

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 22

Dijous, 8 de juny de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 16, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00217/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 300-00021/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 300-00086/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-00033/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 300-00181/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram. 300-00183/06)

Proposició de llei

reguladora de la cooperació local de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00053/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària (tram. 302-00030/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana (tram. 302-00033/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional (tram. 302-00031/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient (tram. 302-00032/06)

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions (tram. 302-00034/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques (tram. 302-00035/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00036/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00037/06)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00217/06) (punt dotzè de l'ordre del dia) (10:03)

Formulació: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Rèplica: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 300-00021/06) (punt tretzè de l'ordre del dia) (10:33)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-V).

Resposta: consellera d'Ensenyament.

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-V).

Contrarèplica: consellera d'Ensenyament.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 300-00086/06) (punt catorzè de l'ordre del dia) (11:04)

Formulació: Sra. Baig i Torras (S-CC).

El president es reincorpora al seu lloc.

Resposta: consellera d'Ensenyament.

Rèplica: Sra. Baig i Torras (S-CC).

Contrarèplica: consellera d'Ensenyament.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-00033/06) (punt quinze de l'ordre del dia) (11:37)

El president en proposa el decaïment, atès que no és present el diputat que l'ha de formular.

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

Resposta: consellera de Justícia.

Rèplica: Sr. Ridao i Martín (ERC).

Contrarèplica: consellera de Justícia.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 300-00181/06) (punt dissetè de l'ordre del dia) (12:06)

Formulació: Sra. Mieras i Barceló (S-CC).

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Rèplica: Sra. Mieras i Barceló (S-CC).

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram. 300-00183/06) (punt divuitè de l'ordre del dia) (12:32)

Formulació: Sr. Sirera i Bellés (P).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Sirera i Bellés (P).

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

7. Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya (tram. 202-00053/06) (punt sisè de l'ordre del dia) (12:59)

El Sr. Carnicer i Vidal (S-CC) n'anuncia la retirada.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària (tram. 302-00030/06) (punt dinovè de l'ordre del dia) (13:01)

Presentació: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

33

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana (tram. 302-00033/06) (punt vintè de l'ordre del dia) (13:12)

Presentació: Sra. Figueras i Siñol (S-CC), que anuncia la presentació de dues esmenes transaccionals: amb el G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds, quant als punts primer i primer i segon de les mocions respectives, i, amb la resta de grups parlamentaris, quant als altres punts.

35

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernández i Burgui.

37

Posició del G. P. Popular: Sra. Esteller Ruedas.

38

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

39

Votació del primer paràgraf de l'esmena transaccional amb el G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (13:49:20): aprovat 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

40

Votació del segon paràgraf de l'esmena transaccional amb el G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (13:49:46): rebutjat per 54 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

41

Votació de l'esmena transaccional consensuada amb tots els grups parlamentaris, relativa a la resta de punts d'ambdues mocions (13:50): aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

41

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional (tram. 302-00031/06) (punt vint-i-unè de l'ordre del dia) (16:06)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC).

41

— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 i 2)

42

Torn a favor: Sr. Casajuana i Pladellorens.

42

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Micaló i Aliu.

43

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver.

44

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

45

Posició del Grup presentant: Sr. Benach i Pascual (ERC).

46

Votació de l'apartat 4, fins a «noves estructures esportives» (16:47): aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

47

Votació dels apartats 1 i 2 (16:48:02): aprovats per 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

47

Votació dels apartats 3 i 5 (16:48:32): rebutjats per 11 vots a favor, 115 en contra i 3 abstencions.

47

Votació de la resta de l'apartat 4 (16:48:58): rebutjada per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

47

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient (tram. 302-00032/06) (punt vint-i-dosè de l'ordre del dia) (16:49)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

47

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Rull i Andreu.

49

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà.

50

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

51

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Nello i Colom.

51

Posició del Grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia la presentació d'un text transaccional.

52

Votació del text transaccional (17:30): aprovat per 117 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

53

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions (tram. 302-00034/06) (punt vint-i-tresè de l'ordre del dia) (17:31)

Presentació: Sr. Barceló i Roca (S-CC), que anuncia la presentació d'un text transaccional.

53

El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Vigo i Sallent.

54

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 8)

Torn a favor: Sr. Recoder i Miralles.

55

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Fernández Deu.

55

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla.

56

Votació del text transaccional (17:54): aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

57

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques (tram. 302-00035/06) (punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia) (17:56)

Presentació: Sra. Duch i Plana (S-CC).

57

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

57

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 7)

Torn a favor: Sr. Castellà i Clavé.

58

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

59

Posició del G. P. Popular: Sr. Vendrell i Bayona.

60

Posició del Grup presentant: Sra. Duch i Plana (S-CC), que anuncia la presentació d'un text transaccional i d'una esmena tècnica.

60

El Sr. Castellà i Clavé (CiU) intervé per allusions.

61

La Sra. Duch i Plana (S-CC) li respon.

62

Votació del text transaccional, amb l'esmena tècnica incorporada, tret dels mots «amb l'objectiu d'assolir el 2,3% del PIB el 2003», de l'apartat 1, i dels mots «efectiva per al curs 2000-2001», de l'apartat 4 (18:32:28): aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

62

Votació de la resta dels apartats 1 i 4 (18:32:50): rebutjada per 64 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

62

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00036/06) (punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia) (18:33)

Presentació: Sr. Labandera Ganachipi (S-CC), que anuncia la presentació d'un text transaccional.

62

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès.

64

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Puigdomènech i Cantó.

65

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 7)

Torn a favor: Sra. Font i Montanyà.

66

Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.

66

Votació del text transaccional (19:09): aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

67

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00037/06) (punt vint-i-sisè de l'ordre del dia) (19:08)

Presentació: Sra. Mejías Sánchez (P), que anuncia la retirada de l'apartat 5.

67

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

69

— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 7)

Torn a favor: Sra. Baig i Torras.

69

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)

Torn a favor: Sr. Gené i Ripoll, que anuncia la presentació de transaccions en algunes esmenes.

70

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver.

71

Votació dels apartats 2 i 7, amb la incorporació de les esmenes transaccionades (19:37:24): aprovats per 74 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

72

Votació de l'apartat 6, amb la incorporació de les esmenes transaccionades (19:37:46): aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

72

Votació de l'apartat 8, amb l'esmena núm. 6 del G. P. de Convergència i Unió incorporada (19:38:08): aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 58 abstencions.

72

Votació de la resta de la Moció, amb la incorporació de les esmenes transaccionades (19:38:30): aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

72

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 16.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia, la consellera de Justícia i el conseller d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 300-00217/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i, per a defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, avui tornem a tractar un tema que ja va ser objecte d'una interpellació en aquesta cambra, a partir que la il·lustre diputada senyora Àngels Gassó va presentar, el mes de març, justament, una interpellació sobre el transport sanitari. En aquell moment estàvem en una fase en què havia estat convocada una nova forma d'organitzar el sistema de transport sanitari: s'havia convocat un concurs, i aquest concurs no s'havia resolt, i ja llavors es preveia, ja llavors nosaltres vam denunciar, també, que la manera com s'havia realitzat aquell concurs feia previsible que es produiria tota una sèrie de problemes i desajustaments en aquest tema. Aquesta qüestió –no ho oblidem– és un element, també, molt important amb relació al sistema sanitari perquè, en definitiva, està suposant que la qualitat –o no– del sistema de transport sanitari reverteixi en la qualitat –o no– de l'atenció als pacients, de l'atenció als usuaris.

Ara, a l'hora de presentar aquesta interpellació, s'ha fet ja al concurs, van estar «fallades» les empreses adjudicatàries que, a partir d'ara, s'hauran de fer càrrec del transport sanitari, i podem constatar a hores d'ara que aquest concurs s'ha fet malament; no dic si s'han adjudicat bé –o no– les empreses que han adquirit l'adjudicació; no és aquest el tema. És un concurs que, des de la seva base, per la mateixa manera d'establir el plec de clàusules, s'ha fet malament, i aquells problemes que es preveien ara s'estan començant a detectar amb força.

Miri: és un concurs que s'ha fet amb menys recursos. Això, ja ho vam dir en aquella ocasió: s'han previst 5.400 milions de pessetes, quan la facturació de l'any anterior havia estat superior als 7.000 milions de pessetes, i, lògicament, això ja posa un problema important. És un concurs que s'ha fet sense haver fet prèviament un estudi de la demanda en transport sanitari. Jo

li vaig fer una pregunta, senyor conseller, demanant-li quins eren els serveis urgents interhospitalaris i programats que corresponien a cada un dels lots que havien sortit a concurs. La resposta és la següent, diu: «No podem conèixer exactament quina és la demanda específica de cada lot», perquè, la informació –i així me la van donar– la tenen per regions sanitàries; em diuen quina és la demanda a la regió de Lleida, de Tarragona, de Tortosa, de Girona, etcètera, però no saben –no saben– quina és la demanda corresponent a cada lot. Com han pogut avaluar, aleshores, el Pla funcional presentat per cada empresa? Com han pogut avaluar si el nombre d'ambulàncies i de personal que presenta cada empresa és el correcte –o no– per poder atendre el servei? No ho han pogut fer, no ho han pogut fer.

No han diferenciat, tampoc, en aquest concurs, la situació de les urgències i emergències respecte al transport sanitari no urgent –no ho han diferenciat–, i això és greu, perquè vol dir que no han tingut en compte la necessària coordinació amb la xarxa hospitalària, els ens locals, la policia, els bombers, totes les diferents instàncies que entren en les situacions d'urgència i emergència; no han tingut en compte la coordinació del transport sanitari amb el centre d'emergències 112, i totes aquestes qüestions són mancances que caldrà resoldre. Ara, les estem dient; caldrà resoldre-les.

Com ens trobem després del concurs? Ens trobem que s'havia d'iniciar la nova activitat l'1 de juliol i resulta que, aquesta setmana, el Servei Català de la Salut ha d'accedir que es retardi la nova activitat, l'inici de la nova activitat fins a l'1 d'octubre. Això mateix ja és un símptoma clar i meridià del fracàs de la manera com s'ha fet aquest concurs; s'ha fet malament i ara es nota, ara hi ha insatisfacció, hi ha inquietud, dificultats d'ajustament, hi ha un problema que s'ha creat nou pel fet que, en no respectar-se els terminis, les empreses que havien començat ja a fer adquisicions de vehicles, per exemple, o les que, no havent obtingut el concurs, han començat a recol·locar els que tenien, doncs, bé, hi ha uns problemes d'ajustament forts.

Hi ha uns problemes d'ajustament que derivaran, per força, del mateix canvi d'implantació de les empreses operadores. La Creu Roja, per exemple, tenia assignats, pràcticament, quasi la meitat del transport sanitari; ara queda reduït, només, a vuit lots. Això vol dir que han entrat noves empreses, que faran nous territoris, que algunes d'elles no tenen cap experiència, i, cal dir-ho, alguna d'elles no tenen cap experiència prèvia a realitzar transport sanitari; això provocarà alguns desajustaments i hi ha temença que això sigui. No s'ha tingut en compte, no s'ha tingut en compte un element molt important per a la qualitat d'aquest servei, com és la situació de les persones amb discapacitacions. Hi ha, per exemple, alguna empresa amb vehicles que tenia adaptats que ara resulta que no farà un servei específic en aquest aspecte, i, en canvi, alguns discapacitats hauran de ser transportats per empreses que no tenen vehicles adaptats, i això, en alguns casos, és molt negatiu per a la qualitat del servei.

No se sap, per altra banda, on hi haurà les bases; no se'ls va demanar, a les empreses, on haurien de tenir les bases; es va deixar l'arbitri de cadascuna d'elles, i això

està generant inquietud, també, en els ajuntaments, que no saben ben bé quin serà el futur d'aquest sistema. S'ha acceptat, fins i tot, jo diria, alguna oferta temerària, en el sentit que, per poder concursar, s'han posat uns preus que, després, caldrà veure si hi haurà o no viabilitat d'algunes empreses.

Ens preocupa, també –i això és una de les qüestions que en aquests moments s'està veient–, la dificultat de les subrogacions. Pensem que, per una banda, hi ha aquest tipus de sistema: el transport sanitari es basa, en alguns casos, en petites empreses que tenen treball familiar i que s'està treballant moltes hores; en molts casos, amb treballadors que tenen unes condicions laborals que, jo diria, vaja, no és que es cobri moltíssim, quan el salari brut és de 109.000 pessetes al mes i que molts dels treballadors acaben fent seixanta hores setmanals... Per tant, unes condicions laborals, francament, molt draconianes, que encara poden empitjorar amb l'actual situació. Tenint en compte, a més a més, que hi ha problemes en aquests moments de tirar endavant les subrogacions i, per tant, l'obligació que tenen els nous adjudicataris d'absorbir els treballadors de les antigues empreses.

Tot això i, a més a més, el fet que ara no s'iniciï l'activitat l'1 de juliol, sinó l'1 d'octubre, perllonga la situació de provisionalitat, i això s'està traduint ja, això ja s'està notant –això ja s'està notant. Precisament, m'estaven denunciant el fet que s'estan produint col·lapsaments en els centres coordinadors d'urgències perquè no s'estan atenent de manera correcta les urgències, eh? Estic parlant d'urgències, estic parlant d'empreses que estan dient: «No tenim vehicle per atendre aquesta urgència; hauran d'esperar». És a dir, les urgències, en aquests moments, han d'esperar, amb el que això implica d'incertesa per als malalts, de patiment per a les famílies. És a dir, en aquests moments es fa esperar les urgències, senyor conseller, i s'estan esperant les urgències perquè hi ha una situació de provisionalitat amb unes empreses que saben que plegaran i amb altres que encara no poden exercir, i una impotència per part dels centres coordinadors per atendre les demandes. Estan col·lapsats, senyor conseller, i això, evidentment, no pot seguir d'aquesta manera.

Miri: cal solucionar els problemes que ha generat la nova situació, cal garantir la qualitat de servei als usuaris, cal definir un pla d'urgències i emergències; la situació dels bombers, per exemple... Als bombers, se'ls ha fet fer –i és correcte– un curs de capacitat en assistència sanitària i conducció d'ambulàncies, però no hi ha ambulàncies; només n'hi ha una de medicalitzada, la de Bellaterra; hi ha ambulància, també, a la Poble de Segur i a Prats de Lluçanès, per part dels bombers; no hi ha més ambulàncies. I hi ha uns furgons de salvament, que cal revisar perquè estan obsolets; cal revisar el parc de bombers, dotar-los dels efectius perquè, si han d'intervenir, també, en les situacions d'urgències i emergències, evidentment, cal que aquests temes estiguin solucionats.

Miri, senyor conseller, jo crec que ens interessa a tots que aquest tema estigui resolt, i, aleshores, aquí hi ha dues qüestions entremig: per una banda, solucionar tots aquests desajustaments que s'estan provocant pel can-

vi de sistema i posar les vies per garantir un bon servei, i, per altra banda, fer les previsions necessàries perquè, en el cas de les urgències i emergències, no ens trobem en situacions –i tenim l'estiu davant; compte!: tenim l'estiu davant, en què hi ha més acumulació de persones en el nostre territori– que hàgim de lamentar.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El conseller de Sanitat, l'honorable senyor Eduard Rius, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Dolors Comas d'Argemir, com molt bé vostè ha dit, ja en la interpellació que hi va haver sobre el transport sanitari, crec que vaig aclarir molts dels punts que vostè ha posat damunt de la taula. Quan parlem de transport sanitari, quan parlem d'aquest concurs, aquest concurs del transport sanitari, hauríem de saber de què estem parlant i sobre què es va fer al concurs. Hi ha diferents tipus de transport sanitari: primer, hi ha el transport sanitari programat, que és el que es fa amb ambulàncies, que és el que va entrar en el concurs, i, després, hi ha el transport urgent, que fa referència al transport urgent de malalts no accidentats i que també fa referència al transport urgent de persones que han patit un accident de trànsit.

Després hi ha un altre aspecte, que és el transport interhospitalari, que fan les ambulàncies medicalitzades, i aquesta és una responsabilitat que afecta SEMSA i que afecta malalts crítics, i és clar que nosaltres tenim dades sobre l'activitat; el que passa és que tampoc podem preveure –no podem donar estimacions– amb exactitud és quants trasllats hi haurà –depèn, una mica, de l'activitat. Per això, insisteixo –després hi tornaré– que no es poden comparar els sistemes de pagament perquè hi ha una part fixa i una part variable, i la part variable està en funció dels serveis que es fan, i, per això, és impossible comparar-ho, i aquí es vol comparar. Jo ja ho vaig explicar a l'anterior diputada, quan em va fer la interpellació, i ho hem explicat en diferents notes de premsa, però no s'entén, o no es vol entendre, perquè del que es tracta és, evidentment, de posar en qüestió, no un aspecte, sinó molts aspectes. Transport interhospitalari és una responsabilitat de SEMSA, que disposa de dinou bases, com vostès ja coneixen. Després hi ha un altre tipus de serveis, que vostè no ha tocat però que també s'han de tenir en compte, que són les bases assistencials primàries, que són les que gestiona SEMSA, i la qual ja té contractat també el transport sanitari urgent. I en aquest moment tenim nou bases, i properament se n'obrirà una a Granollers, una altra a Sabadell i una altra a Reus.

El transport sanitari urgent de persones que han patit un accident de trànsit –jo també ho voldria aclarir– no es finança a través de la sanitat pública, atès que la responsabilitat del seu pagament correspon a les empreses asseguradores que cobreixen els accidents de circulació. I després també hi ha un altre tipus de transport

sanitari, que són les persones que han patit un accident laboral, que ha de ser cobert per les mútues d'accidents de treball i les malalties professionals.

En la majoria del casos, aquests tipus de transport, doncs, es cobreix per les mateixes companyies que realitzen serveis de transport sanitari per a la sanitat pública. Malgrat això, no hi ha cap dubte que som conscients que hem de vetllar per garantir aquest tipus de servei, i així també ho hem contemplat en la negociació amb les empreses adjudicatàries, les quals s'han compromès a atendre, en diferents notes que han tret, tot el transport urgent, inclosos els accidents de trànsit i en el seu cas, també, els accidents laborals.

Per què es va fer un concurs? Ja ho vaig dir: per complir la Llei, la Llei 13/1995, de contractes de les administracions públiques. I es tractava d'introduir els principis de transparència i lliure concurrència en la prestació dels serveis, i, per tant, s'havia de fer el concurs. També en base a aquesta Llei, la Creu Roja, com vostès saben, va haver de crear una empresa mercantil, amb la finalitat de poder licitar en el concurs per a la gestió del transport sanitari.

S'ha dit que s'ha fet el concurs sense cap planificació, s'han tret uns lots sense haver pensat absolutament res... No és veritat –no és veritat–, llegeixin-se les bases. S'ha distribuït el territori en quaranta-vuit zones geogràfiques, anomenades «lots», que es van fixar atenent diferents criteris: criteris sociodemogràfics, criteris poblacionals, l'activitat històrica que hi havia en una zona determinada, la distribució territorial dels diferents serveis, ja fossin les àrees bàsiques, ja fossin els hospitals, ja fossin els centres de salut mental, els centres sociosanitaris... S'han tingut en compte les zones geogràficament aïllades; per això, dels quaranta-vuit lots, a onze es van especificar les bases. I també s'ha previst –vostè ho ha comentat amb els mitjans de comunicació; ara he vist que no s'hi ha fet referència– el reforç a les zones d'estiueig.

Escolti, hi vull tornar a insistir: és completament fals que en aquest concurs s'hagin reduït els recursos econòmics destinats al pressupost del transport sanitari. Estem comparant coses que no es poden comparar. El transport sanitari contractat, el transport sanitari... –jo li demano atenció, perquè si no després ho hauré de tornar a explicar un altre dia–, el transport sanitari contractat l'any 1997 va ser de 4.580 milions de pessetes; el 1999 va ser de 4.961 –el contractat, la base; després hi ha una part del transport que està en funció dels serveis–, i per a l'any 2000 és de 5.493 milions, que és un 10% d'increment respecte al 99.

Les bases del concurs contemplen un increment de 530 milions, derivat d'un tractament diferencial i més equitatiu, com ja he comentat, entre les zones de baixa demografia i d'aïllament geogràfic i les zones no aïllades. Miri, la despesa del transport sanitari ha passat, de 1995 fins a 1999, de 4.900 milions a 7.027 milions, la qual cosa representa un increment del 42,4%. Per tant, no és veritat que hàgim disminuït l'import del transport; el que hi ha una part que és fixa i una part que és variable. Al final del 2000 veurem si realment hi haurem dedicat menys diners o més, i, si n'hi haurem dedicat menys, és que hi haurà hagut menys activitat.

Subrogació dels treballadors. Evidentment, aquest és un dels aspectes més complexos d'un concurs d'aquestes característiques, i més quan hi ha unes empreses que poden perdre l'adjudicació i n'hi han d'entrar unes altres, que és el cas de la Creu Roja, que és on probablement hi ha hagut més aquesta intranquil·litat –comprensible, d'altra banda– per part dels treballadors. Malgrat això, la Creu Roja és l'empresa que s'ha quedat amb més lots, s'ha quedat amb més lots que qualsevol altra empresa, però el concurs també preveia la subrogació dels treballadors, en el punt cinquè de l'apartat 2 del plec d'especificacions tècniques per a la gestió del transport sanitari.

Hi va haver quinze empreses que van resultar adjudicatàries; vostès saben que hi va haver quatre lots que van quedar deserts, que en aquest moment s'estan negociant amb les empreses que s'hi van presentar per fer l'adjudicació definitiva, i és ben cert que nosaltres havíem previst, amb les converses que hem mantingut –no durant el concurs, sinó prèviament, perquè realment aquest concurs feia molt de temps que s'hi estava treballant–, nosaltres havíem previst amb les empreses i amb la Creu Roja l'inici de l'activitat l'1 de juliol pròxim. Ara, conscients d'aquestes dificultats i amb un seguiment acurat que fem, doncs, pràcticament, jo diria, al dia, varem arribar a la determinació, a petició de les mateixes empreses..., jo, si vol, li puc llegir l'escrit que m'ha enviat l'Associació Catalana d'Empreses d'Ambulàncies, que realment hi havia dificultats per a aquest procés de subrogació, i nosaltres, tenint en compte l'interès general, d'acord, hi insisteixo, amb les empreses, hem pensat que era molt millor ajornar l'entrada en vigència del que seria el resultat del concurs per a l'1 d'octubre d'enguany. També hi ha hagut algun sindicat que verbalment ens ho ha demanat, perquè aquest és un procés en el qual s'han de posar d'acord dues empreses, a vegades això no ha estat possible, hauríem d'acabar a Magistratura..., ha semblat que era molt millor poder anar per una via de negociació, abans que haver d'anar a Magistratura.

Per tant, jo crec que això haurà d'anar bé, hi haurà un acord. I li vull dir una altra cosa –després, al temps de la rèplica..., hi ha moltes altres coses que potser no li he comentat–: escolti, les empreses, les empreses que ara estan fent el transport sanitari, ja sigui el transport programat o ja sigui el transport urgent, tenen l'obligació de fer-ho fins que entri en vigència el resultat del concurs. És a dir, no poden ara dir que no tenen una ambulància o que l'acaben de tancar, perquè tenen l'obligació, l'obligació legal, de fer-ho fins a l'últim dia. I de fet s'hi han compromès, i, arran d'unes notícies sortides a la premsa en algun lloc de Catalunya, les mateixes empreses s'hi han compromès. Per tant, jo entenc i, hi insisteixo, puc entendre que hi hagi, per part dels treballadors, inquietud, que hi hagi intranquil·litat davant del que representa un canvi d'empresa, però el que sí que és cert és que hi ha en aquest moment una situació administrativa que s'ha de complir fins a l'últim dia i que, si no és l'1 de juliol, doncs, serà l'1 d'octubre, però que el servei s'ha de continuar donant. I vostè, vaja, tingui la seguretat que nosaltres vetllarem perquè així sigui, perquè, com molt bé vostè deia al començament de la seva intervenció, el transport sanitari –i el

transport sanitari ja sigui el programat o el transport sanitari urgent— és una peça fonamental del sistema sanitari.

Per tant, escolti, s'ha tingut en compte l'activitat històrica, s'han tingut en compte les especificitats en tots i cada un dels lots. No és cert —no és cert— que s'hagin disminuït els recursos; per tant, no és veritat que hàgim tret recursos d'aquest concurs. I dir-li que, bàsicament, el concurs —després m'hi referiré més extensament— el que pretenia era donar cos administratiu...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...per dir-ho —un segon— d'alguna manera, a la situació actual.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per rèplica, la senyora diputada té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor conseller; gràcies per la lliçó, també, perquè ja m'ha dit que no m'assabento de les diferències entre el transport programat, urgent, interhospitalari... Jo crec que sí —jo crec que sí—, i precisament una de les coses de què m'he queixat és respecte a la manca de planificació del transport sanitari urgent, i aquí no és un tema de pagament. Jo no li estava dient qui ha de pagar: li estava dient si s'ha previst o no la coordinació entre els recursos que s'han de posar a terme per fer front a les urgències i emergències. Tenim SEMSA, tenim els Bombers..., però com està coordinat i planificat el transport que ha de fer front a les urgències i a les emergències? Hauria d'estar realment integrat, hauria de ser públic, totalment públic. Ara li estic dient com hauria de ser. Com és ara? Doncs, miri, en aquests moments, no s'ha fet una planificació d'aquest tipus de temes. L'altre dia, a la Comissió de Política Social es va aprovar una proposició no de llei, per unanimitat, que havia presentat la il·lustre diputada senyora Marina Geli, fent referència a la situació de Girona, i es demanava que es fes aquesta planificació, que es distingissin les zones urbanes, les zones rurals aïllades, les zones costaneres..., tot això per al transport urgent i per a les emergències, perquè no ens trobem amb situacions que després no es poden cobrir.

Miri, no s'ha fet cap estudi, per exemple, de les zones de risc potencial en el territori, de les zones on hi ha una elevada concentració humana, de les zones on determinada implantació industrial genera uns riscos potencials forts. Si no s'ha fet el Llibre blanc dels Bombers, que és on s'havien de preveure aquestes coses! Com em pot dir aleshores que hi ha planificació en aquests temes? No hi és. Això és el que estem demanant, i això, senyor conseller, és el que haurem de resoldre, simplement.

Una altra qüestió: no hem discutit que es fes un concurs. S'ha de fer un concurs, ens sembla fantàstic, és la

manera que les coses es facin de manera transparent i ajustant-se a la legislació. El que nosaltres critiquem és la manera en què s'ha fet i els resultats d'aquest concurs: manca de planificació, manca de criteris ajustats.

Miri, vostè diu que aquests criteris hi són. Hi torno a insistir: no s'ha fet sobre una anàlisi de la demanda. Llegeixo paraules seves, senyor conseller, d'un escrit del 7 de febrer del 2000, en què dóna resposta a un empresari del sector; diu: «Per tal d'establir el pressupost del dispositiu mínim a les zones aïllades, s'ha realitzat un estudi per estimar el cost per ambulància amb presència de vint-i-quatre hores al dia i 365 dies a l'any. En el càlcul d'aquest cost s'han tingut en compte dos conceptes: el cost del personal i altres costos, com l'amortització del vehicle en set anys, d'acord amb la normativa de vida útil d'una ambulància, les despeses mitjanes de combustible, de material fungible i altres aspectes relacionats.» No es diu res més. I els usuaris? Quants casos han d'atendre aquestes ambulàncies de les quals es calcula el cost d'amortització i es calcula el personal? Quantes se'n necessiten per a cada lot? Si no sabem la demanda, no es pot saber si amb una és suficient, si se'n necessiten cinc, si se'n necessiten deu, senyor conseller! No s'ha fet una anàlisi de la demanda, no s'ha conegut. No s'han previst en el concurs correctament les zones de fàcil accés de les aïllades. O és que el Ripollès és una zona de fàcil accés? O la Selva interior, quina casualitat!, un dels lots que ha quedat desert en el concurs. O la Garrotxa. És a dir, aquestes són zones, totes elles, amb fàcil accés?

Per tant, doncs, reconegui que com a mínim hi ha hagut disfuncionalitat a l'hora de preveure..., hi ha hagut determinades coses que no s'han previst en aquest concurs. I, per tant, senyor conseller, el que nosaltres li proposem és arreglar-ho, el que nosaltres li proposem és que es posin els recursos suficients per poder fer front a aquestes deficiències. Mirem què és el que falta, mirem el que no s'ha fet bé, mirem què és el que cal planificar i que no implica el concurs, però sí que implica el transport sanitari. I la qüestió de les urgències ens sembla, senyor conseller, que és essencial de resoldre.

Una última qüestió: els preus. Aquí tenia les tarifes que s'han aplicat des de l'any 90 al 99. No solament no hi ha hagut cap pujada de preu de trasllat, sinó que globalment ha experimentat una baixada. Si es vol estalviar diners en el transport sanitari, doncs, parlem si aquesta és la seva prioritat. Nosaltres creiem que el que s'ha d'atendre prioritàriament són les demandes d'assistència, la qualitat d'aquesta assistència pel que fa referència al transport sanitari, i, per tant, és l'usuari, és el pacient el que n'ha de ser protagonista, d'això.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, escolti, jo no entenc com

pot dir que no s'ha fet una anàlisi de la demanda. Hi ha una demanda històrica –hi ha una demanda històrica–, i això s'ha tingut en compte. Com es pot dir això? És que no ho entenc. És a dir, com creu que hem pogut treure el lot? Com ho hem pogut treure? Hem tingut en compte la demanda històrica. Ara, potser vostè diria: «És que es van equivocar, perquè la demanda històrica estava..., no es donava resposta.» Pel que sembla, ara estarem molt malament i abans estàvem molt bé. Nosaltres hem tingut en compte l'activitat històrica dels últims anys i els criteris demogràfics quan s'ha fet un nou lot, i la distribució dels recursos existents. Com es pot dir això?

Quan jo contesto a un empresari, potser li estic contestant en uns altres termes: que ha tingut en compte la demanda històrica del lot, la que hi havia, i per això no s'ha posat un pressupost fix, perquè, si no, s'hauria dit: «Pressupost fix, aquest», i ja està. No, no, una part fixa i una part variable. Que hi ha més demanda, perquè resulta que aquella població creixerà? Primer, que estem parlant d'un concurs que el podem limitar a un any o el podem limitar a cinc anys; és a dir, per tant, això es veurà, però dir que no s'ha fet un estudi de la demanda, que vostè em dirà: «Escolti, és que no es van fixar les bases.» I tant que no es van fixar: amb onze lots, ho varem fer. Per què? Perquè varem creure que en aquesta primera fase –i li vaig explicar a l'anterior diputada–, en aquesta primera fase, en el procés de negociació d'adjudicació amb les empreses, per tal d'evitar diferents repercussions que poguessin fer canviar les bases, es tindrien en compte les bases anteriors, i, si vostè agafa el resultat del concurs, veurà que incrementem les bases, i a tot arreu s'han respectat les bases anteriors.

Li puc començar per qualsevol: pel primer, el primer lot. El primer lot, que afecta Lleida. Oferta: Balaguer, Artesa i Ponts, les mateixes bases que hi havia. I vostè ho pot repassar; si vol aquesta informació, l'hi donarem. Ho hem fet amb un altre Grup Parlamentari; els hi donarem. No l'hem donat a la Creu Roja, doncs, perquè, per exemple, la Creu Roja es va deixar les bases d'Artesa i de Ponts i, a més a més, va reduir els vehicles, però aquí estan els mateixos... Agafem-ne un altre: la Segarra, Urgell i Pla d'Urgell, que és el lot número 2; hi havia quatre bases, són les mateixes bases. En altres llocs s'han incrementat les bases. Aquest ha sigut el procés de negociació que hem fet amb les empreses.

Que no hem tingut en compte...? No és veritat que no hem tingut en compte el transport sanitari urgent, perquè aquest concurs –ja li he dit–, de fet, és una regularització administrativa del que estàvem fent, i les empreses s'han compromès a continuar donant aquests serveis de la manera que ho estaven fent fins ara. Nosaltres –vaig dir en l'anterior ocasió–, la nostra voluntat és que el servei, el transport sanitari finalment pugui ser coordinat en el moment que posem el 061 a tot Catalunya, i des del 061, que dependrà de SEMSA, es coordinarà tot aquest transport, però també les bases del concurs demanàvem sistemes de comunicació entre les empreses per a aquest procés fins que tinguéssim el 061 funcionant. Per tant, això estava solucionat.

Què hem fet ara en aquest moment? Ara prenem una decisió, que creiem que ho fem pensant que hi ha difi-

cultats per a la subrogació, i això, evidentment, ens preocupa, perquè és important que hi hagi l'estabilitat laboral i que el personal estigui motivat, i, a petició de les mateixes empreses, que aquest procés potser ens pensàvem que era més senzill i no ho és, doncs, endarrerim aquest transport; fins i tot potser això ens podrà donar motiu de corregir algunes de les coses que, lògicament, la primera vegada que es fa un concurs poden haver quedat damunt de la taula. Ara, a mi, que em torni a insistir en el tema dels recursos econòmics quan hem incrementat els recursos, jo crec que això s'ha de poder demostrar. És a dir, però això no és així: nosaltres els hem incrementat.

Jo suposo que, en tot cas, aquest aspecte i altres els podrem comentar en el decurs de la negociació de la Moció que segur que es presentarà arran d'aquesta interpellació, però, sincerament, aquest concurs, s'ha fet un concurs tenint en compte, evidentment, tots aquests aspectes que vostès diuen. No preteníem regular tot el transport, no el preteníem regular perquè estem en l'elaboració del Pla del transport sanitari a Catalunya, on haurem de tenir en compte tot això que vostè explica, però havíem de regularitzar administrativament aquesta situació, i ens semblava bé fer-ho començant per ara, i els altres aspectes, com el que es farà a Girona arran del que es va aprovar a la Comissió de Política Social, doncs, es farà. Però del que és un concurs i del que és en aquest moment una problemàtica laboral, i que això està sortint i que s'intenten explicar coses que no són, home!, jo crec que no podem extrapolar que en aquest concurs, bé, no hem tingut en compte l'activitat històrica, hem disminuït els recursos, no hem tingut en compte el transport urgent... Jo crec que això no és així.

Se m'ha acabat el temps. Per tant, crec que tindrem més temps de comentar aquest aspecte i, en tot cas –insisteixo–, que tingui la tranquil·litat que per a nosaltres, lògicament, és una prioritat el manteniment de la qualitat i del servei en tota la seva intensitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 300-00021/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, tornarem a parlar d'un

tema prou important –de fet, que és el que fem sempre aquí, parlar de temes importants–, com és la formació professional a Catalunya. Sobretot quan aquest curs, aquest proper curs, el 2000-2001, serà l'últim del període transitori per implantar la nova formació professional segons el mapa de la formació professional que es va presentar el 97, el juny del 97. A més a més, també estem en un període de ja dos anys que el Govern de la Generalitat va signar el pacte per a l'ocupació amb sindicats i patronal, on hi hauria el compromís, entre altres, de constituir el Consell Català de la Formació Professional en un període de sis mesos. Tornaré a parlar d'això. Però, sobretot, el Consell, perquè creiem que és una peça important de tot l'engranatge de la formació professional en el nostre país, ha de ser aquest òrgan consultiu que ha de tenir com a objectius fonamentals la interrelació, cooperació o integració dels diferents subsistemes de l'FP, molt important: diferents subsistemes de l'FP ocupacional, contínua i reglada. A més a més, també ha d'elaborar, ha de donar les prioritats per elaborar el Pla general de la formació professional de Catalunya, que tampoc tenim.

Caldria analitzar el desenvolupament d'aquest mapa i de les seves previsions i si han estat o són útils en l'actualitat. Jo crec que també és important portar a fer aquesta qüestió. Més que res perquè, per les notícies que han anat sortint, i sobretot a última hora des del Govern de la Generalitat, el mateix president Pujol, el mateix conseller Franco, doncs, deien que caldria cobrir a Catalunya 23.000 llocs de treball de diferents sectors productius o de serveis de diferents qualificacions. Això pot donar sensació que les coses no acaben de funcionar bé, si en aquesta situació encara ens falten 23.000 llocs de treball de diferents sectors productius. Treball qualificat, no?, no vull entrar ara en l'expressió que va utilitzar el senyor Pujol perquè entràriem en un altre aspecte, també, prou negatiu de la manera que ho va enfocar.

Però, en tot cas, aquest no deixa de ser un indicador que hi ha la necessitat de definir un model de formació professional que no tenim, que no el tenim ben definit, que doni respostes i solucions tant al mercat de treball com a les demandes de formació d'una bona part de la població, sobretot els joves, els joves que s'han d'incorporar al món laboral. Si tenim en compte, a més a més, que estem en una època, en un període que s'està parlant de les comunicacions, de la globalització, de la lliure circulació de les persones i que el que es pot aprendre en una zona pot suposar feina en una altra, i aquesta és una qüestió molt innovadora que hem de tenir en compte, relativament innovadora, però que hem de tenir molt en compte a l'hora de definir el nostre model, ara per ara –i segur que vostè potser em corregirà, senyora consellera–, no tenim la percepció que el Departament d'Ensenyament i el Govern en general estigui fent tot el que està al seu abast per a canviar aquesta tendència. Entre altres raons, per la incomprendible tardança en la constitució del Consell Català de Formació Professional.

Jo crec que aquí estem en una situació, ja –podríem dir–, perillosa. A una pregunta que li va fer el nostre Grup i en resposta la consellera, el febrer, ens deia que

a mitjans del mes de març, o el mes de març, estaria constituït el Consell de la Formació Professional. Encara no està constituït el Consell de la Formació Professional, però és que, a més a més, el seu origen ja està en l'aprovat el febrer del 1999. És clar, si estem d'acord que és una eina tan important per al nostre país la creació d'aquest Consell, l'aprovem el 99 i encara, a hores d'ara, després de setze mesos, aproximadament, no el tenim constituït, entendrà, senyora consellera, que aquí hi ha un problema que no s'hi troba la solució.

Per això diem nosaltres que no està entre les seves prioritats, les prioritats del Govern, i no s'estan fent els esforços necessaris que facin de la formació professional una modalitat educativa amb reconeixement social, molt reconeixement social. És a dir, que les famílies, totes, vegin en la formació professional uns ensenyaments adequats per als seus fills o filles, pel seu futur personal i professional. A hores d'ara, encara continuem tenint una visió de la formació professional que no hauria de ser aquesta visió d'impuls, de punta de llança del nostre sistema educatiu. Per això jo voldria parlar de grans temes, perquè potser després me'ls pugui contestar, o que no seran –diguem-ne– els elements clau que nosaltres presentarem a la Moció i de ben segur que podrem estar d'acord.

Quins són els elements que s'hauria de tenir en compte en tots aquests aspectes? A part de crear el Consell Català de Formació Professional i elaborar el Pla general de Catalunya –per cert, que també ens diu que el presentaran abans del juny, en resposta, el primer semestre d'enguany, i em temo que em sembla que no farem absolutament res de tot això; això és una resposta seva, consellera–, haurem de començar a planificar l'oferta de cicles formatius, que no es fa d'una manera correcta. I li posaré alguns exemples; sobretot, aquesta planificació que ha de contemplar les noves necessitats d'ocupació i les demandes socials. Clar, el conseller de Treball deia que faltaven milers de professionals en el camp de la informàtica –això ho deia ell–, i precisament aquesta branca és una de les menys ofertades per part del Departament, fins i tot per sota de les ofertes dels centres privats, i això és una situació que no es pot donar de cap de les maneres. Tinc aquí les dades perquè no digui que no és inventat en aquests moments: són dades de la mateixa Conselleria que aquest curs hi ha molts més alumnes matriculats o donant..., s'oferta molt més família professional d'informàtica a la privada que no pas la pública. Quina casualitat, no? Sobretot en el cicle formatiu de desenvolupament d'aplicacions informàtiques, doncs, n'hi ha el doble, d'alumnes, a la privada –té un valor afegit important fer aquest tipus d'ensenyaments– que a la pública. O, per exemple, aquest ensenyament no hi és a Girona; a les terres de l'Ebre, tampoc, i, evidentment, aquest equilibri territorial, doncs, comença a tenir...

En canvi, la privada té concentrat el 70% dels seus centres a Barcelona. Evidentment, allà on pot fer-hi negoci, perquè, evidentment, és una de les seves obsessions, ben legítima, fer negoci de tot el que faci falta i, evidentment, també amb això. I vostès hi participen perquè faci el màxim de negoci possible i, en canvi, a la pública tenim una oferta molt menor precisament d'allò

que és necessari per al país. Com planifiquen, senyora consellera? L'hi podria dir també al senyor conseller de Treball, però no hi és, però ja l'hi dirà vostè. Abans, doncs, de finalitzar aquest curs haurem de revisar el conjunt de l'oferta i, a més a més, doncs, amb els agents econòmics i socials de cada territori i els ajuntaments fer una negociació per a, veritablement, què és el que necessita el territori, què és el que necessita el nostre país.

També quan parlem de planificació hem de parlar d'establir una xarxa mínima de centres integrals, contínua, ocupacional i reglada. Fem-ho d'una vegada per totes, perquè, si no, torna a passar el mateix: l'ocupacional l'estan fent centres privats i..., no, ara no tornaré a treure el tema de quina manera ho fan i quina relació hi ha amb la Conselleria de Treball, amb Unió Democràtica de Catalunya, etcètera, que provoca una situació de decepció en tot el sector de com es porta la formació ocupacional. Insisteixo: formació ocupacional contínua i reglada en els centres públics, tot, planificada conjuntament, perquè, evidentment, conjuntament amb els agents socials, econòmics i els ajuntaments podem tenir una visió clara de quines són les necessitats d'aquell territori en un futur, en el present i en un futur, i que podem destinar-hi les famílies professionals que siguin necessàries, flexibles, amb tota flexibilitat, evidentment, perquè el mercat de treball, evidentment, també és flexible i caldrà estar amatents de quines són les necessitats de cada territori. Per això nosaltres insistim que aquest tema és importantíssim i que ara per ara no es fa absolutament res; almenys, no tenim una resposta clara.

O parlem també dels programes de garantia social, que en l'actualitat s'imparteixen majoritàriament en xarxes privades o fora dels centres educatius dependents del Departament d'Ensenyament. Ja tornem a estar en el mateix. És impossible fer una planificació d'aquesta manera. Nosaltres creiem que aquests programes s'han de fer en el lloc natural dels nois i noies, que és el centre educatiu, i allà poder..., seria molt més fàcil establir ponts i recuperar per al sistema educatiu regulat una part d'aquests joves o, si no, que adquireixin una preparació per inserir-se en el món laboral, precisament perquè els sectors més desfavorits i que tenen major risc d'exclusió social requereixen un plus d'atenció per part dels poders públics, que ara per ara no ho tenim prou clar. Ha de quedar clar que no es tracta únicament i exclusivament de donar una resposta a alumnes que provenen del fracàs escolar de l'ESO, sinó d'establir diferents itineraris educatius que no suposin en la pràctica una exclusió del sistema educatiu. Haurem de parlar del curs pont, ens haurà d'explicar en què consistirà exactament aquest curs pont, perquè en aquests moments –o, si no, em corregirà– s'està negociant més amb la privada que no pas amb els agents socials en què ha de consistir. Aquesta és la visió que en tenim nosaltres, vostè ens explicarà quina és.

O haurem de parlar, i en parlaré posteriorment, de la formació en centres de treball. És un element importantíssim. S'ha de regular una normativa perquè els nois i noies que facin pràctiques... En aquests moments, 47.000 alumnes poden fer pràctiques; si tenim en

compte 400 hores per alumne de mitjana, s'imagina vostè la quantitat d'hores de treball...? I no ho tenim regulat, no tenim la figura de l'instructor, per a l'assegurança hi tenim una pòlissa que..., em perdonarà, senyora consellera, però aquesta pòlissa és paupèrrima, és miserable, quasi m'atreviria a dir, i que, evidentment, no serveix per a res. A la resta d'Europa està molt més..., no, a la resta d'Europa, no; llegia a Internet: Canàries ho tenen ben regulat, la Comunitat de Canàries tenen –ho llegirà en les disposicions generals– ben regulat tot el tema de la formació, i és un element important.

En definitiva, haurem de continuar parlant –perquè veig que ja m'ha passat el temps– de tot el tema de la formació professional. Espero la resposta, senyora consellera, a aquests aspectes. Encara m'he deixat el finançament, però estic segur que en els altres cinc minuts que ens queden podem parlar també de tots aquests temes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Boada. Té la paraula, ara, l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Carme-Laura Gil.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'objecte de la interpellació és, al meu entendre, d'interès especial, ni que només hagués estat el seu objectiu poder parlar de la formació professional, sobretot de la reglada, en aquesta cambra; perquè aquest –és cert– és un àmbit educatiu de primordial importància per al progrés econòmic de la nostra societat i també per a la modernitat del nostre país.

Però vostè parlava en la interpellació d'equilibri territorial –després ha parlat d'altres coses– i jo em preguntava què volia dir –encara no ho sé– quan parlava d'equilibri territorial, perquè no sabia si l'equilibri del territori s'havia de fer gràcies a l'oferta de la formació professional reglada o si havíem d'adequar l'oferta a la demanda productiva de les diferents comarques o indrets.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En tot cas, en parlar de la formació professional, de les exigències de la seva adequació al mercat laboral o al territori, cal tenir present, com vostè ha dit, la seva història durant els últims trenta anys del segle, que no debades el curs acadèmic actual és quan finalitza el Pla de l'any 1970. Miri, la formació professional s'ha guanyat força dignitat, una dignitat que en el seu origen ja l'erosionà la Llei del 70, i ha realitzat durant trenta anys un doble esforç i tasca, i cal recordar-ho. Primer ha format magnífics tècnics, magnífics treballadors i treballadores professionalitzats per al món laboral, però alhora ha hagut d'expandir la seva natural dimensió, el seu natural concepte formatiu per també escolaritzar nois i no-

ies molt sovint rebutjats pel sistema escolar. I això ho ha fet durant les dècades de més alta demografia escolar de Catalunya.

I aquest fet, ho hem de tenir en compte, ha consolidat les plantilles de professorat especialitzat d'avui adequat per a la formació de professions d'ahir i no en tots el casos per a les de demà, i alhora ha incidit, un nou factor, en l'oferta dels estudis de la formació professional: els dels nous cicles formatius, que tenen duració, contingut, concepte i objectius ben diferents dels d'ahir. No podem parlar de la d'ahir i parlar del demà, perquè estem parlant d'una societat que ha acabat, del segle XX, i d'una que comença, del segle XXI. L'alumne té ara un perfil nou, la seva formació general li permet d'ésser lliure als setze anys per elegir la seva progressió personal i acadèmica al món laboral, la professionalització o el batxillerat, i, abans, els de catorze anys no ho eren prou. I l'Administració ha procurat les diverses opcions i ha treballat molt fort, i no es pot dir que a Catalunya el nostre Govern no hagi treballat per a la formació professional, perquè jo crec que l'ha dignificat en alt grau amb l'esforç del professorat, amb l'esforç de totes les administracions, per descomptat.

Però no ho podem demanar a l'escola tot, eh?, perquè la formació professional reglada es troba enfront d'una cruïlla: la de la dinàmica inestable del sistema econòmic. Com es pot combinar tantes i tan diferents peces que no tenen fàcil ajustament: l'orientació escolar i professional de nois i noies de setze anys, la demanda d'especialització precoç per part d'empreses, les necessitats accelerades i canviants del món productiu, d'un sistema capitalista liberal, el professorat ja existent, els experts no sempre disponibles, les empreses no sempre disposades a donar experts, la manca de sincronia entre la demanda del mercat –que és variable i no planificada– i el temps de resposta que requereix el Departament, la seva anàlisi, la preparació del professorat, la formació, l'equipament i tantes altres coses. Perquè l'empresa, com bé sap vostè, està subjecta a una activitat econòmica fluctuant, al seu mercat, a innovacions sectorials, i no sempre és capaç o gairebé mai no és capaç d'anunciar amb el degut temps les competències que els professionals han de tenir demà.

Hi ha quelcom més. El mercat tampoc no pot exigir a l'escola que produeixi o orienti formacions personals que corresponguin a necessitats econòmiques si això ha de contrariar les aspiracions i els desigs personals; d'aquí la dificultat de la distribució de l'oferta en el territori, de tal manera que pugui respondre alhora a tantes i, a vegades, contràries i contradictòries demandes.

Però també és cert, i li dono la raó, que mai no hi ha hagut una època en què l'educació professional en tots els seus àmbits –reglada, contínua i ocupacional, i que no les podem «desllindar» del tot– hagi estat més important per al progrés del nostre país en aquesta virada al segle XXI. I així ho ha entès el nostre Govern, i treballa en aquesta direcció, també a través del Departament d'Ensenyament, perquè considerem que la formació professional és una línia estratègica per al desenvolupament territorial, i estem treballant per conduir un procés de canvi en els continguts competencials, en

el sistema de provisió del professorat especialitzat, en el disseny d'accions que ens permetin adaptar l'oferta a les necessitats socials, laborals i professionals del teixit socioproductiu empresarial.

I això ho farem organitzant, en col·laboració amb els agents econòmics i socials i d'acord amb el Consell Català de la Formació Professional, i també amb els departaments afectats, el que anomenem plans estratègics territorials, que han de donar resposta a les necessitats de l'entorn mitjançant la planificació de les propostes formatives a mitjà i a llarg termini, però no per avui. El Pla ha d'enquadrar la vinculació entre els diversos centres i les empreses de l'entorn, és cert, i ha de vincular també les tres formes de formació, i així ho farem en determinats centres, ja ho tenim programat, i potenciarem, també, la formació dual i la col·laboració dels seus experts en la formació del professorat quan escaigui, i també la dels mateixos alumnes, i buscarem la complicitat de l'empresa com a coagent educador.

Però hi ha un aspecte que també hem de conrear, que serà la creació de l'observatori d'inserció professional dels nostres alumnes, del seu primer treball i de la duració d'aquest, i això és molt important, perquè no es pot demanar en un moment determinat soldadors a l'escola professional, no es pot demanar una demanda que sorgeix de sobte, perquè l'escola educa, forma i també dóna un paisatge obert a les aspiracions de progrés i de vocacions de cadascú i cadascuna.

Consolidar la nova formació professional, que és quelcom nou, que es pot dir que comença ara, vol dir, senyor Boada, introduir una estratègia dinàmica del canvi; vol dir també prevenir l'anquilosament, vèncer el desig i el costum d'establir un repertori perdurable de formacions i una cartografia estable. Cal adequar-nos, sens dubte, a les demandes, però hem d'adoptar un model simplista. Tenim vint-i-una famílies, entre elles la informàtica, que, per cert, es dóna en tots, a la pública, en tots els nostres àmbits de les delegacions, no en totes les comarques... Sí, a Girona també. I hem d'adoptar aquest model simplista que jo li resumiria en una frase tan simple com: hem de donar formacions adaptables i no adaptades; perquè el sistema actual econòmic és absolutament canviant, perquè no hi ha professions per a tota la vida laboral i molt sovint tampoc no s'adequa el primer treball a la formació rebuda.

Ens caldrà temps i ens caldran llargues converses per tal de superar el passat d'un sistema que va ser bo, però hem de consolidar el que ja sabem que és millor i ha de ser millor. Hem de ser més plàstics; hem de disposar del temps necessari, de la informació requerible –senyor Boada, per fer miracles necessitem més de vint-i-quatre hores–; hem de corregir tendències de la distribució de les formacions que han estat, en part, fruit només de la demanda d'un centre, d'un sector interessat del món productiu, de l'existència de professorat especialitzat el reciclatge del qual és llarg, i ho hem de fer, però hem de fer entendre també a les empreses que han d'entrar els seus professionals a dins de l'escola, perquè, si no, no podrem donar tampoc la resposta.

I nosaltres, així, potser podrem respondre a les demandes estables del territori –les estables, no les canviants,

perquè nosaltres hem de ser el factor socioeducatiu, l'econòmic, del progrés, però el que és segur és que no podem suplir moltes coses de les que es necessiten, no podem suplir la pèrdua demogràfica de les diferents comarques –jo em pensava que m'anava a parlar d'això–, però hi ha comarques que, d'alumnes de setze anys, només en tenim trenta-sis, hi ha comarques que n'hi ha cent, hi ha comarques que n'hi ha mil. Oferir-ho tot, formar tot allò que necessita una empresa és ben difícil, ho ha de formar amb la formació contínua i amb la formació ocupacional; no podem fer que la pèrdua o la manca d'alumnes, o la inexistència d'ofertes de treball qualificades –quan tenim professionals que han format qualificats...

En el seu moment, que segurament no serà avui –perquè jo demanaré, aviat també, una sessió monogràfica a la Comissió de Cultura per parlar de la formació professional–, podré parlar del Consell Català, del reconeixement social i potser podré...

El vicepresident primer

Senyora consellera, perdó, se li ha exhaurit el seu temps. Com que té encara el torn de rèplica...

La consellera d'Ensenyament

Molt bé, seguirem en algun altre moment.

El vicepresident primer

Gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Tornem a estar en el mateix, senyora consellera, perdoni l'expressió, però, utilitzant una altra vegada la música: paraules, paraules, paraules; fets: pocs, molt pocs –molt pocs. Anem tard. Vostè ens estava dient que no es poden fer miracles. No; jo hi estic d'acord, jo no crec en els miracles, vol dir que no m'ho expliqui perquè el que vull són gestió, coses concretes, i, de coses concretes, no en tenim –no en tenim. El Consell Català de la Formació Professional: setze mesos per constituir-lo. És tan complicat? Mentrestant, anem passant temps, i mentrestant està dient, doncs, que necessitem molt de temps, però l'estem perdent continuament. Aquest Pla general de la formació professional, per què tardem tant a fer-lo? Quines complicacions hi ha per fer tot això? No es fa. Quan es diu: «diners», mirem els pressupostos, mirem els pressupostos d'enguany i veurem com tampoc hi ha cap, cap, cap intenció, cap intencionalitat de, veritablement, tirar endavant això.

La Direcció General de Promoció Educativa, la que ha de ser futura Direcció General, a veure quan la constitueixen. També, la Direcció General de Formació Professional, ja quasi farà un any i encara no l'hem constituït. Han baixat un 14% el seus recursos; el Programa d'escola treball, de 1.360 milions a 100; Programa de beques i ajuts també ha baixat; insuficient aportació als centres de formació professional... Hi havia una proposta nostra de 7 milions per cicle formatiu de mitjana, no existeix això.

«Formació» –deia– «del professorat», però si ha daval·lar, no s'aplica l'acord de la formació professional on es contemplava un pla de formació del professorat. On és en estades en les empreses? On és aquest acord que també va ser signat amb els agents socials? Quant fa que està signat l'acord, el Pla d'ocupació? No s'ha fet! Però perquè està dient que necessitem temps i hem de parlar del present i del futur. Està molt bé que ho digui, i ho diu amb molt bones paraules, i la felicito perquè coincideixo en les paraules, però no hi ha maneres de coincidir en els fets i, ara per ara, el més important en aquesta vida, a part de les paraules que també ho són, però, són els fets, i en la formació professional encara més, encara amb més intensitat, i això ho tenim encara en una situació molt complicada.

És clar que el mercat no ha de controlar els sistemes –està bé que ho digui vostè, perquè a vegades des del Govern de la Generalitat sempre es deixa que el mercat ho controli absolutament tot, no?–, està clar, està clar, però, perquè el mercat no faci això i no estiguem subjectes al mercat, el que hem de fer nosaltres és tenir una bona planificació, un professorat ben format, una complicitat amb els agents socials per tal de definir, precisament, aquesta mobilitat, que no ens vingui imposada pel mercat, sinó que nosaltres també el dirigim. Ja sé que a alguns els espanta la paraula planificació, però la planificació és un element clau en la gestió, i sobretot en la gestió educativa, i molt més en la formació professional; o si no sí que dependrem del mercat, és que depenem del mercat. Sap de quin mercat depenem? De la privada concertada. Aquests sí que no tenen..., no, no tenen cap problema –no tenen cap problema–, i estan ocupant..., i se'ls estan donant famílies professionals i cicles formatius de grau mitjà i grau superior d'aquelles especialitats que tenen un gran valor afegit. Podríem comptar amb els dits d'una sola mà quants privats concertats tenen mecànica, automoció; amb una mà només els podríem comptar. En canvi, informàtica o aquest tipus de comerç internacional..., aquests, com que, evidentment, doncs, la inversió ja no és la mateixa que als altres, els tenen. I això no pot ser. I hi torno a insistir –l'hi donaré les dades–: a Girona no hi ha un dels cicles formatius de la família de privada, ni a les terres de l'Ebre.

I en això parlem d'equilibri territorial, perquè, quan nosaltres parlem, per exemple, de les comarques de les terres de l'Ebre o de muntanya, també ens estan dient que no s'ofereixen cicles formatius –no s'ofereixen cicles formatius–, i d'aquesta manera, doncs, o han de marxar o s'han de dedicar al batxillerat aquelles persones, doncs, que no ho volen fer perquè no en tenen necessitat. Parlàvem del Priorat, i jo insistia: hem hagut de fer molts i molts esforços per aconseguir –sembla ser que sí que s'ha aconseguit– que hi hagi un centre de formació professional que faci enologia al Priorat, seria importantíssim, però vam tenir molts problemes per aconseguir-ho, es van posar moltes traves des de la Conselleria perquè es pogués donar aquest cicle. No és una contradicció? Allà és un sistema, un territori on necessiten tots aquests tipus de professions, perquè, evidentment, s'hi dediquen des d'un punt de vista econòmic.

I acabo amb una qüestió molt clara, senyora consellera: cal que la formació professional tingui la utilitat social i educativa per a la qual està plantejada, i no és res més que qualificar persones que puguin renovar-se i millorar les seves condicions de treball i de vida. I no només amb la reglada, sinó amb l'ocupacional, també amb la contínua, des de la pública, des d'una planificació, des d'una gestió de futur i, sobretot, també amb diners. I els diners només s'aconsegueixen quan això és una prioritat del Govern de la Generalitat. Ara per ara, no ho és, no ens n'adonem.

La nostra moció subsegüent a aquesta interpellació intentarà fer les propostes que, des del nostre punt de vista, són vitals per tirar endavant la formació professional. Espero que comptarem amb el seu suport, no només de paraula, sinó, evidentment, també amb els fets i amb els vots.

Gràcies, senyora consellera, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera, senyora Carme-Laura Gil.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Ben segur, senyor Boada, que si són, d'una moció, punts raonables –que estic segura que seran raonables, venint de vostè– tindran no el nostre suport, no, sinó que la podem fer fins i tot conjuntament; si és en aquests termes, clar; si són altres, no ho sé.

Sobre el Consell Català de la Formació Professional, jo crec que vostè sap per què no l'han pogut constituir, i sap també, doncs, que ja han fet una distribució unilateral i que esperem, segurament a final de mes, potser l'últim dia, gairebé, de final de mes, hàbil, poder-lo convocar, i veurem si hi falten o no representants. Nosaltres presentarem ben aviat, quan tinguem l'organigrama aprovat, doncs, la nova Direcció General de Formació Professional, com he dit, i farem una presentació.

Jo..., ja sap vostè –crec que ho sap perfectament, perquè ho saben els sindicats i vostè té molt bona relació amb alguns d'ells– que el curs pont està ja, doncs, definit, que ja l'anem experimentant diversos centres, que els farem d'excel·lència dins de la formació professional, com centres de recursos, etcètera, i que l'experimentarem durant els anys 2000-2001.

Ara, un exemple que vostè ha dit: com podem equilibrar el territori?, com l'escola..., segons vostè, realment, hauria de dirigir el mercat laboral, pel que em diu. Quasi ho ha dit! Vull dir, això és impossible. El mercat és variable, fluctuant, i ja ho sap, i ja he dit a més quin tipus de mercat laboral tenim, i què és la mundialització vostè ho sap perfectament, inclusivament què deu ser la globalització. Però el que és segur és que l'escola està al servei de les persones, dels alumnes i del progrés del país; ben segur que no podem dirigir el mercat, primer, perquè no sabem que vol el mercat... Però, en l'exemple que vostè ha posat, diu: «Al Priorat ens ha costat molt l'enologia.» Escolti'm,

al Priorat, alumnes de setze anys..., no alumnes, no: de població de setze anys, n'hi han noranta-u –noranta-u!–, que se suposa que estan fent la secundària obligatòria a l'últim curs. D'aquests, màxim vuit, deu optaran pels cicles de formació professional, perquè hi opta un 15% d'aquells que superen la secundària obligatòria. Fem enologia, però fem moltes més coses, potser només ens trobarem amb deu alumnes per a les vint-i-una famílies. Cal que ho pensem; hi ha un desequilibri territorial demogràfic, i vostè..., això, l'escola ja li he dit abans que no ho podia arreglar. Em posa un exemple dolent, precisament, mal estudiat i poc rigorós.

Però, en tot cas, estic segura que a la moció ho podem fer molt millor entre tots i totes. Nosaltres estem disposats a col·laborar amb vostè també, i que vostè col·labori amb nosaltres en la millora de la formació professional.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 300-00086/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil. Presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, potser abans de començar voldria fer un desig personal, que suposo que tots i totes compartim, en desitjar una ràpida recuperació a la il·lustre diputada Flora Sanabra, perquè pugui compartir amb nosaltres la continuïtat d'aquesta legislatura.

El perquè, avui, d'aquesta interpellació..., que després també hem sabut –i nosaltres l'hem demanat– la possibilitat de fer un debat sobre política d'educació infantil. La nostra interpellació parteix..., i ja venia preparant-se des de feia uns quants dies; de fet, havia anunciat que podria ser quinze dies abans. Per tant, ve d'una preocupació que ens estaven trametent els ajuntaments socialistes, respecte a l'assumpció de competències de l'educació infantil per part del Departament d'Ensenyament. Era una preocupació, evidentment, que demanava un resituar amb rigor el tema de les competències i dels dos apartats de la LOGSE que tracten d'aquest tema, perquè creiem que és una greu responsabilitat desorientar la ciutadania respecte a les obligacions i competències de cada administració.

Tot parteix d'un debat, d'un debat que va ser llargament esperat i que havíem demanat en diverses ocasions, que era el debat general de política educativa, un debat que, evidentment, era esperat per una gran part de la ciutadania, i sobretot pel món de l'educació, pels aspectes que en aquell moment més preocupaven, que eren l'aplicació de la LOGSE en els ensenyaments obligatoris i postobligatoris, no tant en aquell moment, en l'etapa de què avui estem parlant. Aquest debat va ser, final-

ment, el dia 25 de febrer de 1999, i l'honorable conseller, el senyor Xavier Hernández, es va treure pràcticament del barret, com si fos realment un mag, un compromís per tal de desviar l'atenció del debat i aconseguir, únicament i exclusivament, un tema mediàtic. I ho va aconseguir, eh? Els titulars de l'endemà, tots portaven el tema de la creació de 30.000 places d'escola bressol. Ens deia el conseller: «Promoure la creació i l'oferta de 30.000 noves places d'atenció als nens i nenes de zero a tres anys, d'una manera progressiva i amb concurrència amb els ajuntaments, consells comarcals, i amb la participació de la iniciativa privada». Aquest, per tant, va ser un compromís que, pres en aquesta cambra, era un compromís no d'un conseller, sinó un compromís de la Generalitat de Catalunya, que havia d'assumir; a més, després del debat hi va haver una votació corresponent.

Per tant, d'aquí s'inicia, evidentment, un aspecte en què ja en aquell moment tots els diputats i diputades que varen intervenir durant el debat, i amb posterioritat intentant concretar aquestes trenta mil places, ens vam encarregar de replicar una promesa feta sense cap pudor, sense cap estudi i cercant això, únicament i exclusivament, política mediàtica.

Però aquesta promesa ens la trobem tots; és una promesa que ha de complir la Generalitat de Catalunya. I per això, just durant les eleccions autonòmiques, en l'elaboració dels programes, al nostre programa, el programa dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, assumim aquest aspecte i marquem una *prioritat* en el nostre programa, una prioritat d'inversió en educació, per tal de fer possible una estructura, una orientació de la política que permetés la creació d'aquestes places en i durant aquesta legislatura. I ho fem a partir d'assumir que la Generalitat en té les competències i, un cop resolt aquest tema, descentralitzar la gestió als ajuntaments. Perquè els ajuntaments volen assumir un servei cabdal i necessari per respondre a les demandes d'avui de la ciutadania, però ho volen amb els recursos, i és lògic que així sigui, si, certament, aquesta ha sigut la política que ha fet la Generalitat de Catalunya davant de cada un dels traspassos del Govern central, i nosaltres l'hem recolzat. No podem assumir competències sense recursos, ni la Generalitat, ni els ajuntaments. I aquest és, evidentment, el tema que ens preocupa. Hi ha d'haver descentralització cap als ajuntaments, però ha de ser amb els recursos necessaris, perquè, si no, amb tot el que s'està produint en aquests moments, a partir del programa que vostè, honorable consellera, ens va venir a explicar en la Comissió de Política Cultural, i que ha anat seguint a través de la premsa..., es diu: «impulsar la creació durant el que resta de l'any de 6.000 places de titularitat municipal amb la seva col·laboració»; vol dir amb la col·laboració dels ajuntaments. Per tant, la part important és del Departament d'Ensenyament. Aquesta responsabilitat ha anat transmetent que seran els ajuntaments els qui ho faran, està donant una percepció de cara a la ciutadania d'anar lliscant cap al món municipal la responsabilitat de la manca de places que hi ha en aquest moment i de girar el que és la demanda, el que la gent s'ha cregut, que aquestes 30.000 places ja existirien, cap a una demanda en els ajuntaments.

Ens deien, divendres passat, els responsables de la Federació de Municipis i per boca del senyor Tejedor, alcalde del Prat de Llobregat i president de la Comissió d'Ensenyament de la Federació de Municipis: «Els ajuntaments volem l'autoritat en aquest camp, però la volem amb recursos.» I aquest és l'aspecte, aquest és el tema que ens ocupa.

Es vol una responsabilitat, però es volen els recursos. I resulta que aquesta desorientació està portant, fins i tot en els mitjans informatius..., per exemple, escoltava el diumenge 28 de maig TV3 quan informava d'una concentració que hi havia hagut a la plaça de Sant Jaume, amb una plataforma de demandes de les AMPA de Barcelona, al Departament d'Ensenyament, perquè tinc la plataforma i parla del Departament d'Ensenyament, TV3 va dir: «Ho demanen a la Generalitat i a l'Ajuntament.» Aquest és el resultat d'aquesta política. Embolica, embolica que alguna cosa queda. I, és clar, aquesta és la responsabilitat que nosaltres demanem avui, perquè, evidentment, hi ha una realitat social: falten places d'escoles bressol. Les famílies s'han de sentir acompanyades en la responsabilitat de tenir fills. S'imaginen per un moment les llistes d'espera que hi hauria si la maternitat anés vinculada a la possibilitat de tenir una plaça d'educació infantil? Seria realment preocupant, però aquest és un aspecte que està condicionant, a Catalunya, el fet de la natalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, evidentment, senyora consellera —els ho deia jo durant el debat, també, de pressupostos—, els pressupostos no responien i ara ho veiem clarament, no responen a les promeses que es deia de les 30.000 places, ni responen al que vostè deia en el Programa 2000-2004: «S'hi incorporaran els recursos adients.» Aquests no han estat els recursos adients. Com podem pretendre la creació de 6.000 places i posar únicament i exclusivament una partida de 1.260 milions per a infraestructures? Perquè els vull recordar que la partida de convenis està congelada a 775 milions. És que ni el mateix Departament es creia que es crearien noves places al llarg d'aquest any quan congelava la partida de convenis? O és que pretenia continuar amb la política de sempre? «Faci-ho, Ajuntament, i ja li pagaré en el proper pressupost si és que puc i, si no, doncs, mira anirem ajornant i qui anys passa, dies empeny.»

Ens sembla, senyora consellera, que, evidentment, li ha tocat un paper bastant difícil, li ha tocat bastant la quadratura del cercle: comprometre les entitats municipals sense tenir recursos. I per això —i així ens ho va dir la Federació de Municipis— no pot arribar a acords, perquè no pot arribar a acords que comprometin...

El president

Senyora diputada, senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...tots els ajuntaments, que no vol dir el mateix que els ajuntaments no continuïn promocionant places.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em permetria, senyor president, uns segons, només per dir, en nom propi i del Departament d'Ensenyament, que lamentem molt que la portaveu a la Comissió d'Educació i Cultura del Grup de Convergència i Unió hagi sofert un accident i que desitgem, en nom del Departament i propi, que tingui una recuperació total i satisfactòria.

El president

No dubti, senyora consellera, que tota la cambra s'uneix en aquests desitjos de vostè.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies. Jo no voldria, senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada del Grup Socialista, que aquesta interpellació es convertís en una acció estèril, en l'escamoteig o en el tràiler de la resposta que vostès han sol·licitat –vostès, entre tres grups parlamentaris– de realitzar un debat monogràfic sobre aquest tema en una sessió extraordinària d'aquest Ple. Un debat que, des del Govern, ens sembla de molt interès realitzar, si som capaços d'obrir-lo amb rigor a projeccions àmplies i impedir que es converteixi en una escaramussa entre partits, que vol dir, precisament, que cadascú de nosaltres i de vostès som part d'un tot, o en titulars dialèctics de premsa, ja que l'objectiu que ens uneix a tots i a totes és, ben segur, el benestar de la nostra societat i el progrés del nostre país.

En qualsevol cas, ara, i en espera de l'esmentada sessió monogràfica, jo exposaré no amb gran extensió ni tots els temes, sinó simplement les línies d'actuació que hem emprès, per tal de concretar el compromís, no d'un conseller, sinó d'un govern, de promoure la creació de 30.000 places en un període de cinc anys, 2000-2005, i aquesta primera fase, l'any 2000, circumscrita als pressupostos ja aprovats, als principis exposats i fets públics en el document «Educació 2000-2004», i no només en la lletra, sinó l'esperit de la lletra d'allò que estableix la LOGSE.

Vostè ha parlat de competències, certament. Ha parlat de dos apartats de la LOGSE, s'equivoca, n'hi han tres; i li vaig a dir quins són perquè es vegin bé les competències. L'article 7, apartat 2, diu així: «L'educació infantil té caràcter voluntari. Les administracions públiques» –que vol dir, podria ser Govern de l'Estat espanyol, Generalitat, en el nostre cas, i ajuntaments– «garantiran l'existència d'un nombre de places suficients per assegurar l'escolarització de la població que la sol·liciti.» No diu «l'administració educativa», diu «les administracions públiques». I diu: «L'educació infantil comprendrà fins als sis anys d'edat.» No m'aïlli una part de l'educació infantil: «fins als sis anys d'edat». I el Govern de Catalunya ha complert amb diligència i amb escriu aquest precepte, perquè des de l'any 94 ha escolaritzat, en solitari i en un cent per cent, els in-

fants de tres a sis anys; educació infantil. No escamotegi què vol dir «educació infantil» a la Llei.

El mateix article a l'apartat 3 diu..., primer parla d'administracions públiques i ara parla d'«administracions educatives»: «Coordinaran l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les diferents administracions públiques.» Les administracions educatives: en aquest cas, el Govern de la Generalitat coordina l'oferta. Redacció que, sens dubte, entenia que els ajuntaments, que alguna administració pública oferiria llocs escolars d'educació infantil, és a dir, de zero a sis anys, perquè no parla de primer cicle ni de segon.

Però hi ha un altre article, l'article 11, apartat 2, que diu: «Les administracions educatives desenvoluparan l'educació infantil», que vol dir que faran el currículum, cosa que han fet. I amb aquesta finalitat, també, determinaran les condicions en què podran establir-se convenis amb corporacions locals.

Molt bé. Aquesta és la lletra, però aquesta lletra el que feia era traduir la política imperant a l'Europa desitjada els anys noranta, a la nòrdica, a l'escandinava, a la d'una societat rica, culta, educada i solidària, que mai no ha hagut de preguntar-se què és democràcia, perquè no pot concebre altra forma de convivència. I en aquesta Europa que la LOGSE pren com a model per a la seva educació infantil, en aquesta societat que saben que el progrés es troba en el bé comú i que són solidaris, l'educació infantil fins als sis anys no és només escola. L'escolarització és voluntària, no és universal, no és gratuïta i és de titularitat municipal. Aquesta és l'educació infantil de la LOGSE, no la tergiversi. Per això diu que les administracions públiques garanteixen l'oferta, que les educatives ordenen el currículum, coordinen l'oferta i determinen les condicions en què es poden establir convenis, i en tot moment es parla de l'educació infantil fins als sis anys. Ja en parlarem en extensió suficient el proper dia, crec que el 27, del debat. Però és bo de recordar-ho, perquè vostè, senyora diputada, i amb vostè potser d'altres diputats i diputades, potser han oblidat el que deia la Llei. Aïllen un tram de l'educació infantil del seu conjunt i volen oblidar el gran esforç del nostre Govern, el Govern de totes i tots, respecte a l'educació infantil. I aquest és un bon lloc per a recuperar memòria col·lectiva.

Des de l'any 93-94, a Catalunya, els infants de tres a sis anys són a l'escola i gran part a la pública, titularitat del Departament, educació infantil, de tres a sis anys, 22.000 milions anuals de despesa, 113.000 nens, 113.000 llocs escolars. Ahir deia el portaveu d'un grup parlamentari proper a vostès que no s'havia fet res per a l'educació infantil en aquest país, que havíem creat zero; ignorància total, absoluta; 113.000 de titularitat del Departament, d'esforç pressupostari. I el Govern no em digui que no ha prioritzat, el Govern ha prioritzat, i tant que ho ha prioritzat! Miri, aquí està el tres - sis. A Suècia, magnífica Suècia, que jo també valoraria, entre moltes polítiques socials hi ha la de l'escola. L'any 91, el Parlament va dir que els infants més grans de divuit mesos tindrien un lloc escolar, l'any 99 encara no s'havia pogut aconseguir en la seva totalitat. I nosaltres tenim els de tres - sis, fa molts anys. Hem avançat moltíssim. No ho oblidí. Digui-ho alguna vegada,

m'agradaria escoltar-ho. I això ho hem fet en solitari per a la protecció de la família, per a la protecció de la dona que treballa i de l'home que treballa, pare i mare, per a l'educació del nostres nens i nenes i per al progrés de la nostra societat. I ho hem fet en solitari, més enllà de la Llei que vostès van aprovar i que nosaltres hi estàvem d'acord. I ho hem fet sense recursos –ja sé que no els agrada que ho digui, però ho haig de dir, perquè ho hem fet sense recursos– especials, perquè així no han estat donats ni per qui va aprovar la LOGSE en aquell moment al Govern, ni per part dels successius governs de l'Estat espanyol, socialistes i, ara, populars.

I això ho ha fet el nostre Govern, el de totes i tots, l'única de les administracions públiques de les quals parla la Llei, que ha fet educació infantil fins ara, tres - sis, i no ha demanat res als ajuntaments. Però ara és un altre moment. Ja en parlarem en el debat. I jo voldré exposar-los que no es pot aïllar l'atenció a l'infant de la política social, ni de la sostenibilitat del sistema, ni si som rigorosos, de l'adequació de prioritats, ni de l'assumpció de responsabilitats per a tothom.

L'any 2000 obrim una via per a l'acompliment d'un compromís de Govern –l'any 2000. Veurem què passa fins al 2005, però l'any 2000 obrim una via: la promoció de creació de nous llocs escolars d'educació infantil, perquè ja hem complert el tres a sis. I ara anem, ara necessitem que altres administracions públiques, les administracions públiques dels ajuntaments ho prenguin també com a prioritat. La convocatòria que obrim de subvencions adreçades als ajuntaments hi és molt destacada, perquè ho fem preservant l'estabilitat i la sostenibilitat socioeducativa i econòmica del sistema escolar en el seu conjunt, en què l'educació obligatòria n'és una peça fonamental. I ho fem recordant que el Govern –li ho torno a dir– ha fet molta feina i ho haig de dir perquè s'oblida, perquè no s'explica, perquè quan es diuen mitges veritats no és una línia, és una moneda, i quan per una cara hi ha mitges veritats, per a l'altra hi ha mitges mentides. Per tant, parlem-ne. I no es pot seguir fent-ho de la mateixa manera. I per aquesta raó hem publicat la convocatòria, per a convenir amb els diferents ajuntaments la creació d'aquests llocs de zero a tres, i hi destinem 1.268 milions, que mai no s'havia fet, que els ajuntaments ho saben i que no és una quantitat menyspreable, és una quantitat important, subjecta, a més, als pressupostos d'enguany.

Més tard, a la contrarèplica potser podré continuar parlant.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, en torn de rèplica.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Miri, senyora consellera, per un moment no he sabut qui interpellava qui... (*rialles i aplaudiments forts*), perquè resulta que jo no estic en el Govern i vostè m'està interpellant a mi. Deu ser que encara creu que està en el Congrés del Diputats a Madrid, però, evidentment, jo compliré la meua feina d'oposició i alternativa en aquest Parlament.

I no he intentat escamotejar, ho he dit des del principi: nosaltres vam promoure aquesta interpellació per una inquietud, per una inquietud de veure com anava llicenciant el tema de la responsabilitat i d'assumpció de competències amb impulsar de zero a tres –de zero a tres–, no he parlat de tres a sis. I, si vol, li diré: «Sí, senyora consellera, de tres a sis hem avançat», i hem avançat gràcies al Govern de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya, i no es va avançar a partir d'una proposta, també, del Govern de la Generalitat, sinó, i com passa sempre, a partir de la demanda al carrer, perquè tenim un Govern durant vint anys que no ha planificat, que ha hagut d'anar tirant sempre d'allò que era la demanda del carrer, i, sortosament, amb l'ajuda de l'oposició, ho hem arribat a aconseguir. Però no ens digui que no va demanar res als ajuntaments. Jo, en aquell moment, estava en ajuntaments, i els ajuntaments vam haver de fer i finançar les obres perquè fos possible el tres a sis anys. Per favor, senyora consellera, diguem totes les veritats; jo no li parlava de mitges veritats, però, si hem de parlar de totes, parlem-ne.

Però tornem al que avui ens portava la interpellació. La interpellació ens portava, precisament, al zero-tres anys i en com assumien els apartats de la LOGSE, que sortosament avui ja no n'ha sortit només un, sinó que també ha sortit l'altre, el de zero a sis anys. Ja tots sabem que educació infantil és zero a sis anys, però com i de quina manera assumeixen fer convenis, senyora consellera? És clar, fer col·laboració vol dir que s'impulsa, es va a davant. Com s'impulsa i es va a davant quan en places de cost, aproximadament, 600.000 pessetes –per posar un terme mig–, es diu que invertiran 80.000 pessetes any/alumne per al curs 2000-2001? Això és impulsar? Això és donar una minsa, una minsa ajuda. Sap que vol dir impulsar? Impulsar vol dir anar davant i aconseguir amb l'acord de tots posar els recursos per fer-ho possible. A l'anterior legislatura es deia molt «Navarra, Navarra...» Doncs, miri, jo vaig trobar que Navarra, el Govern de Navarra, que vostè deu saber de qui és el Govern de Navarra, ha aconseguit un acord amb el Partit Socialista per impulsar, realment, la creació de places d'escola bressol, 1.581 places –1.581– *con un coste de 890 millones*. Sap com impulsarà el Govern de Navarra? El Govern posarà un 42%. Això és impulsar, això és crear convenis: un 42%; els pares i mares posaran el 33%, i l'Ajuntament posarà el 25%.

El que vostè intenta fer és que quan els ajuntaments, que, evidentment, els ajuntaments estan compromesos amb la ciutadania i crearan les places, les crearan, i, evidentment, també recolliran l'aportació, la minsa aportació –que no és la col·laboració– que farà el seu Govern, els ajuntaments hi posaran a prop del cost de 600.000 pessetes; demanaran als pares, màxim, aquest 33%; vostè hi posarà 80.000 pessetes. I en infraestructures? Vostè es creu que les infraestructures..., podrem fer algunes escoles bressol amb una inversió màxima de 8 milions de pessetes que vostè donarà? És que ens sembla que això és enredar la gent, i això és anar passant la responsabilitat als ajuntaments, i aquest era el tema d'avui, de la interpellació. El zero-tres i com feia lliscar vostè la responsabilitat del seu Govern cap als ajuntaments.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyora diputada, moltes gràcies. Sí, senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyor president... Senyora diputada, diu: «Vostès van darrere les demandes.» Si vostè fa molts anys que es dedica a la política activa, vostè sap com es fan els programes. Els programes es fan amb ideologia, però el programa és la concreció, i els programes es fan escoltant les necessitats i les demandes, sinó, vostè no podria entendre mai com grups molt diferents, malgrat que no ho tinguin tot jerarquitzat, les necessitats i les demandes collectives estan a tots els programes, i per això podem trobar punts d'acord perquè, sinó, no en trobaríem mai. Queda clar com es fa un programa. *(Rialles.)*

Segon, em posa l'exemple de Navarra. Escolti, abans de parlar de Navarra, Navarra, cosa que jo no he parlat mai, però en fi, i no en tornaré a parlar, però només li recordo que tenen un concert especial degut als seus furs. No, i ja no cal que li digui res més. M'agradarà molt que també arribem a això que vostès, a vegades, ens diuen i ofereixen d'anar conjuntament. Llàstima no ho haguessin fet fa molts anys, quan tocava per a educació, per demanar els recursos necessaris i millor finançament. En tot cas, el que vostè em diu de Navarra suma 108%; hi ha algun tros que no és en caixa. Miri, la nostra convocatòria és l'única alternativa possible, ara, i a més tinc la creença que no col·lectivament –vostè té raó–, no col·lectivament, però sí individualment, ajuntaments que escolten, com tots, les necessitats de les seves comunitats, establiran prioritats i recursos i jo crec que s'empararan en la convocatòria. Perquè jo estic segura que el Govern en les seves prioritats generals i els ajuntaments en les individuals fem un esforç i podem coincidir amb la convocatòria del 2000 i prosseguir la col·laboració, com fem en moltíssims àmbits, en els anys següents. Enguany nosaltres hem dit que per aquest curs anéssim a fer en primer lloc –en primer lloc, no s'exclou altres coses, en primer lloc–, en espais que desafectàvem d'escoles que tenen espais suficients. I aquesta habilitació val uns 16 milions, i precisament la quantitat que vostè diu, que són els 8 milions que nosaltres aportaríem, vol dir el 50% de l'habilitació. Per tant, torno a dir-li que la nostra convocatòria és l'alternativa a la manca d'acord explícit que hem buscat i que no hem pogut trobar i que també és l'única possible avui per avançar, i que és també una acció responsable de Govern, coherent i capaç de satisfer demandes de manera col·lectiva.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-00033/06)

El punt quinze de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i, per defen-

sar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs. *(Pausa.)*

Vostès saben, en aquests casos, i ara farem doctrina reglamentària, quan un diputat no és present, decau la seva daixò. Però, si els sembla, deixarem un parell de minuts perquè decaigui lentament, en tot cas. *(Rialles i pausa llarga.)*

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu... *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)* Sí?

El Sr. Curto i Casadó

Per una qüestió d'ordre, senyor president. Perquè, tot i que en esta cambra sempre s'ha aplicat el Reglament, també hi ha hagut altres aspectes que, per costum, s'han aplicat, sobretot en les comissions, senyor president, i, si el Ple del Parlament ha de ser un fidel reflex del que ha passat a les comissions, a les comissions parlamentàries legislatives, senyor president, quan ha passat un cas com este, que un diputat, per les circumstàncies que siguin, no ha pogut assistir, s'ha alterat l'ordre del dia. I a mi em sembla, senyor president, que, tot i respectar la seua autoritat, per allò de la cortesia parlamentària que sempre ha presidit los debats en esta cambra, la presidència hauria de reconsiderar esta decisió, que segur que compartien tots los grups de la cambra, en lo sentit que, sense saber què ha passat a este diputat, que no és habitual que falti a les sessions plenàries, poguéssim alterar l'ordre del dia.

El president

Moltes gràcies. Jo crec que hem d'agrair al senyor Curto la seva llarga experiència parlamentària per guanyar un minut que ha sigut l'imprescindible perquè el senyor Ridao pugui fer la seva interpellació.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. I en primer lloc demanar disculpes per aquest retard i al senyor Curto per aquesta petita estratègia dilatòria, que demostra alguna complicitat de tant en tant amb el nostre Grup Parlamentari.

Senyor president, honorable consellera, el perquè d'aquesta interpellació està en la necessitat de donar un cert impuls des del Parlament, com venim fent periòdicament, a la política penitenciària del Govern. Un impuls i una acció decidida, per tant, amb idees i projectes clars que no hem sabut veure darrerament, en els mesos que portem de nou mandat del Govern, que en la nostra opinió evidencien una certa passivitat, contràriament al que nosaltres hauríem volgut veure en aquesta etapa de transició, que veníem reclamant des d'una antiga política d'aparador, d'una idíl·lica gestió i rehabilitació a la catalana, com, per exemple, fa molt poques setmanes ens ofería un programa de TV3, en contraposició, per exemple, al sistema penitenciari americà, de canvi del que havíem nosaltres anomenat «un fals progressisme» per part de l'anterior Direcció General, prenyada d'una certa visió paternalista dels interns, que, de fet, no ha ajudat gens a fer de les nostres presons unes presons cada dia més modernes, eficaces, de cara a la futura inserció de les persones privades de

llibertat. Doncs, bé, aquest impuls, que nosaltres havíem confiat que s'hauria donat amb la intensitat en la mesura que hauria volgut, creiem que no s'ha donat, honorable consellera, tot i que salutem els canvis que ha operat en la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

I sobretot aquest impuls, perquè portem setze anys de gestió de les presons, perquè davant de la nova situació generada a les presons, amb el nou Codi penal i la desaparició de les redempcions de penes pel treball, i davant la urgència acumulada de molts anys d'inoportància, a l'hora de substituir els actuals centres penitenciaris, vells i obsolets, inadequats per a la reinserció, vull recordar que el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris es va presentar el maig de l'any 96, és a dir, no fa quatre dies, i que contemplava, precisament, que per al període 97-2001 ja hauríem culminat tot un seguit d'actuacions que en aquests moments estan pendents. Per tant, al nostre entendre, i d'entrada, aquest impuls que reclamem de la política penitenciària passa, bàsicament, per tres aspectes. El primer, un canvi en l'orientació de la política de construcció de macrocentres per anar cap a nous centres de reduïda capacitat, on sigui possible l'atenció individualitzada dels interns. En segon lloc, una aplicació amb tota l'extensió possible, amb tota l'amplitud possible del règim de semilibertat vigilat a tots els interns que poden gaudir, en aquests moments, de permisos de sortida o mesures similars; i un tercer aspecte, el qual no sé si tindrà temps de tractar, amb relació al treball, per fer efectiu aquest dret al treball i a la formació ocupacional amb les degudes garanties.

Miri, sobre l'aspecte fonamental de la interpellació, que és la construcció i substitució d'establiments penitenciaris, fins ara –almenys això és el que vostè mateixa ha anunciat en alguna ocasió– les línies bàsiques d'actuació han passat per l'impuls de l'execució del Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris. Un pla que, inevitablement, requereix, requeria els acords previs amb els ajuntaments corresponents, en el marc de les seves competències en matèria d'urbanisme, d'ordenació del territori, i un dels aspectes més rellevant d'aquest Pla era, és, la substitució dels actuals tres centres de Barcelona –homes, dones i joves– i la construcció d'un centre obert a Barcelona i d'un centre de preventius a Barcelona ciutat, la construcció d'una unitat psiquiàtrica penitenciària –que aquest estiu està previst l'inici d'execució de les obres– i, finalment, la construcció d'un nou centre de compliment.

En el primer dels aspectes citats, a pesar que l'any 96 es va constituir una comissió mixta de caràcter tècnic –tècnic, però que després ha tingut una continuïtat política amb la negociació de la mateixa consellera amb l'alcalde Clos–, una comissió que va tenir la seva darrera sessió ordinària, si no ho tenim mal entès –almenys això és el que s'ha publicat–, el 21 de desembre de l'any 98; ha tingut un periple que va començar amb unes negociacions que no avançaven, i que, de fet, no han avançat, fins no fa gaire, gens ni mica. L'Ajuntament no havia identificat cap emplaçament que reunís les mínimes condicions per construir un centre de preventius. El Departament va passar, finalment, a consi-

derar la possibilitat que no hi hagués cap centre de preventius a Barcelona ciutat. El Departament, també, atesa la realitat urbanística, social i econòmica de Barcelona ciutat, ara creu –i jo crec que amb bon criteri– més aconsellable de situar a la ciutat de Barcelona el centre d'arrestos de cap de setmana i els centres oberts, per la facilitat que això comporta per a aquests tipus d'interns amb règim de semilibertat, és a dir, la proximitat al seu medi urbà.

El problema està, honorable consellera, que el principi d'acord entre l'Ajuntament i el Departament de Justícia, pel que fa a la tipologia dels nous equipaments penitenciaris –un centre de compliment d'arrestos de cap de setmana, entre 200 i 300 places, i dos centres de règim obert amb una capacitat conjunta, s'ha estimat, d'aproximadament 700 places–, no avança perquè existeix un desacord quant a la ubicació i quant a la determinació dels futurs usos urbanístics dels solars que ubiquen, en aquest moment, les presons de Barcelona. I sorprèn, per cert, que l'Ajuntament, que havia trobat sis emplaçaments, originàriament, per encabir aquestes presons, que eren unes ubicacions, segurament, no idònies per construir un centre de preventius, doncs, ara no els hagi ofertat per poder encabir aquests altres centres de règim obert.

I, de fet, constatem el desacord i, si no el desacord, com a mínim l'opacitat, la manca de transparència i d'informació, perquè tampoc no sabem absolutament res del centre de preventius. Voldríem demanar més claredat sobre aquest aspecte perquè, després que cap dels emplaçaments localitzats per l'Ajuntament de Barcelona fos –diguem– idoni, vostè va anunciar que el Departament havia localitzat una finca en un municipi, que sembla que no s'hi oposa –desconeixem de quin municipi es tracta–, però sembla que esperen arribar a possibles altres acords amb l'Ajuntament de Barcelona per finançar la compra d'aquests terrenys, i, fins i tot, després hem llegit la possibilitat de reconvertir un centre, com és el de Trinitat, que podria ser Wad-Ras, però les informacions publicades parlen de Trinitat, per encabir, fins i tot, un centre de preventius, encara que fos amb caràcter transitori. És a dir, tot plegat, hi ha una desinformació i una manca de transparència que avui li reclamem, doncs, que vostè doni una mica de llum sobre aquest tema.

En conclusió, pendents de conèixer les ubicacions –fóra bo que el Parlament ho sabés–, i pel que fa als sistemes d'actuació urbanístics, jo li vull deixar molt clar, i en tot cas la nostra Moció anirà en aquesta línia, pel que fa als sistemes d'actuació urbanístics a contemplar, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, per tant, el seu Grup Municipal a la ciutat de Barcelona, integrant de l'equip de Govern actual, no s'oposa que vostès puguin finançar la construcció dels nous centres amb les plusvàlues que pugui generar la venda dels actuals solars de la ciutat, però sí –com, per exemple, han expressat reiteradament els veïns afectats de la zona– que pensem que la reforma del Pla general metropolità ha de preveure un equilibri d'usos que contempli alguns equipaments penitenciaris, en els actuals solars, però també habitatges de protecció pública i de lloguer, i els equipaments i les zones verdes necessàri-

es, i fins i tot –fins i tot perquè és un acord molt recent del plenari de l'Ajuntament de Barcelona– preservant el panòptic de la Model; això sí, reclamem una mica més de celeritat, consellera, i si no se'n surten –si no se'n surten–, perquè ja portem un retard considerable, vinguin al Parlament, ens ho expliquen, i, segurament, ens en podrem fer càrrec.

El que sí que sembla que va –i això ens preocupa– és el centre de compliment. Han anunciat que han adquirit la finca de Can Margarit, confrontant amb la de Can Brians, de 38 hectàrees, a Sant Esteve Sesrovires, per encabir-hi 1.700 places aproximadament, i que ha de permetre, segons vostès han anunciat, de desmassificar els centres actuals i, per tant, pal·liar el dèficit que en aquests moments hi ha de 400 places aproximadament, però havien previst l'inici de les obres –recordo– per a finals de l'any 99 i el més calent encara és a l'aigüera. Però en qualsevol cas, a nosaltres aquest retard no ens preocupa per una raó: perquè voldríem aprofitar, també, aquesta situació d'*impasse* i aquest context per insistir en la necessitat de dotar-nos de centres més reduïts, mòduls de 40 a 60 interns, amb una capacitat màxima de 250, i, per tant, que les condicions físiques –que sabem que condicionen totalment les possibilitats de tractament individualitzat; també ho saben en el conjunt de països avançats–, doncs, permetin que aquests centres tinguin un ambient menys hostil i més normalitzat, que creixi la possibilitat d'atenció i classificació individualitzada, que s'apropi també el centre a l'entorn social de l'intern, evitant el desarrelament familiar que en moltes ocasions es produeix, i, finalment, també, propiciant i facilitant les possibilitats del treball formatiu i productiu, i que es multipliquin, en aquest cas, totes les activitats que en aquesta línia es produeixen. I deixo, en tot cas, per al darrer torn de rèplica, honorable consellera, alguna reflexió sobre l'aplicació del règim obert com a fórmula per a l'incentiu dels interns i també el seu afavoriment de la reinserció social.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor Ridao, diu que no veu impuls en la política penitenciària del Govern. Doncs, jo estic totalment en desacord amb això perquè li posaré un exemple, un exemple que, a més, és número clars. El 1996 canvia el Codi penal, tot el Codi penal, i estableix un canvi absolut en el sentit que la pena de presó deixa de ser l'única alternativa, i crea la possibilitat d'implantar les mesures penals alternatives.

A l'Estat espanyol només dues administracions tenen competències en matèria penitenciària: Catalunya i la resta de l'Estat. Doncs, bé, només Catalunya ha implantat mesures penals alternatives, i, a data d'avui, s'han implantat 1.700 mesures penals alternatives. Això

significa que moltes de les persones que estan complint aquesta mesura penal haurien d'estar a la presó, i no hi són. Per tant, en la línia que vostè parlava d'impulsar el règim de semilibertat, aquest és un gran impuls i, per tant, aquest ha estat un gran canvi.

Un altre canvi –que vostès ja l'han vist i que ara s'implantarà, després de l'aprovació del pressupost de la Generalitat– és la creació de la Secretaria General d'Execució Penal com un òrgan de direcció i coordinació en l'execució de polítiques d'execució penal; Secretaria General que tindrà sota ella mateixa les dues direccions generals d'Execució Penal que tenim a la conselleria –Presons, d'una banda, i, d'altra, Justícia Juvenil, que des de l'any 96 també assumeix les funcions d'implantar les mesures penals alternatives. Per tant, aquest és un exemple en el qual l'impuls del Govern realment ha estat molt important, i a nivell de l'Estat aquest impuls és, veritablement, simbòlic, quasi bé no hi han polítiques en aquest sentit.

Ara bé, ara li parlaré més del que vostè ha demanat, del Pla de creació i substitució dels centres penitenciaris. Aquest és un dels projectes més importants que des del Govern volem dur a terme en aquesta legislatura. Però vostè ha dit que l'execució d'aquest Pla requereix els acords previs necessaris amb els ajuntaments corresponents en el marc de les competències d'ordenació territorial i urbanisme; aquesta és una premissa recollida literalment en la Moció del Parlament que va donar lloc a l'elaboració del Pla. Un dels aspectes més rellevants i necessaris d'aquest Pla és la substitució dels tres centres actuals de Barcelona, traslladant fora de la ciutat els centres de règim tancat i construint, dins, aquells equipaments més oberts.

Les negociacions amb l'Ajuntament de la ciutat van molt lentament, però van; de moment no s'han trencat i jo faré tot el possible perquè no es trenquin. Per a nosaltres és una prioritat clara; per a l'Ajuntament no sé si és una prioritat. De totes maneres, des de fa dos mesos hi ha un principi d'acord sobre el futur dels centres de Barcelona i s'ha constituït una comissió, una nova comissió, a segon nivell, formada per responsables d'ambdues administracions amb la finalitat de concretar, d'una banda, els usos que tindran els solars on estan ubicats els tres centres penitenciaris i, d'altra, determinar quins equipaments haurien de quedar-se a Barcelona i quins haurien d'estar en algun dels solars de les tres presons. Estem treballant, precisament, també, en l'equilibri en els usos que s'ha de donar a aquests tres solars; equilibri que ha de passar, lògicament, per equipaments, per zona verda i per una part, la més petita, en la qual hi hagin usos residencials que permetin, d'alguna manera, ajudar a endegar el Pla d'equipaments que ha de substituir els tres centres de Barcelona.

Pensi que els tres centres de Barcelona necessiten cinc equipaments. En aquest moment, a Barcelona, tant a la Model, com a Trinitat, com a Wad-Ras, tenim 1.964 interns, entre preventius, penats i règim obert. Per tant, es necessita, d'una banda, un centre per al compliment de penes d'arrestos de cap de setmana amb una capacitat de 300 places i ubicat a Barcelona; dos centres de règim obert, també ubicats a Barcelona, amb una ca-

pacitat conjunta de 700 places –700 places que en aquest moment estan distribuïdes entre la presó de Can Brians i la presó de Quatre Camins, que per això tenen 1.200, 1.300 interns, però no oblidem que, de règim tancat, n'hi ha 800 o 900, perquè la resta són de règim obert–; un centre per a interns preventius ubicat a Barcelona o a les seves rodalies quan la durada d'aquesta mesura cautelar no sigui superior a tres mesos –ha de ser d'unes 300 places–, i un centre de compliment, del qual tenim ja la localització i tenim ja el projecte bàsic, on anirien en principi els 800 o més de 800 presos penats que avui estan complint pena a les tres presons de Barcelona –per tant, no estem parlant d'un macrocentre, malgrat que s'hagi dit que podria arribar a tenir la capacitat de 1.500: una cosa és tenir la capacitat i una altra és omplir-lo; la nostra intenció és que aquí hi vagin uns 800 interns–, i, finalment, un centre per a preventius quan es prevegi que la durada d'aquesta mesura cautelar sigui superior a tres mesos, i en un radi que no ultrapassi els 30 quilòmetres de Barcelona –aquí hi anirien els que, en aquest moment, són preventius, fora dels 300 anteriors, i que en aquest moment a Barcelona són uns 700.

D'altra banda, i dins del Pla, estava la construcció de la unitat psiquiàtrica. D'aquesta, com vostè ha dit, començaran les obres aquest estiu i, en principi, en catorze, divuit mesos estarà construïda. Pel que fa al nou centre penitenciari de compliment, ja hem iniciat les converses amb l'Ajuntament afectat amb l'objecte d'arribar als acords necessaris per endegar aquelles modificacions urbanístiques que es necessiten per poder construir i licitar aquest centre.

En principi, fins aquí, el Pla d'equipaments i el que nosaltres estem treballant. D'una altra banda, amb l'Ajuntament de Tarragona també estem en converses per substituir la presó de Tarragona. Aquesta presó no entraria fins a la segona fase, però això no vol dir que, si l'Ajuntament corresponent està en disposició de col·laborar en aquest sentit, nosaltres hi estem oberts, i així ho estem negociant amb l'Ajuntament de Tarragona.

La comissió mixta creada l'any 96 amb l'Ajuntament de Barcelona, realment, va acabar la seva feina a finals del 99 i, realment, es van localitzar quatre o cinc solars possibles. D'aquests quatre o cinc solars, avui, els responsables de l'Ajuntament de Barcelona consideren que cap d'ells pot ser acceptat per a un equipament penitenciari. En aquest sentit, va ser la Conselleria, jo mateixa, la que vaig dir o vaig donar a l'alcalde la sortida que els equipaments oberts que haurien d'estar a Barcelona podrien estar als tres solars de les tres presons, entre altres coses perquè evites problemes amb el veïnat; segon, perquè el que dones a canvi fos un equipament totalment obert –pot ser vist des de fora com una residència–, i, tercer, perquè per a la ciutat de Barcelona és important tenir els equipaments oberts, però també és important que no hi quedin els centres de preventius o penats, que poden estar perfectament en zones més allunyades de la ciutat.

Jo crec que des del Departament s'han donat solucions positives a la solució de substituir les tres presons de Barcelona. Jo espero que abans de l'estiu puguem arribar, no a un principi d'acord, que és el que tenim ara,

sinó a un preacord, que ja ens porti a un calendari efectiu per solucionar el tema de les presons.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, bé, després d'escoltar-la, especialment em ratifico en algun aspecte de la meua intervenció, sobretot pel que fa a la qüestió del necessari impuls que cal donar a la política penitenciària. Perquè, és clar, ha parlat que cal potenciar i que s'ha potenciat el conjunt de mesures alternatives a la presó tradicional, i, de fet, és cert que s'han implementat algunes mesures que estan quantificades, més de mil sis-cents mesures, i que hi ha hagut un esforç, que nosaltres reconeixem, que cal potenciar, de cara a aconseguir que aquest tipus de presó tradicional només serveixi perquè hi romanguin, en el seu interior, aquelles persones que no puguin estar en un altre tipus de centre i, a més a més, que hi estiguin pel temps indispensable, però, de fet, aquí ha faltat iniciativa i ha faltat un impuls, o, almenys, no s'ha fet tot el possible.

Perquè, per exemple, quan un intern pot gaudir de permisos de sortida, per exemple, si són inferiors a dos dies –que no cal ni tan sols que intervingui el jutge de vigilància, que ho pot fer perfectament l'Administració–, en aquests moments no hi ha cap tipus d'adequació prevista de les condicions en què s'ha de continuar complint aquest tipus de condemna per tal que aquest recurs, que ens sembla que és molt valuós de cara a la preparació de l'intern per a la vida en llibertat, doncs, sigui tan útil com pot ser, i la resposta és que fins ara això no s'ha contemplat, no s'ha previst; continuen sortint des dels mateixos centres, de vegades fins i tot dels mateixos mòduls; els interns sovint es veuen sotmesos fins i tot a pressions dels que no poden sortir perquè puguin traficar a l'exterior, i, fins i tot, l'intern surt al carrer i no té recursos econòmics, i això, en definitiva, l'aboca a continuar delinquant, i aquesta és una situació real que en aquests moments s'està produint.

Fa pocs dies, la consellera anunciava que es potenciarien, per exemple, mecanismes de control remot, el tema de les polseres: no hi estem en contra, entre altres coses, perquè ho preveu el mateix Reglament penitenciari. Si de cas, abocar algun dubte sobre aquesta mesura: si serveix com un instrument absolutament generalitzat i, per tant, no hi ha una atenció individualitzada, perquè aquest és un objectiu que la Llei i el Reglament penitenciari no preveuen, per pacificar l'interior de les presons, davant d'un problema com el que tenim en aquests moments, que és la desaparició de la redempció de penes pel treball. Si cal, rectifiquem i rectifiquem tots, i, en tot cas, el Codi penal anomenat «de la democràcia» va sorgir del consens de tothom, i, per tant, si cal revisar algun aspecte, fem-ho, però, en tot cas, ens preocupa que aquesta mesura es pugui aplicar d'aquesta manera.

De fet, nosaltres li proposarem –ja li ho anticipo– en la nostra Moció una alternativa amb relació a l'aplicació del règim obert, com a fórmula per incentivar els interns i per poder afavorir la seva reinserció social, consistent en una mena de programa de permisos específics per a interns i internes en règim de vida ordinària, a partir de la classificació en segon grau, en el qual es troben, per cert, la majoria dels interns i internes de les presons a Catalunya, i la creació d'un tipus de centre específic que està a mig camí entre el centre de compliment i el centre obert, de petites dimensions, amb unes condicions de vigilància i seguretat adequades, tant a l'interior com a l'exterior, i, finalment, molt lligat a la promoció de l'ocupació.

I, de fet, si parlo d'aquest tipus o d'aquesta tipologia de centre, és perquè jo he insistit en un aspecte, particularment, que m'ha semblat que la consellera, doncs, hi passava molt de puntetes, que és el tema del centre de compliment, perquè quant a, globalment, la proposta que ha plantejat per substituir els actuals centres a Barcelona, nosaltres en diferim, sobretot en un aspecte –a Barcelona i, en general, en la substitució dels actuals centres–, en una qüestió, molt concretament, que és la necessitat –que hi insistim i que la Moció reflectirà–, la substitució de la previsió inicial que vostès feien de construir un centre penitenciari de compliment amb una capacitat de mil set-cents interns, ubicat a la finca de Can Margarit, que vostès van adquirir, confrontant amb l'actual centre de Brians, per diversos centres que creiem que serien més adequats, amb una capacitat màxima de tres-cents cinquanta places, amb unes unitats modulares d'entre quaranta i seixanta interns, distribuïts pel conjunt del territori i, per tant, no encabits en un únic emplaçament, com és el cas de Can Margarit, i, per tant, distribuïts en el conjunt del territori de la manera més òptima per tal d'assolir l'objectiu d'evitar el desarrelament a nivell familiar, propiciar la inserció futura dels interns i, per tant, –ja hi insisteixo, i amb això acabo, honorable consellera–, exigint-li una mica més d'informació al respecte, i, amb relació a aquesta qüestió concreta, quin capteniment té el Govern al respecte, i emplaçant-la de cara a la Moció per arribar a acords en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, si us plau...

La consellera de Justícia

Senyor diputat, els interns que tenim a les presons catalanes avui són una mica més de sis mil; la seva classificació és la que ens dona la possibilitat i la capacitat legal perquè puguin gaudir del règim obert, i aquests només són un miler. Vostè parla de presos en segon grau, que és la classificació més normal que hi ha a les presons, més ordinària, perquè un centenar estan en primer grau, i mil tres-cents són preventius, que no estan classificats. Per tant, la població majoritària està a segon grau, i estem parlant d'uns tres mil cinc-cents,

que gaudeixen de permisos de dos dies fins a quaranta, durant l'any.

Estan en unitats separades dels altres, perquè ja gaudeixen de determinats beneficis, de determinades recompenses, i, per tant, també és una manera de vigilar que, quan gaudeixen d'un permís, doncs, el compleixen correctament i poden anar gaudint de més beneficis; però això no vol dir que puguin estar en establiments penitenciaris oberts, al contrari, la llei i el Reglament penitenciari diuen clarament que han d'estar en establiments de règim tancat, i que es vegi que realment és de règim tancat. Una cosa és, a dins, intentar fer que les unitats siguin més passadores i puguin tenir un tractament diferenciat, i això és el que estem fent.

L'article 86.4 del Reglament penitenciari ens permet, a més del règim obert normal, que tots coneixem –els interns que surten a treballar i que tenen obligació de pernoctar durant vuit hores a la presó–, a través de la seva modificació ara fa tres anys, que aquest règim obert pugui ser diferent i permeti que aquests controls ja no siguin de pernoctar al centre penitenciari a diari, o de presència diària en el centre penitenciari, sinó que poden ser controls suficients, que vol dir, doncs, anar a programes concrets, estar un dia a la setmana o dos amb l'educador o el treballador social que fa de tutor, i també permet la possibilitat d'utilitzar controls telemàtics.

Respecte a això últim, ho estem estudiant, perquè considerem que no només es podria utilitzar per a aquests presos de règim obert, sinó per a aquests..., dins d'aquest miler, per als altres vuit-cents que estan complint la seva pena en règim de semilibertat i puguin no venir a la presó a diari. Això no és fàcil, entre altres coses, perquè, encara que el Reglament penitenciari ens ho permeti, lògicament ho hem de demostrar de mica en mica, com s'ha fet amb el règim primer que li he comentat. En aquest moment tenim cada dia unes seixanta persones que compleixen el règim obert des de casa seva, amb aquells controls suficients. Voldríem que això es pogués incrementar, com a mínim, al doble, dins d'aquest any. Però, a més a més, intentar provar els controls telemàtics amb uns cent o dos-cents més. Però anem més enllà, amb la possibilitat d'una modificació legislativa que permeti que amb aquests controls telemàtics també es pogués considerar la situació de molts presos preventius que en aquest moment compleixen penes inferiors a tres anys. En aquest sentit, també nosaltres pretenem que aquest règim de semilibertat sigui més ampli.

I, respecte al tema de la substitució de les presons, jo li asseguro que el centre de compliment, que en aquest moment és en el que estem treballant, pot tenir una capacitat de mil cinc-cents –en aquest moment, no n'hi hauria més de vuit-cents–, però, a més a més, dins d'aquest centre penitenciari, hi hauria unitats totalment independents l'una de l'altra, perquè la vida dels interns fos totalment separada un mòdul de l'altre, i que cada mòdul d'aquests, o cada unitat d'aquestes, no tingués més de dos-cents cinquanta interns. En aquest sentit, es pot treballar individualment amb cada un dels interns i no té per què ser un problema que estiguin dins d'un macrocentre, que, en definitiva, el que farà és que

totes aquestes unitats tinguin serveis comuns, com poden ser la cuina, la bugaderia, la seguretat o l'hospital o la infermeria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

El setzè punt ha sigut posposat, la interpellació al Consell Executiu...

Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 300-00181/06)

Per tant, passem al dissetè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em dirigeixo avui a aquesta cambra amb relació a la interpellació presentada al conseller de Sanitat sobre un problema del qual, a més a més d'estar de moda, podem dir que deriva dels imperatius de la moda, d'aquesta moda de tenir la pell bronzejada, que es va imposar des dels anys vint quan Coco Chanel, després d'un creuer, va persuadir la població blanca que estar bronzejat era equivalent a lluir un aspecte saludable i atractiu.

D'aquesta manera es va capgirar la cultura popular, que fins a l'època dels nostres avis tenia molt present que cal protegir-se de les exposicions prolongades al sol. Avui, la moda s'ha generalitzat sense límits i ha esdevingut un problema de salut pública, un problema de salut sobre el qual col·lateralment em pregunto, senyor Rius, què ha fet la nostra Administració sanitària per educar la població i per aturar l'increment de tumors de pell, que és avui un dels càncers més freqüents? Jo diria que s'ha fet ben poc, res o gairebé res.

Caldria que consideréssim dos aspectes derivats d'aquesta moda. El primer, amb referència a l'abús de l'exposició solar en què cau una gran part de la població, tant pel que fa referència a la quantitat d'hores d'exposició al sol com a la franja horària en què es dóna aquesta exposició. El segon, i no per això menys important, l'aparició en el mercat de les màquines de bronzejat artificial, els famosos UVA, de les quals tant l'oferta com la demanda han conegut aquests darrers anys un increment espectacular.

Cal conèixer que l'exposició excessiva al sol té efectes negatius sobre la salut: d'una banda, el risc immediat d'una cremada i, d'altra banda, els efectes acumulatius; és a dir, l'envelliment de la pell i l'increment del risc de càncer de pell fruit d'aquest envelliment són una conseqüència directa de la suma de les hores de sol que hem rebut des del naixement.

Per entendre el problema de les màquines de bronzejat artificial, m'agradaria recordar, sense fer-me pesada, que són els raigs ultraviolats els responsables tant dels efectes beneficiosos com dels efectes perjudicials del sol sobre la pell i els ulls, i en funció de la seva longitud d'ona, els bategem com de tipus A, B i C. Els C, afortunadament, queden absorbits per la capa d'ozó i no ens arriben; els B, sí que ens arriben, i són els responsables de les cremades solars, de l'envelliment de la pell, del càncer de pell i dels problemes als ulls, dels quals el més important, a llarg termini, són les cataractes; en canvi, els ultraviolats A, l'únic que farien, en principi, a part de bronzejar, seria accelerar l'envelliment de la pell i la formació d'arrugues. Doncs, bé, en el cas de les màquines de bronzejat, la longitud d'ona emesa correspon, fonamentalment, al tipus A, i, en menor quantitat, al tipus B, el responsable dels efectes negatius que acabo de citar. El problema està, doncs, en la garantia que els aparells es mantinguin, estrictament, dins de la longitud d'ona adequada, que la quantitat de raigs B no sobrepassi certs límits i que les dosis totals rebudes no superin determinats nivells.

Arribats aquí, voldria recordar-li que no estic parlant d'un tema nou, de recent aparició: fa anys que les autoritats sanitàries de diversos països europeus se n'ocupen. L'any 1980, el Servei Federal de Salut alemany va emetre el primer comunicat oficial advertint del risc de l'ús inadequat dels solàriums; l'any 1987, el *Butlletí Federal Sanitari* alemany va publicar les primeres recomanacions per evitar aquests riscos. A Bèlgica es va legislar sobre els centres de bronzejat l'any 1999 i a França fa ja tres anys que hi ha una legislació que regula tant la venda dels aparells com la formació del personal que els utilitza.

I tampoc és un tema nou en aquesta cambra: fa dos anys, a pregunta per escrit de les diputades Carme Figueras i Marina Geli sobre els controls previstos per garantir un correcte funcionament de les instal·lacions dels raigs UVA, l'honorable conseller de Sanitat —és a dir, vostè, senyor Rius— deia, entre altres afirmacions poc serioses que, si vol, li puc recordar, que estava recollint dades científiques per determinar la conveniència d'una regulació més específica. No sé si ja ha aconseguit reunir tota la informació, però, per evitar-nos de trigar uns anys més, li ofereixo totes les dades que siguin necessàries per arribar a la conclusió que és urgent que Catalunya legisli sobre la qüestió. Perquè, tot i que el conseller d'Indústria considerava, fa dos anys, a pregunta del Grup Popular, que no hi ha diferències significatives entre les màquines UVA, un assecador de cabells, un microones o una nevera, és urgent legislar i reglamentar aquesta pràctica, perquè, sense control, és una pràctica perillosa. El conseller d'Indústria, abans de contestar, s'hauria d'haver assabentat que la Comissió Electrònica Internacional va dictar, l'any 1995, una norma internacional regulant al llarg de quaranta pàgines els requisits observats en aquests aparells.

En l'actualitat la indústria del sector, senyor Rius, fabrica i distribueix sense control —naturalment, a excepció feta del control fiscal— aparells que produeixen radiacions ultraviolades que en determinades longituds d'ona són cancerígenes. Sense control es venen a par-

ticulars, a centres d'estètica, perruqueries, gimnasos i solàriums aparells potencialment perillosos, sense control sobre les característiques tècniques, sense control sobre el compliment de l'obligatorietat de revisar-los periòdicament, sense cap exigència de qualificació per part del personal que els utilitza, amb una informació insuficient als usuaris, que, d'aquesta manera, es posen, amb ingènua inconsciència, a mans d'un personal sense preparació, que utilitza unes màquines que ningú no controla però de les quals se sap que causen problemes de salut; problemes de salut que, en el millor dels casos, són d'envelliment prematur de la pell i que, en el pitjor, poden causar greus lesions a la pell i als ulls.

Davant de tot això, l'únic que han fet ha estat dictar dues instruccions de la Direcció General de Consum i Seguretat, donant les mides dels «postes» de recomanacions als usuaris, atribuint als establiments la responsabilitat sobre les seves màquines, i poca cosa més. S'ha de reconèixer que no s'ha fet gran cosa.

Senyor Rius, és urgent informar la població de quina manera pot seguir gaudint del sol sense risc; és urgent que sapiguem quantes màquines tenim i de quines característiques, és urgent fer efectiva una obligació de revisió dels aparells que fins ara ha estat paper mullat, és urgent exigir uns coneixements bàsics al personal que utilitza aquests aparells, és urgent omplir el buit actual i fer una legislació que garanteixi, realment, la protecció de la salut de les persones.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Senyor conseller, és urgent, doncs, que faci alguna cosa i, per això, li ofereixo tota la col·laboració del meu Grup, perquè creiem que el risc per a la salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, els patiments personals que se'n deriven i els costos sanitaris que ja s'estan produint i que es produiran, si seguim amb la inhibició actual, són massa importants i demanen el màxim esforç per part de tots; demanen governar.

Senyor conseller, com diríem en bon mallorquí, ja és ben hora que s'espolsi sa son de ses orelles.

Gràcies, senyor president.

(Veus de: «Molt bé! Molt bé!» i aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mieras. Li correspon, ara, la paraula a l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Mieras, li agraeixo, és clar, la seva col·laboració, l'oferiment de la seva col·laboració. Intentaré demostrar-li que estem governant, ho demostràvem, fa uns moments, fent un concurs, per exemple, fent el concurs del transport sanitari; això deu ser governar. Ara li intentaré demostrar alguna cosa més.

Bé, és cert que més del 80% dels casos de càncer de pell es podrien prevenir, com vostè molt bé deia, si

s'evités l'exposició excessiva al sol i les cremades cutànies que aquest pugui causar, especialment, a la infantesa. L'exposició excessiva al sol ha estat establerta com un factor de risc del càncer de pell, tant del melanoma com del no melanoma, i cal dir que, des del punt de vista sanitari –vostè també hi feia referència–, el càncer de pell no melanoma té una incidència elevada, però vostè també sap que una baixa mortalitat, mentre que el melanoma és poc freqüent però amb un risc de mortalitat significatiu.

No hi ha dubte que és molt important prendre mesures; per tant, per evitar els efectes perniciosos derivats de l'exposició excessiva als raigs ultraviolats i, en aquest sentit, doncs, tant pel que fa referència a l'exposició als raigs del sol com també als sistemes de bronzejat artificial amb emissió de raigs ultraviolats, el que es coneix com a sol artificial.

Bé..., no hem fet re..., jo només li voldria recordar que les tres edicions del Pla de salut elaborades fins al moment ja incideixen en aquest punt, fent èmfasi en la importància de desenvolupar accions de prevenció primària i de detecció precoç del càncer de pell per part de l'atenció primària de salut. En aquests plans de salut que estan a la seva disposició, s'incideix especialment en les següents actuacions: recomanació d'una exposició solar adequada, especialment en nens; en el cas dels nens, recomanació d'utilitzar protectors solars i evitar l'exposició al migdia quan el risc de cremades és més elevat; recomanació especial de prendre el sol amb protecció suficient i detecció de signes i lesions precursors, especialment en persones amb lesió..., amb història familiar, perdó, o antecedents de nevus displàstic, etcètera. També es recomana, en aquestes tres edicions, la divulgació de les recomanacions recollides en el Codi europeu contra el càncer.

Val a dir que el Pla de salut no recomana el cribratge sistemàtic de càncer de pell en la població general, ja que no hi ha evidència científica suficient per actuar en aquest sentit. I aquestes actuacions, que estan dintre de les tres edicions del Pla de salut, s'han materialitzat en tota una sèrie d'actuacions i amb la difusió de material que està a la seva disposició, senyora Mieras..., en la qual recomanem aquestes coses que vostè..., ho diem, estan a la seva disposició; si després vostè vol, li puc dir els exemplars que s'han fet l'any 1997, l'any 1998, l'any 1999... *Com poden protegir-se del sol els nens i els joves tot gaudint-ne*, per exemple; *Mesures de protecció solar per a nens i joves* –se n'han fet diferents edicions– etcètera. També, doncs, l'edició del *Codi europeu contra el càncer*, etcètera. Aquest material informatiu s'ha distribuït a través dels centres d'atenció primària i hospitals de Catalunya, del Servei de Prevenció i Control del Càncer, de les oficines de farmàcia, de les institucions municipals, dels grups d'ajuda mútua, entitats privades, etcètera.

Val a dir que, segons l'American Academy of Pediatrics i l'American College of Preventive Medicine, les campanyes de promoció de la protecció solar, com les que hem endegat nosaltres, es mostren més efectives a l'hora de produir canvis en el coneixement i en el comportament que el mateix consell mèdic.

Ara entràriem, d'altra banda, en un altre aspecte que vostè també ha tocat, i és el que fa referència als aparells d'emissió de raigs UVA, que s'utilitzen, uns, amb una finalitat terapèutica –no entrarem en aquests–, i els altres, amb una finalitat, podríem dir-ne, estètica. Dintre de les actuacions realitzades en aquest àmbit, vostè hi ha fet referència, però les haig d'assenyalar perquè són actuacions que s'han dut a terme per part del Govern de la Generalitat, doncs, certament, hi ha aquestes dues instruccions per part de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

La primera d'aquestes instruccions fa referència a alguna cosa més que la dimensió del cartell; fa referència a l'obligació de col·locar aquest cartell amb tot un seguit d'avertències incloent-hi, per exemple, recomanacions d'utilització, instruccions sobre temps d'exposició, advertències sobre els efectes sobre la salut destinades a protegir la salut dels usuaris, que és el que ens preocupa, en tots els establiments que disposen d'aparells de raigs UVA per a bronzejat d'ús públic.

La segona instrucció fa referència a l'obligació de tots els establiments que disposen d'aquests aparells destinats a ús públic a sotmetre's a revisions periòdiques..., alguna cosa, alguna cosa s'ha fet. Val a dir que, per a l'elaboració d'aquestes instruccions, es va prendre com a base un informe sobre les mesures protectores que havien d'observar els usuaris dels centres de bronzejat artificial elaborat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, i l'objectiu d'aquestes instruccions era avançar, evidentment, en la protecció de la salut i en la seguretat dels usuaris d'aquests centres, que estan, avui, agrupats en l'Associació Catalana del Bronzejat, que va ser una entitat promoguda, també, val a dir-ho, a instàncies del mateix Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

El Departament té previst endegar, abans de l'estiu, una campanya d'inspecció d'aquests centres de bronzejat per tal de comprovar el grau de compliment de les esmentades instruccions i fer efectius els termes que s'hi estableixen. En aquest àmbit del control dels centres i aparells de bronzejat, podríem esmentar, també, l'elaboració, per part de l'Institut Nacional del Consum, dependent del Ministeri de Sanitat i Consum del Govern central, d'un Projecte de reial decret pel qual es regula la venda i utilització d'aparells de bronzejat mitjançant raigs ultraviolats. Aquest Projecte de reial decret, que té rang de norma bàsica i que serà d'aplicació, per tant, al conjunt de l'Estat espanyol, respon a la necessitat d'establir, com vostè deia, una sèrie de requisits referents a l'ús d'aquests tipus d'aparells per tal preservar, en tot moment, la salut i la seguretat dels ciutadans.

Val a dir que des del Govern de la Generalitat es va fer arribar a l'Institut Nacional del Consum les consideracions i les observacions oportunes relatives al contingut de l'esmentat Projecte de reial decret. Des del Govern de la Generalitat de Catalunya es va considerar que, més que elaborar un projecte propi o una legislació efectiva, tenint en compte que la regulació era una competència de l'Estat, el que es va creure més impor-

tant era incorporar, en l'esmentat Projecte, les estimacions que nosaltres vàrem considerar oportunes. I convé assenyalar, d'altra banda, que les competències relatives a l'aplicació d'aquest Reial decret a Catalunya; és a dir, la vigilància i la inspecció, correspondran al Departament d'Indústria i Turisme de la Generalitat de Catalunya.

L'esmentat Projecte de reial decret, que en aquest moment es troba en tràmit i s'ha tramès a l'Organització Mundial del Comerç i a la Comissió Europea, d'acord amb el procediment d'informació en matèria de normes i reglaments tècnics que estableix la Directiva 98/48 de la Unió Europea, inclou aspectes referents, senyora Mieras, a les condicions de venda d'aparells, etiquetatge, informació al consumidor, condicions d'obertura dels centres de bronzejat, formació dels professionals d'aquests centres, informació a l'usuari, publicitat, condicions higienicosanitàries, etcètera.

Des del punt de vista de la protecció de la salut dels usuaris, és especialment remarcable l'obligatorietat d'etiquetar els aparells amb advertències sobre possibles efectes perniciosos sobre la pell i els ulls; el requisit, per exemple, d'acompanyar els aparells d'un full d'instruccions que inclogui recomanacions, pautes d'utilització i advertències d'efectes adversos, i l'obligatorietat que els centres de bronzejat disposin de cartells i documents informatius que s'expressin en aquest mateix sentit, així com d'ulleres protectores per als usuaris.

Val a dir que les observacions del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme –fent-se ressò, també, de les nostres recomanacions, les del mateix Departament– van anar, bàsicament, en aquesta línia: establir requisits de comercialització i construcció dels aparells, d'acord amb la normativa europea aplicable, fent èmfasi en la inclusió i la comprensió dels missatges d'avertència destinats als usuaris.

Creiem, doncs, que amb l'aplicació d'aquest Reial decret, en el qual nosaltres –com l'hi he explicat– hem participat activament, en l'elaboració de les instruccions que hem esmentat i en totes les actuacions que hem desenvolupat en el camp de la detecció precoç i de la prevenció dels efectes adversos del sol, estem en una bona línia per seguir treballant en la protecció de la salut dels ciutadans pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats. I no dubto que també, doncs, tindrem oportunitat, en el procés de negociació de la moció següent a aquesta Interpel·lació, d'incorporar aquells aspectes que puguin reforçar les actuacions del Govern en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Miri, senyor conseller, ho sento molt, però no m'ha dit re. Vostè segueix excusant-se. Jo li he parlat d'un problema de salut pública i li he estat demanant que, com a conseller de salut pública, en un tema de vital importància per a la salut dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, vostè actui, perquè vostè és el responsable de prendre les mesures per garantir que allò que es pot evitar no passi. I li estic parlant d'estalviar patiments a les persones i també d'estalviar diners i d'estalviar llistes d'espera. El que passa, senyor conseller, és que vostès en aquest tema –en aquest tema–, com en molts altres, s'inhibeixen, no fan res perquè estan massa ocupats a surar; solament estan ocupats a surar. El dia a dia se'ls menja: primer, la grip; després, les urgències; després, les llistes d'espera. Ja ho entenc, té un bon berenar; per tant, comenci a governar, que té feina.

Miri, senyor conseller, per acabar; ja li he dit –i ho repeteixo–: aquest no és un tema nou, però com que vostès encara no han fet res –ara em diu que està esperant; ja ho sé que hi ha un decret que fa dos anys que està parat a Madrid–, ara resulta que ens hem d'esperar que ho facin a Madrid i, després, nosaltres ho aplicarem aquí, eh? Doncs, hauria de conèixer les dades que tenim –vostè les hauria de conèixer, senyor conseller–: hi ha vint mil màquines d'UVA a Catalunya; multipliqui-ho per cinc hores de mitjana que es facin servir –perquè algunes són de particulars–: són cent mil hores diàries sobre la pell dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i vostè m'està dient que està posant..., m'ensenya escrits que està enganxant en els centres d'UVA, normes... Miri, s'han de fer campanyes a la televisió, s'han de fer campanyes a la ràdio; tot això ens estalviarà moltes coses d'aquí a uns anys. Vostè no m'ha parlat de res. Per tant, miri –li ho repeteixo–: legisli d'una vegada, governi, que és la seva obligació, i no s'inhibeixi de la seva responsabilitat, perquè li recordo que vostè és el conseller de Sanitat i Seguretat Social i vostè té l'obligació de garantir i vetllar per la salut de tots i totes les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mieras. Per al seu torn de rèplica, té la paraula el conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Si li vol donar, a la senyora diputada... La veritat és que..., perdó. Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, la veritat és que em sorprèn una mica, eh? Havia entès la primera part de la seva intervenció en un to jo crec, de col·laboració i en un to positiu, i ara vostè ha intentat barrejar tota una sèrie de coses que al seu judici no funcionen bé. De fet, aquesta és una música que va sonant: «no es governa», «aquest país no avança»..., és una cosa bastant extraordinària que un país pugui avançar, doncs, si, realment, les coses són com vostè diu.

Home, escolti: que no hem fet re? Li enviaré els tres plans de salut; els tres plans de salut en parlen. Escol-

ti: això no és re –això no és re–, això és paper fumat, no serveix –no serveix–, aquests fulletons no serveixen per re. Fa temps que ho estem dient... «No hem fet re» és la musiqueta; volem transmetre: «aquest Govern no fa re». Però, com pot ser? –com pot ser? O sigui que haver fet tres plans de salut i estar aplicant les recomanacions del Pla de salut és no fer re? Això és d'aquesta manera? Això és així? Bé, aquesta és l'opinió de la senyora diputada.

És a dir que el Departament de Medi Ambient, per exemple, posarà en marxa, abans de l'estiu, una xarxa d'equips de mesura de la radiació solar ultraviolada a diversos llocs de la costa per determinar la seva incidència a Catalunya i recomanar les mesures de protecció adequades per evitar els efectes adversos de l'exposició solar en les activitats a l'aire lliure és no fer res? Això també és no fer re? La senyora..., jo no ho entenc, sincerament. I si ho fa un departament, l'altre departament..., per això som un Govern.

Vostè creu que nosaltres no hem fet re? Si hi ha una normativa que és bàsica i en el cas d'aquests aparells li dona una competència a un altre departament, i col·laborem conjuntament en l'elaboració de la legislació, això és no fer re? Que hi hagi dues instruccions i que hi hagi un decret, això és no fer re? Començar a inspeccionar els centres de bronzejat, això és no fer re? Vostè creu que no fem re? I vostè ara aprofita d'una manera demagògica un tema –que és el tema de les llistes d'espera– molt important, i ara em treu el tema de la grip. Això és no fer re?

Jo he dit al començament de la meua intervenció que agraïa el seu to, i l'hi agraïa perquè, a més a més, vostè d'això hi entén, hi entén molt, però realment, des de la segona part de la seva intervenció, realment, m'ha deixat sorprès. És a dir que nosaltres hàgim elaborat tres plans de salut, en els quals s'ha fet incidència en la prevenció i la detecció precoç a l'atenció primària, i s'ha fet una recomanació d'una exposició solar adequada, especialment en nens i en casos especials; que hàgim editat tot un seguit de fulletons; que s'hagin divulgat les recomanacions del Codi europeu contra el càncer, això és no fer re? Que, a més a més, s'han fet dues instruccions –d'un altre Departament, però del Govern de la Generalitat–, això..., això és no fer re?

Escolti: jo em quedo sorprès; realment, quedo sorprès. Ara sí que, bé, esperarem a veure quines..., fins on podem anar amb aquesta..., amb la moció subsegüent, a veure fins on hem d'anar, a veure què és el que vostè plantejarà. Però, home, jo crec que fer una afirmació com la que ha fet vostè, que el que intentem és donar a la ciutadania, doncs, una imatge que les coses no funcionen, que el Govern no va, que el sistema sanitari, doncs, no és el que ens pensem, etcètera, crec que no ajuda perquè les coses, en aquest país, avancin. I em sembla que, en aquest sentit, doncs, jo lamento –ho lamento profundament– el to de la seva segona intervenció.

Però, en fi, com que estic obert a la col·laboració –com no?–, doncs, amb vostès intentarem consensuar al màxim possible els aspectes que vostè pugui incorporar; però, en tot cas, sí que ja em comprometo a enviar-li,

doncs, tot el material que s'ha fet i també li enviaré les tres edicions del Pla de salut perquè vegi vostè que s'ha fet alguna cosa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram. 300-00183/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny, que presenta el Grup Popular, i té la paraula per formular la interpellació l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo no sé si es fa o no es fa res, però la veritat és que, aquests dies, vostè s'està guanyant el sou.

Segons dades que han sortit publicades darrerament en diferents mitjans de comunicació, els serveis d'urgències dels hospitals de Catalunya atenen les nits dels caps de setmana al voltant de cinquanta joves que pateixen diferents trastorns com a conseqüència del consum de les anomenades «drogues de disseny» i del seu consum barrejat amb altres drogues legals, com l'alcohol, o altres drogues il·legals.

Segons dades del mateix Departament de Sanitat, el 4,5% dels joves de catorze a divuit anys han consumit èxtasi en alguna ocasió. En aquest sentit, els diferents estudis realitzats posen de manifest que al voltant del 23% dels joves que surten de locals on, segons l'Administració catalana, es consumeix habitualment aquest tipus de drogues han consumit èxtasi.

Aquestes drogues, creades els anys seixanta per un farmacèutic de la Universitat de Califòrnia, afecten joves de tots els nivells socials i econòmics. Aquestes substàncies són compostes amb propietats estimulants semblants a les de les amfetamines i, a diferència d'altres drogues sobre les quals es discuteix els seus efectes terapèutics o les seves qualitats, hom coincideix que les drogues de disseny avui dia no tenen cap mena d'efecte terapèutic.

Els problemes que genera el consum de les drogues de disseny sobre els consumidors i la pròpia tipologia dels consumidors han de portar la nostra Administració a afrontar la prevenció i la lluita contra el consum d'aquestes drogues de manera decidida, però també, honorable conseller, de manera imaginativa.

Vostè sap, honorable conseller, que el consum de drogues de disseny o de síntesi suposa i pot suposar greus riscos sobre la salut dels consumidors; riscos que no es manifesten d'una manera més o menys immediata.

S'ha comprovat que el consum d'aquest tipus de drogues produeix danys físics i psíquics importants sense que els joves, que en són els principals consumidors, siguin plenament conscients del perill real que corren i, com he dit, en moltes ocasions porten al seu ingrés en els serveis d'urgència i, fins i tot, a llargues hospitalitzacions per hipertèrmies severes, que poden arribar a una insuficiència renal aguda, hemorràgies o trombo-sis cerebrals, i insuficiències hepàtiques de divers grau.

El consum de drogues de síntesi s'ha d'associar, també, a tot un seguit de seqüeles de caràcter psiquiàtric, com ara crisis d'ansietat, trastorns depressius i alteracions psicòtiques. És per tot això, honorable conseller, i pel fet que les drogues de síntesi s'estan afermant entre els joves com un fenomen sociocultural més que com un fet individual i aïllat, que el nostre Grup entén que el Govern de la Generalitat no pot abaixar la guàrdia en la lluita contra les drogues de síntesi i, sobretot, sobre els seus efectes: des d'accions concretes per mitigar els efectes negatius provocats pel seu consum a accions preventives que vagin una mica més enllà de la simple publicació d'un opuscle informatiu.

Les drogues de disseny i, en concret, l'acció de l'MDMA poden provocar que falli el centre termoregulator del cervell, la qual cosa –com vostè sap, honorable conseller– pot ser letal per a una persona que es cansi i suï molt ballant a l'interior d'una discoteca, que és la zona habitual on es consumeix aquest tipus de drogues. Vostè coneix perfectament que moltes d'aquestes discoteques, on es consumeix habitualment èxtasi, es queden, de manera sorprenent, sense aigua potable els caps de setmana als lavabos, i en molts casos els preus de les ampolles d'aigua arriben a costar fins a nou-cents pessetes; un negoci, senyor conseller, que posa en perill la salut dels nostres joves i sobre el qual el seu Govern pot i ha d'actuar.

D'altra banda, a més del perill del que ja se sap, hi ha el perill del que no se sap, i és que les possibles lesions cerebrals que pot generar a llarg termini el consum reiterat d'aquestes drogues són encara una incògnita no només per a la nostra Administració sinó per a la comunitat científica. L'èxtasi o les drogues de disseny no tenen per què matar, encara que també ho han fet –i a Catalunya també ha mort alguna persona per culpa d'aquestes drogues–, però, tal com ha assenyalat l'Organització Mundial de la Salut, aquestes pastilles no compleixen ni una sola de les regles de seguretat que s'exigeix per a l'elaboració d'un fàrmac. Aquesta situació, senyor conseller, relativament nova a casa nostra, ha provocat que des del Departament de Sanitat s'hagi tractat de donar una informació addicional als professionals que treballen en els centres d'atenció primària, establint un protocol específic per a l'atenció urgent i el consell mèdic dels consumidors d'aquestes substàncies.

Nosaltres, senyor conseller, valorem molt positivament la tasca que està portant a terme l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, que depèn del seu Departament, però ens preocupa la manca de dades actualitzades, de les quals disposa, també, el seu Departament, d'enquestes i treballs de l'any 1990 o de l'any 1994. Què ha passat a Catalunya des de l'any 1994 o des de l'any

1997, honorable conseller? Quina ha estat l'evolució en el consum de les drogues de síntesi al nostre país? Quines són les accions que ha portat a terme el Govern de Catalunya en l'àmbit de la prevenció?

Tenint en compte que, si en parlar de drogues, hem de parlar de prevenció, en el cas de les drogues de síntesi parlar de prevenció pot esdevenir l'única solució, l'única resposta als problemes que poden plantejar i que plantegen aquests tipus de drogues.

Nosaltres, senyor conseller, volem ser positius, i és per això que hem plantejat aquesta interpellació. Tenim molt d'interès a conèixer els propòsits de capteniment del seu Govern pel que fa a la prevenció i la lluita contra les drogues de disseny, i això vol dir que volem saber no només què és el que fa i el que té previst fer el seu Departament –que també volem saber-ho–, sinó que el que volem saber és què té previst fer el Departament d'Interior, per exemple, pel que fa al control dels establiments públics i la lluita per desarticular les xarxes de venda d'aquestes drogues i els laboratoris clandestins en l'àmbit de les seves competències. Volem saber, també, quines accions porta a terme el Departament d'Ensenyament per potenciar les activitats de prevenció escolar pel que fa a les drogues de síntesi. Volem saber també què fa el Departament de Presidència, i, en concret, la Secretaria General de Joventut. I, per últim, volem saber, volem que ens expliqui, honorable conseller, quines són les intencions del Departament de Benestar Social pel que fa a l'atenció social, que, molt probablement, requeriran els consumidors de les drogues de síntesi en el futur.

I si m'ho permet, senyor president, també voldria aprofitar aquesta intervenció per conèixer l'opinió de l'honorable conseller i del seu Govern sobre la publicació d'una revista, per part de l'Ajuntament de Cornellà i de la Diputació de Barcelona, que es distribueix a tots els instituts d'aquesta ciutat, en la qual clarament es fa apologia del consum de drogues.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sirera. Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable president, il·lustres diputades i diputats... Senyor diputat, com molt bé vostè ha dit, el consum de les denominades «drogues de disseny» ha experimentat en els darrers anys un creixement important. Això ha estat degut, principalment, a diversos factors. No podem obviar que hi ha hagut un canvi social de percepció de la droga durant la darrera dècada, que ha comportat, també, un canvi en l'ús de les drogues al nostre país. Així, per exemple, aquests nous comportaments han representat una inflexió en el consum d'heroïna, amb un major rebuig social cap a aquesta droga, i aquest fet ha provocat, per exemple, que el problema hagi derivat des d'una perspectiva sociopolítica a una problemàtica de salut pública.

Abans d'entrar en la matèria, potser, també fer una sèrie de reflexions que il·lustren aquest canvi de conducta que s'ha produït entre els consumidors de drogues. Per exemple, doncs, en aquest període s'ha produït –que és preocupant– un increment del consum de begudes alcohòliques, de les seves intoxicacions i la modificació de les pautes i conductes que en provoquen el consum, fet que va provocar, per exemple, doncs –vostès ho recordaran–, la modificació de la Llei 20/1985, o el desenvolupament del Programa específic «Beveu menys». Així mateix, també hi ha hagut un increment notable del consum de cocaïna, especialment en sectors que abans desconeixien aquesta substància i que no havien provat l'heroïna.

El consum de les denominades «drogues de síntesi» o «de disseny» ha generat en els últims anys, lògicament, una alarma important a bona part dels països de la Unió Europea, especialment al Regne Unit i a Holanda, on el seu consum es va massificar i vulgaritzar amb anterioritat. El consum de drogues de disseny representa riscos –vostè també els esmentava–, que inclouen, entre d'altres, doncs, diverses complicacions cardiovasculars, alteracions psiquiàtriques, que van des de les crisis d'ansietat fins als trastorns psicòtics, accidents de trànsit, episodis d'hipertèrmia de diferent gravetat, etcètera.

Tot i que el consum d'aquestes substàncies afecta un percentatge significatiu de la població jove, l'impacte del seu ús sobre la salut pública ha estat fins ara, podríem dir-ne, moderat, cosa que aconsella posar un especial èmfasi, però, en les intervencions preventives i en les orientades a reduir els riscos a què s'exposen els consumidors d'aquestes substàncies.

Referent a les dades epidemiològiques, n'hi ha de l'any 1994; en tenim, també, de l'any 1996, i tenim les últimes, les dades del 1998, en què disminueix el percentatge d'estudiants que declaren consumir aquest tipus de drogues, malgrat que, bé, doncs, el percentatge és el que és, amb referència a les altres enquestes, però sí que les tenim, i després, doncs, si vol, les hi puc facilitar: un 3,5% declara el consum alguna vegada, el 2,4, en els darrers dotze mesos, i, l'1,8, en els trenta dies previs.

L'alarma provocada pel creixement del consum de drogues de síntesi en els primers anys 90, doncs, va contribuir que l'ús d'aquestes substàncies tingués un fort ressò mediàtic. Aquests i altres factors poden haver contribuït durant alguns anys a augmentar les expectatives d'alguns grups de joves i adolescents amb relació a les característiques d'aquestes substàncies i dels seus efectes psicoactius. Per aquest motiu és convenient remarcar que des d'una òptica del que és la prevenció primària, orientada a evitar l'inici del consum de drogues, no sempre està indicat, segons els experts, realitzar campanyes informatives centrades en el consum de substàncies concretes. Per tant, bona part de les activitats que es duen a terme per part del Govern de la Generalitat en l'àmbit de la prevenció es duen en el marc del Programa d'educació per a la salut a l'escola, en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament, i no inclouen continguts específics amb relació als efectes d'algunes drogues il·legals, sinó que s'orienten a l'aprenentatge d'habilitats, actituds i coneixements queaju-

din els alumnes a fer front a una pressió per consumir drogues i a desenvolupar un estil de vida saludable.

Què és el que s'ha fet i què és el que s'està fent? Bé, des de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, l'any 1996, ja es fa un programa, «Pren èxtasi», que el que pretén és la prevenció del cop de calor en establiments musicals –vostè hi ha fet referència. Això, després, s'ha tornat a repetir, amb l'edició i amb la distribució de targes sobre les drogues de síntesi, amb informació no únicament i exclusivament sobre el cop de calor, sinó també sobre les guies d'ansietat.

S'ha col·laborat activament en una exposició de la Diputació de Barcelona que s'anomena «A tota pastilla»; en la *Guia de salut per als joves*, recentment, doncs, editada, i, en el capítol de drogues, ja s'inclou específicament, també, una referència a les drogues de disseny.

Amb el Departament d'Ensenyament s'ha fet abundós material didàctic adaptat a diferents cicles educatius; per exemple, *Els meus amics, el meu jardí* –en l'educació infantil i en el cicle inicial de primària–, *L'aventura de la vida* –cicles mitjà i superior d'educació primària–, *I tu què en penses?* –cicles mitjà i superior d'educació primària–, o *Límit zero* –a l'ESO i al batxillerat. També amb el Departament d'Ensenyament s'ha dut a terme una xarxa de formadors, on especialistes en prevenció en el camp de les drogodependències donen suport als metges. En el curs 98-99, per exemple, s'han desenvolupat 97 cursos, que han afectat 2.425 docents.

També amb el Departament de Benestar Social s'han dut a terme activitats en aquest camp. Destaca, en aquest sentit, per exemple, l'any 1997, el Programa de prevenció de l'abús de drogues de síntesi, amb una edició de cinquanta mil quaderns, destinats, precisament, als educadors, o també uns quaderns destinats a pares i mares d'adolescents. S'han dut a terme, també, seminaris de formació destinats a pares i a mares, amb la col·laboració de la Federació Catalana d'Associacions de Pares d'Alumnes d'Educació Secundària. Dins del que és la «Línia verda», d'informació i orientació sobre l'alcoholisme i les altres drogodependències, dintre del que és l'orientació telefònica, es treballa, també, específicament, en aquest camp.

I, després, també m'agradaria destacar una activitat que considerem molt i molt positiva i que es realitza amb les ONG, com, per exemple, Energy Control, que són actuacions formatives que es fan específicament en els establiments musicals, es fan *in situ*.

Val a dir, d'altra banda –això és tot el que faria referència a les activitats en el camp de la prevenció–, que la demanda de tractament per problemes derivats de l'abús de drogues de síntesi és limitada en aquest moment, probablement perquè molts consumidors recreatius d'aquestes substàncies no arriben a experimentar problemes que originin una consulta als serveis sanitaris i socials. L'any 1999, per exemple, del total de 12.250 usuaris que van iniciar tractament en els nostres centres, en els centres ambulatoris de la xarxa d'atenció a les drogodependències, el nombre de casos corresponents a trastorns per ús d'èxtasi i altres drogues de

síntesi va ser de 39; l'any 1998, havia estat 61 –va ser una xifra menor.

Això no vol dir, però, que no estiguem davant d'un problema; vostè ho ha dit: nosaltres també hi estem d'acord; lògicament, estem davant d'un problema, i, per això, hem de continuar amb totes aquelles activitats, tant en el camp de l'atenció primària com també..., perdó, en el camp de la prevenció, també, com en el camp de la detecció. I, per això –vostè també hi ha fet referència–, per tal de millorar el nivell d'informació dels professionals que treballen en els propis recursos de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, però també dels que treballen, doncs, en l'àmbit de l'atenció primària, recentment, doncs, s'ha dut a terme aquesta publicació, *L'atenció primària de salut i les drogues de disseny*, que inclou protocols per a l'atenció urgent i els consells mèdics dels consumidors d'aquestes substàncies, amb la finalitat de poder dotar els nostres professionals d'un instrument que els serveixi no únicament i exclusivament per detectar possibles consumidors, sinó també per trobar aquell llenguatge, el llenguatge més adient per poder arribar als joves i advertir-los dels efectes nocius d'aquestes drogues.

Em disculparà si en aquest moment no opino sobre aquesta publicació que vostè, doncs, ha comentat, de l'Ajuntament de Cornellà; no la conec en aquest moment. Estic segur que l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, doncs, en té coneixement; jo demanaré al seu responsable la seva opinió, i llavors, doncs, gustosament li contestaré.

No dubti, però, que en el camp de les drogues de síntesi, com en el camp general de les drogodependències, aquesta és, per a nosaltres, una prioritat, i continuarem, doncs, treballant en aquest camp per aconseguir que els nostres joves emfatitzin el que són els estils de vida més saludables.

Gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, en torn de rèplica...

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ha fet referència a un seguit d'accions o d'actuacions que ha portat a terme en aquests darrers anys el seu Departament: ha parlat que l'any 1996 es va fer un programa d'informació en els establiments musicals a Catalunya, adreçat als consumidors d'èxtasi i d'altres drogues de síntesi, que anava, com ha dit vostè, adreçat a prevenir aquest anomenat «cop de calor», i també ha dit que el Govern de la Generalitat edita i distribueix cada any al voltant de cent mil targetes informatives, adreçades als consumidors de drogues de síntesi, on s'alerta dels principals riscos associats a l'ús d'aquestes substàncies.

Aquestes targetes informatives, que tenen el suggeritiu nom de «Llepa-la», jo crec que amb una frase darrere que diu que «moltes pastilles són venudes com a èxta-

si, però ni els qui en venen saben el que venen, ni els que en compren saben el que compren», crec que no és donar tota la informació necessària per als consumidors d'èxtasi, i, tal com està plantejada, en tot cas, al que està incitant, aquesta publicitat, senyor conseller, és a fer ús d'aquestes substàncies.

Ha parlat també de les coses que està fent el Departament de Benestar Social destinades als educadors i als pares i a les mares, i també de la col·laboració del Govern amb la Diputació de Barcelona al voltant d'aquesta exposició «A tota pastilla»; s'ha parlat de targetes informatives, s'ha parlat de distribució de quaderns informatius i de publicació de campanyes a discoteques. Nosaltres coincidim, també, amb vostè, senyor conseller, que no sempre és indicat realitzar campanyes informatives centrades en el consum de drogues concretes. I vostè ha fet referència, també, a la tasca que està fent el Departament d'Ensenyament, i jo no sé si vostè pot assegurar que es duen a terme totes les activitats de prevenció a les escoles i que dins del currículum dels diferents nivells d'educació obligatòria s'introdueixen, a hores d'ara, l'aprenentatge d'habilitats, actituds i coneixements que ajudin els alumnes a fer front a la pressió social del fet de consumir drogues, de desenvolupar un estil de vida saludable.

S'ha parlat, hem parlat de campanyes informatives; hem parlat, també, de prevenció, i no m'ha dit tampoc si existeix algun tipus de coordinació amb la resta de departaments del Govern per fer front a aquesta lluita i prevenció, per definir una estratègia comuna pel que fa a la lluita contra les drogues de síntesi.

Pel que fa a aquesta publicació, a aquesta revista a la qual jo feia referència i que vostè, doncs, no coneix, no?, jo crec que és important recordar que tots els partits amb representació parlamentària vam signar un document, que va ser aprovat pel Ple d'aquest Parlament i que, sota el títol «Taula d'acords per una política consensuada en matèria de drogodependències», deia, en un dels seus punts, que tots nosaltres, tots els partits que conformem aquest Parlament, ens comprometem a perseguir i no acceptar cap tipus d'acció destinada a estimular l'ús –i, indirectament, l'abús– de cap tipus de drogues.

Com he dit, aquest Parlament, el 29 de desembre del 94 va aprovar..., perdó, la Taula d'acords va ser signada el 29 de desembre del 94 i, posteriorment, aquest Parlament va aprovar aquesta Taula d'acords i va constatar la necessitat que totes les administracions públiques –la Generalitat i també les administracions locals– orientessin les seves actuacions en matèria de drogodependències respectant els objectius continguts en l'esmentada Taula d'acords.

Sembla, però, que l'Ajuntament de Cornellà no s'ha vist afectat per aquesta mesura i per aquesta Taula d'acords. Senyor conseller, vostè desconeix aquest article que apareix en aquesta revista, i a mi m'agradaria poder-li llegir, molt breument, alguns dels seus paràgrafs. Hi ha un article que diu: «Estamos totalmente a favor de fumarnos unos cuantos porros al día, algun sábado que otro irte de fiesta, por supuesto con música house, haberte comido un par de anfetaminas,

meterte un par de rayas cuando has bebido demasiado para no acabar tirado en el suelo potando, o irte en jangada una vez cada dos meses o, si quieres, comerte un ácido cada cierto tiempo. Nosotros lo hacemos y no nos avergonzamos ni arrepentimos porque controlamos. Irnos el sábado a una discoteca house y comernos dos pirulas y no poder parar de bailar y flipar toda la noche..., te lo pasas tan bien que el sábado siguiente quieres repetir.»

Aquesta, senyor conseller, és una bona mostra del que no s'ha de fer en política de prevenció de drogodependències; jo, per tant, li preguntaria que el Govern de la Generalitat pogués fer arribar aquesta Taula d'acords a totes les entitats municipalistes, per tal que es distribueixi entre els respectius ajuntaments, per tal que això, doncs, no es pugui produir.

Per acabar, honorable conseller, ja ho hem dit: reitero la nostra preocupació perquè nosaltres, una vegada ens hem adreçat al Departament d'Ensenyament, hem tingut, com a informació del Departament aquest opuscle d'atenció primària davant les drogues de síntesi –actualitzat, m'han dit–, i totes les dades que hi apareixen són de l'any 90: «Enquesta sobre el consum i actituds respecte al tabac, l'alcohol i les altres drogues», de l'any 94; enquestes escolars sobre drogues, i nosaltres, senyor conseller, creiem que cal actualitzar tots aquests estudis per poder, d'alguna manera, afrontar més decididament tota la problemàtica que generen les drogues de síntesi a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, dir que, precisament, és en funció d'aquest acord polític que jo crec que ara no hauríem de jutjar sobre la bondat, o no, d'un material, precisament en funció del que vàrem acordar un dia que no tractaríem partidísticament, podríem dir-ne, aquest aspecte. Per tant, em permetrà que no insisteixi sobre l'exemple que vostè, doncs, ha tornat a reiterar en aquesta cambra, d'altra banda, d'un ajuntament que està treballant –estic segur que decididament– també en el camp de les drogodependències.

Aquest material, com el que vostè ha citat també, del mateix Departament, i el que s'hagi editat, el que pretén es trobar un llenguatge, podríem dir-ne, directe, un llenguatge, si em permet dir-ho, doncs, atractiu per als joves, que sigui un fulletó que agafin, que llegeixin, que hi vagin entrant a poc a poc, i podrà ser a vegades més o menys encertat o més o menys agosarat. També li adverteixo –ho sap vostè– que no és un material que facin els polítics; és un material que fa la gent que entén en aquest camp, que treballa en el camp de la pedagogia, en el camp de la psicologia; per tant, és un material que, doncs, està àmpliament consensuat per gent que hi entén, que treballa en aquest camp, per ONG.

Tant podrà ser millorar-la, o no; hi podem estar més d'acord, o no, però em sembla que, en tot cas, poden ser opinions que haurem de discutir. Jo crec que és un material que es pretén, doncs, que pugui arribar fàcilment als joves en aquestes situacions, és a dir, els fulletons que es reparteixen als joves, doncs, abans d'entrar a la discoteca..., és ben segur que l'últim que farà, segurament, és que li donis un fulletó, doncs, molt tècnic..., i el que vol és un fulletó amb una imatge atractiva. Però això són aspectes que es poden anar corregint; jo no li puc, ara, ni li voldria dir que vostè no tingui la raó, però, en tot cas, em sembla que ho hauríem de discutir més des d'un punt de vista tècnic.

En tot cas, és un material avalat, doncs, des del punt de vista de consells assessors formats per especialistes de l'educació, per la salut, especialistes en drogodependències, que treballen conjuntament amb nosaltres, i ens sembla que, doncs, en aquest sentit, és positiu.

Vostè em parlava, també, de la col·laboració, doncs, evidentment, amb altres departaments, s'hi està treballant. Una dada que jo no he comentat, en tot cas, es podria esmentar: els comprimits comissats per la policia els últims anys, per exemple, han disminuït, per tant, probablement, s'ha de treballar més en aquest camp, però, evidentment, amb el Departament d'Interior també hi estem treballant conjuntament, com ho estem fent, també, amb el Departament de Benestar Social, o amb el Departament d'Ensenyament, com ja he esmentat, en el programa d'educació per a la salut a l'escola, etcètera.

Jo, en tot cas, no voldria insistir en totes i cada una de les coses, de les activitats que du a terme el nostre Òrgan Tècnic de Drogodependències, perquè parlàrem, potser, d'altres drogues i no tant del que ens ocupa. I, per tant, evidentment, com no podia ser d'una altra manera i en funció, doncs, del que un dia van acordar tots els partits polítics, em mostro obert a poder consensuar al més àmpliament possible la Moció subsegüent a aquesta interpellació per, conjuntament, tot l'arc parlamentari, continuar treballant, doncs, en la lluita contra les drogodependències.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya (tram. 202-00053/06) (retirada)

I ara, de conformitat amb l'alteració que varem fer ahir sobre el punt número 6, alterant l'ordre el dia, vindria el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la cooperació local de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, en tot cas, prenc la paraula per anunciar la retirada de la iniciativa; aquesta era una

iniciativa que el nostre Grup havia presentat amb un objectiu molt clar: manifestar la nostra preocupació pel fet que calia avançar en el camp de la regulació de la cooperació local entre els ajuntaments, entre les corporacions locals i la Generalitat, i ens semblava que el ritme era un ritme no adequat a les necessitats en aquell moment. Hem arribat a un acord, el conjunt de grups de la cambra; hem signat una proposició no de llei, que ja està entrada per a la seva tramitació en aquest Parlament, amb què s'inicia aquest procés i en què hi ha una primera part d'elaboració d'un informe, per part de la Conselleria; una segona part, en què el conseller vindrà a presentar aquest informe a la Comissió i, finalment, la presentació d'un projecte de llei que sigui el que permeti endegar la discussió –si més no, parlamentària, inicialment–, de quin ha de ser el model de cooperació local de Catalunya. El nostre Grup, malgrat que havia presentat un projecte de llei articulat i que pensàvem que contenia els elements bàsics, és conscient que aquest és un tema que s'ha de regular per acord i que s'ha de regular per consens. I, per tant, senyor president, en aquest sentit, retirem la Proposició no de llei que havíem de debatre en aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària (tram. 302-00030/06)

Per tant, passem, ara, al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president...

El president

No sé si acumulen les dues o no?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, ja ho havíem fet a l'anterior intervenció...

El president

Molt bé.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Si la il·lustre diputada senyora Figueras no hi té inconvenient, suposo que podem acumular les dues intervencions...

El president

Endavant.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, en la Moció que presentem, subseqüent a la interpellació sobre les llistes d'espera a la sanitat pública, comencem per expressar la preocupació per la situació que s'ha generat, tenint en compte la llarga durada que tenen algunes llistes d'espera, especialment aquelles patologies que tenen una repercussió directa en el risc de la vida o que afecten greument la qualitat de vida; aquesta preocupació, suposo que és compartida per molta gent, i sabem que és un tema que no se n'ha de fer demagògia; de cap tema s'ha de fer demagògia, però aquest és un en què cal ser especialment sensibles, perquè, efectivament, el fet que hi hagi un increment en la salut i l'esperança de vida de les persones genera una demanda en serveis sanitaris que pot ser difícil de cobrir. De tota manera, quant a allò que es diu que les llistes d'espera són inevitables, cal matisar aquesta inevitabilitat, des del punt de vista de quin és el llinar que es considera raonable perquè hi hagi llistes d'espera. No és el mateix que per a unes cataractes calgui esperar dos mesos, o que calgui esperar dos anys, com està passant ara; no és el mateix que per a una afectació cardiovascular calgui esperar quinze dies, o que calgui esperar cinc mesos, com cal esperar ara. I, sobre tot, hi ha una altra qüestió, que és que estem parlant d'intervencions quirúrgiques, però hi ha tot un procés previ de demora que afecta el diagnòstic mateix, i les proves diagnòstiques, que també intervenen greument en aquesta qüestió.

Els motius per què demanem..., al mateix temps, no només expressem la preocupació, sinó que fem una reprovació a la gestió del Departament de Sanitat; el motiu no és en si que hi hagi, o no, llistes d'espera; és justament el fet que s'ha arribat a un punt que la demora és massa llarga perquè sigui sostenible per a les persones que estan afectades, i, per tant, el Departament de Sanitat ha estat per darrere de les demandes existents, no ha sabut respondre amb eficàcia, dotar de forma suficient, amb recursos públics, la sanitat. Ha calgut que aixequessin la veu els professionals, no un de sol, sinó diversos professionals perquè reaccionés i perquè en aquest Parlament tornem a tractar un tema que no és nou, un tema que no perquè no sigui nou no deixa de ser greu, i que, per tant, cal impulsar mesures per poder fer actuacions que evitin que en el futur haguem de tornar a parlar d'aquest tema i de la manera greu com s'ha estat plantejant.

És en aquest sentit que en la nostra Moció presentem tot un conjunt de propostes que, a més, algunes d'elles, moltes d'elles, han pogut ser incorporades en una moció transaccional, que, finalment, sembla que aprovarem perquè ha estat consensuada per tots els grups de la cambra, i indicaré quins són aquells aspectes de la nostra Moció que nosaltres consideràvem essencials.

En primer lloc, saber de què estem parlant, acabar amb el registre; si volem atacar amb eficàcia aquest problema, no podem seguir utilitzant dades corresponents a l'any 1997. Per tant, és una obligació poder tenir dades actualitzades, aquest registre de les llistes d'espera en

la situació actual. Nosaltres proposàvem, també, crear una comissió –i es farà–; dèiem que aquesta comissió s'encarregués de definir els criteris indicadors per elaborar la llista d'espera, que en fes l'elaboració, l'actualitzés, que determinés el temps d'espera per a cada patologia; després, ja veurem si aquesta Comissió tindrà més competències; en tot cas, ens satisfà que pugui haver-hi tota una sèrie d'actuacions compartides, negociades, per poder abordar aquesta qüestió. Nosaltres demanàvem, també, un pla de xoc; el Departament de Sanitat ha començat ja a actuar amb relació a les patologies cardiovasculars, però aquest pla de xoc ha de ser més general, ha d'afectar totes les patologies, prioritzar-les, i, per tant, cal que aquest pla de xoc cobreixi les necessitats més immediates, que, al nostre entendre, hauria de significar una implicació dels hospitals integrats en la xarxa hospitalària d'utilització pública, perquè és a partir, com si diguéssim, de millorar el funcionament d'aquest sistema públic i dotar-lo de més recursos com s'han de solucionar els problemes. No em satisfà que es vulgui solucionar un tema greu com és el de les patologies cardiovasculars derivant pacients, simplement, a hospitals privats, perquè, finalment, signifiquen igualment costos, i el que cal és dotar de mitjans necessaris el sistema públic perquè no es repeteixin aquestes situacions.

Solucionem el més immediat, però dotem el sistema públic d'aquests recursos. Això implica prioritzar les patologies –evidentment, les que tenen major risc vital o afecten majorment la qualitat de vida–, implica optimitzar els recursos actuals, tant humans com estructurals. Ens preocupa que s'hagi dit que només a Bellvitge i a la Vall d'Hebron s'ampliarà l'horari de quiròfans, i Sant Pau, per exemple, que és d'on havia sorgit inicialment el problema amb les patologies cardiovasculars; són interrogants d'insatisfacció respecte a algunes de les solucions que s'estan donant ara; importantíssim, al nostre entendre, la interrelació de tots els circuits assistencials. No n'hi ha prou a ampliar els horaris del quiròfans, si no està solucionat el drenatge dels malalts en les unitats de cures intensives, de reanimació, de rehabilitació, amb la coordinació necessària amb l'atenció primària, perquè hi ha, diguem-ne, totes les fases, des del diagnòstic inicial fins a les fases finals, que siguin realitzades amb agilitat i eficàcia. I això implica recursos. Això implica més recursos per fer front a aquest pla de xoc. 3.000 milions de pessetes s'han anunciat; ens semblen insuficients. Si, a més a més, es sostreuen de la mateixa sanitat, dels diners que es donen a sanitat, doncs, és allò que es vesteix un sant, despullant-ne un altre, i no ens satisfà.

Crec que hi hauria d'haver un compromís major amb aquesta dotació de recursos per poder contractar més personal, per poder destinar més diners a les pròtesis, que és un dels elements, el cost de les pròtesis, que alenteix poder donar solucions a determinades patologies, i, evidentment, més recursos per funcionament a partir d'aquesta optimització inicial, que en dèiem necessària, dels que ara existeixen.

Algunes d'aquestes coses es deleguen. Algunes d'aquestes qüestions, que nosaltres considerem importants i que es començaran a fer, es deleguen a la Comissió, perquè decideixi quines són algunes de les solucions

que s'han de donar a curt termini, i, també, algunes mesures estructurals que s'hauran d'implementar per donar solució a la qüestió de les llistes d'espera.

En aquest sentit, es crea una comissió àmplia, vull dir que per part nostra ens insatisfà. És a dir, ens satisfà que és creï aquesta Comissió, les funcions que tindrà, el fet que pugui donar tota una sèrie de línies d'actuació que, a més a més, implicarà els professionals. Ens insatisfà, que en aquesta Comissió, no hi estiguin representats en el nucli inicial –sí que s'hi preveu la participació, però, en el nucli, podríem dir-ne, més tècnic d'aquesta Comissió– els principals sindicats presents a la sanitat pública i també els usuaris, perquè si hi volem implicar tots els sectors, bàsicament referint-me al sector dels sindicats, evidentment, no és només la patronal, no és només els gerents..., hi han de ser, evidentment, eh?, però hi han de ser, també –hi haurien d'haver estat, també–, aquelles persones que en representació dels treballadors estan també fent funcionar el sistema sanitari.

Finalment, nosaltres posàvem a la Moció, també, la importància que tindria crear a Tarragona, Lleida i Girona, unitats de cirurgia cardiovascular, perquè és un greuge per a les persones que habiten lluny de Barcelona no poder ser atesos amb la celeritat i l'eficàcia que demana; és a dir que el fet de la distància sigui justament un greuge.

Cal dir que, a més a més, Catalunya està mancada de centres de cirurgia cardiovascular; que està molt per sota dels estàndards existents; que, a Madrid, a la ciutat de Madrid, només hi ha deu hospitals públics que fan cirurgia cardiovascular; nosaltres només en tenim quatre; per tant, pensem que no és cap luxe ampliar aquestes unitats de cirurgia cardiovascular i estendre-les en el territori, perquè són necessàries, són necessàries per a la demanda existent i perquè, a més a més –hi insisteixo, a més a més–, permeten traduir l'equitat amb el tractament d'aquestes malalties.

Dit això, moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Permeti'm dir una cosa, senyora diputada. Crec, si no ho he entès malament, que hi ha un text transaccional. M'hauria d'arribar a la Mesa –i degudament signat– per saber, després, com es desenvolupa el debat.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Ara l'hi farem arribar, senyor president. Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana (tram. 302-00033/06)

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Remeto a la Mesa dues propostes transaccionals: una primera entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el que seria el primer punt de la Moció que substitueix el primer punt de la Moció dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el primer i segon d'Iniciativa per Catalunya - Verds. I una altra esmena transaccional de tots el grups de la Cambra que substitueix totes les esmenes presentades i tota la resta de punts de la Moció.

El president

La resta. Moltes gràcies.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers, avui estem parlant al Parlament de Catalunya de temes que preocupen i que preocupen molt els ciutadans: les guarderies, les llistes d'espera. Crec que és bo que el Parlament connecti amb els problemes reals de la població. Llàstima que el Govern de la Generalitat encara no ha assumit prou aquest paper del Parlament i vol, a vegades, que passi desapercebut; per això, ni tan sols s'ha aconseguit que TV3 retransmeti en directe les preguntes al president de la Generalitat.

Ja era hora que el Govern de la Generalitat reaccionés davant de l'escàndol de les llistes d'espera per malalties del cor. Han passat vint dies des de la publicació de la carta del doctor Arís a la premsa, fins que el passat dilluns el Govern de la Generalitat va començar a reaccionar. Però això no és governar; el Govern no governa –ja ho vam dir l'altre dia–; el govern improvisa; només s'actua davant d'un problema quan el problema apareix als mitjans de comunicació, i la resposta, ara per ara, no és prou convincent. És una resposta, però no és prou convincent. Caldrà veure com es compliran els compromisos anunciats pel conseller Rius, i, d'entrada, cal veure d'on sortiran els diners. De moment, les notícies són contradictòries. A la roda de premsa efectuada el dilluns per anunciar que es destinaven 3.000 milions a les llistes d'espera, el conseller Mas va dir que, d'aquesta xifra, 1.000 milions havien de sortir dels pressupostos de sanitat i sembla que el president Pujol va dir que 3.000 milions eren de més per a la sanitat. En què quedem? La situació a què hem arribat a Catalunya en les llistes d'espera, tot i que..., tot el que aquests dies ha anat sortint a la llum pública posen clarament de manifest que cal destinar més diners a la sanitat.

I no estem d'acord que hagin de sortir diners d'altres partides de Sanitat. Ens preocupa que s'aturi encara més la reforma de l'atenció primària, per posar un exemple. Si es treuen diners de la sanitat, serà vestir un sant per desvestir-ne un altre. Reclamem que es clarifiqui si es posaran realment 3.000 milions de pessetes més a la sanitat. Cal que és clarifiqui que, d'aquests 3.000 milions, no es compta amb els 1.500 milions que ja hi havia en el pressupost de l'any 2000, igual que, en el pressupost del 99, n'hi havia 1.300. I perquè el Pla anunciat pel Govern sigui creïble, cal que es digui clarament d'on sortiran aquests diners.

Estem d'acord que cal un gran pacte d'Estat per a la sanitat, i també creiem que cal un pacte català per a la sanitat. La salut ha de ser una prioritat per a un país que vol estar en el primer tren de l'economia. Hem d'arribar a un gran consens per tal de definir en quin període de temps Catalunya i Espanya es posen al mateix nivell de despesa del producte interior brut, de la mitjana de la Unió Europea.

I avui volem posar de manifest que seguim sense conèixer quanta gent hi ha en llista d'espera a cada comarca i per cada patologia. I estan sortint anuncis d'unes i altres comarques, i d'unes i altres intervencions quirúrgiques, que surten d'una manera desordenada i sense que siguin les dades certes que el Departament hauria d'estar publicant i fent públiques i fent..., i guanyant en transparència. Això és inacceptable!

Ara mateix, al Baix Llobregat, han sortit unes notícies que han alarmat molt la població, i, a més, es posa més de manifest la necessitat d'un hospital comarcal al Baix Llobregat, com venim reclamant en aquest Parlament –i als municipis del Baix Llobregat–, des de fa més de quinze anys.

Tot i l'escàndol i la preocupació instal·lada en l'opinió pública, se segueix vulnerant el dret dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya a la informació sobre a què es dediquen els diners, en aquest cas; a què es dediquen els diners de la sanitat, i quins són els resultats de la gestió en sanitat.

Fa dos anys que se'ns va prometre en aquesta cambra –dos anys justos– la creació d'un registre centralitzat de les llistes d'espera. En el segon punt de l'esmena transaccional, que després es posarà a votació, es dona per part del Parlament un termini de tres mesos al Govern perquè aquest registre centralitzat es presenti aquí, al Parlament, i sigui públic. Una llista d'espera única per tal que no es repeteixin malalts d'un i altre hospital i per tal de poder avaluar realment les diferències entre comarques i poder, realment, prendre mesures per tal que no hi hagi desequilibris; que tothom tingui igualtat d'accés davant d'un problema de salut.

Les xifres d'intervencions que ara diu el Conseller que es faran amb aquest pla de xoc donen una idea de fins a quin punt s'han arribat a deteriorar les coses. Ens preocupen molt les llistes d'espera per a cirurgia cardíaca, que han estat el detonant de l'escàndol, però també ens preocupen, com a molts professionals i com a molts ciutadans, les llistes d'espera per a les visites d'especialistes i per a les proves complementàries, o les proves que han de dir si una persona pateix, o no, una malaltia greu.

Volem fer un toc d'alerta amb relació al fet que es vulgui donar una bona part de la feina d'operacions pendents a la sanitat privada. Això és pa per a avui i gana per a demà. El que cal, sobretot, és optimitzar els recursos de la xarxa hospitalària i d'utilització pública per tal que les mesures que s'implementin ara siguin al màxim d'estructurals possibles; cal posar les bases per a un rendiment superior de la xarxa pública, més activitat dels quiròfans, més unitats de reanimació postquirúrgica, més unitats de cures intensives. Ens preocupa que s'opti per mesures més fàcils: donar més feina

a les clíniques privades que no pas obrir més quiròfans i llits a la xarxa hospitalària pública. Ens temem que, donat que el règim d'incompatibilitats dels professionals mèdics a Catalunya és molt permissiu, es tingui tendència a donar feina a la privada, precisament, perquè una bona part del cirurgians de la pública operen a la privada a les tardes.

Seguim considerant del tot necessària una comissió independent, una comissió mixta, evidentment, amb la participació de tota l'Administració sanitària, perquè és qui ha de posar les dades sobre la taula i qui ha de posar tots els elements que han de fer prendre les decisions. I aquesta Comissió ha de veure, ha d'analitzar els circuits existencials i la problemàtica de les llistes d'espera. La va proposar el nostre Grup Parlamentari, ha sigut acceptada i ha sigut, també, proposada per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i acceptada en les esmenes que s'han fet per part de tots els grups de la cambra.

Crec que és una bona notícia que hi hagi consens en aquest tema. Jo penso que, amb el que s'aprovarà avui, amb l'esmena transaccional que hem acordat els cinc grups de la cambra, es posa de manifest, i respon en el Parlament, aquesta preocupació que hi ha en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sobre aquesta problemàtica.

La comissió tindrà sis mesos per fer un dictamen i presentar-lo aquí, al Parlament. Segons com veiem aquest Dictamen, s'hauran de prendre decisions. Nosaltres dèiem quatre mesos; la veritat és que, si la comissió pot fer-ho en quatre mesos molt millor, perquè abans del debat pressupostari tinguem, també, aquí uns elements que la comissió ha de presentar, que són: els recursos econòmics que fan falta per solucionar aquesta problemàtica i posar les bases perquè no es torni a deteriorar la situació, com s'ha fet fins ara. Aquesta i d'altres funcions que es defineixen en l'esmena transaccional són les que haurà de fer aquesta comissió. També hi ha un punt, el punt quart, que parla del pla de xoc; creiem que cal que el Parlament marqui una sèrie de condicions per al pla de xoc –no sé si han de ser 3.000 milions o han de ser més; ho haurà de dir la Comissió–, però, en tot cas, el pla de xoc sí que ha de tenir una sèrie d'elements que ha de tenir en compte, que són, per una banda, prioritzar les patologies segons el risc i la gravetat, optimitzar al màxim els recursos i el rendiment de recursos de la xarxa hospitalària pública, garantir el funcionament dels circuits d'entrada de les urgències i el drenatge intern dels malalts crítics.

Perquè el problema no és només que s'obrin, o no, quiròfans, com ja s'ha anat dient aquests dies: el problema està que, després, hi hagi llits de reanimació postquirúrgica i que hi hagi unitats de cures intensives. I, avui dia, l'hospital de Bellvitge, de les tres unitats de cures intensives que té, una està ocupada per malalts crítics o semicrítics, però que no són malalts..., que no haurien d'estar en aquestes UCI, que no poden estar en les altres plantes dels hospitals perquè les plantes dels hospitals estan ocupades, també, a la vegada, pel que seria el que hauria d'anar a aquest hospital comarcal del Baix Llobregat que abans els deia, però, si no arreglem aquestes coses, no podem..., no serveix de res que po-

sem més quiròfans, perquè, després, no tindrem on posar els malalts. Per tant, cal que aquestes mesures es portin a terme en el pla d'espera.

Se m'acaba el temps, i vull fer esment del que és el primer punt de la Moció, que és l'esmena transaccional que fem els dos grups proposants de la Moció. Aquí proposem la reprovació de la gestió del Departament de Sanitat en aquest tema de les llistes d'espera per no haver estat l'adient i mancar d'eficàcia, estratègia, transparència i capacitat de resposta a les necessitats de la població. Crec que els arguments estan prou explicats a la nostra interpellació de l'altre dia, i ho hem dit prou a bastament. Ja li vàrem dir al conseller: ha mancat transparència, manca eficàcia –cal exigir més eficàcia en la gestió de la sanitat a Catalunya–, no es planifica, no es governa, no hi ha estratègia –només es reacciona quan el problema salta a la premsa– i no hi ha resposta a les necessitats de la gent –s'ha deixat que el tema es deteriorés massa, i això ha provocat l'alarma dels ciutadans...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...Per això proposem aquesta reprovació del Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández i Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com han anunciat les il·lustres diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, en aquesta Moció hi ha dues esmenes transaccionals; una segona, que han explicat a bastament, feta per tots els grups parlamentaris i que, òbviament, per tant, nosaltres subscrivim, i una altra, transaccional al punt 1, entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Evidentment, en la primera que he mencionat ha predominat una voluntat de consens del nostre Grup i de tots els altres grups, en un tema que per la seva transcendència social requereix una gran objectivitat i serenor. Ja hem expressat en nombroses ocasions en aquesta cambra, tal com han mencionat les il·lustres diputades, la importància que hi donem, a un gran pacte sanitari, el que de vegades hem comentat, hem mencionat com el Pacte de Toledo de la Sanitat, perquè comparteix molta de la problemàtica que també ha originat el tema de les pensions, multiplicat per molts més factors. Després d'aquest pacte és quan hi haurem d'implicar els professionals sanitaris, no solament en la seva pràctica professional –que ja ho fan i ho fan molt bé–, sinó també

en la gestió, amb tot el que, com a contrapartida, això pugui suposar.

De totes maneres, fruit d'aquesta voluntat de consens present en tots els grups parlamentaris, hem arribat al consens d'aquesta esmena transaccional, dels punts 2 al 5, en els quals, com ja han mencionat, s'han recollit totes les inquietuds i totes les preocupacions dels diferents grups parlamentaris i, a més a més, s'ha nominat i posat un termini a totes les actuacions que el Govern venia ja portant de molt temps i que, també a través del Parlament, amb la interpellació que va precedir aquesta Moció –i amb els mitjans de comunicació–, el Departament de Sanitat ha endegat.

Ara bé, no hem pogut consensuar el primer punt, el primer punt de la Moció, que ens ha deixat força estranyats, precisament, que no s'hagi pogut fer tota una transaccional. Lamentem profundament que això hagi succeït així, després de tot el que, en aquests darrers dies, s'ha parlat sobre el tema, de la reunió molt propera del Consejo Interterritorial del Servei Nacional de la Salut, que precisament va fer una demostració de capacitat de consens, de serenor, davant d'un problema que no és un problema de Catalunya, que és un problema d'arreu, d'Espanya, d'Europa, i que, per tant, s'ha d'agafar com a tal, però, sobretot, totes les dades que l'honorable conseller va donar en el moment de la substanciació de la interpellació que va precedir aquesta Moció i que demostraven... –per nosaltres a bastament–, i els podria donar molts punts a favor que no és cert que aquest Govern no governa, que aquest Govern no havia fet res, perquè aquest Govern portava fent coses des de fa temps, i va donar unes xifres que demostraven tots aquests punts que els estic mencionant, i que podríem resumir en diversos punts.

A part del ja mencionat, de la dimensió generalitzada del problema, la complexitat de les llistes d'espera, la dificultat de redacció d'aquest registre centralitzat, perquè s'ha de tindre en compte que hi ha molts hospitals, molts serveis, que cada servei tenia el seu registre i que, dintre de cada servei, cada professional tenia el seu –jo mateix he gestionat llistes d'espera durant molts anys–, i que, a més de tot això, d'aquesta gran extensió i complexitat, s'hi sumen les duplicitats, els ja operats..., tota la dificultat que ha generat que el Departament estigui treballant un temps que a vostès els sembla molt, però que poden estar segurs que no és fins a tindre ja aquest registre... –que hem acceptat un temps de tres mesos, però que, probablement, estarà abans al coneixement de tots vostès i de la Comissió de Política Social.

Que s'està treballant de fa anys està demostrat per totes les dades de l'índex d'activitats dels hospitals –que va mencionar el conseller, com dic, en la interpellació– entre els anys 1995 i 99, que a alguns els podria recordar..., i no solament amb l'increment en cirurgia cardiovascular, sinó increments d'un 35,8 en artroscòpies; 59, en canal carpià; 82,5, en pròtesis de genoll; 27, en pròtesis de maluc. Les comparacions entre les ràtios entre Catalunya - Insalud, que estaven totes per sobre 1 per 7, 1 per 5, demostren que s'ha estat treballant tot aquest temps, precisament per treballar en aquest problema de les llistes d'espera. El que passa és que també s'ha implementat –i també ho va mencionar

el conseller—, quant a sistemes diagnòstics, ampliar les unitats d'hemodinàmica diagnòstica i també de procediments terapèutics, amb la qual cosa també això ha generat més pacients que potser abans no estaven inclosos en la necessitat d'intervenció.

Això fa que, si bé ens hi hem dedicat i s'hi han dedicat plenament, el creixement de la demanda potser ha sigut geomètric, mentre que l'aportació de recursos, òbviament, i per necessitat de racionalitat, ha sigut un creixement en progressió aritmètica; això, acompanyat del fet que s'ha de tindre en compte que, a part de..., el finançament sanitari és un finançament provinent de l'Estat.

La preocupació del nostre Grup Parlamentari i del Departament de Sanitat i Seguretat Social en el tema és —no ho oblidem— que ja va fer una aportació de 15.000 milions l'any 99, de 15.000 milions més, que s'han ratificat amb aquests dels 2.000 per compra d'activitat selectiva per evitar llistes d'espera —això era a principis d'any, bastant abans que es parlés d'aquests temes, igual que tota la resta—, i, a més, el pla de xoc anunciat ara de 3.000 milions de pessetes, que demostra la gran preocupació que sempre s'ha tingut per aquest tema, com per tots els temes socials i, fonamentalment, sanitaris, com un problema importantíssim, com un camp importantíssim dintre de la problemàtica social. El mateix president Pujol ho va dir aquí fa dies: per nosaltres és prioritari —prioritari. És cert que sempre..., ara tots volem el màxim en tot, i és molt difícil atendre a tot, però s'ha dit que es fa prioritari el tema sanitari.

Per tot això —pensem que queda demostrada l'activitat que s'ha fet durant anys, la preocupació del Govern en aquest punt, l'aportació suplementària, les mesures d'acceleració d'aquesta, davant de la problemàtica i de l'alarma social que això ha condicionat— és pel que no entenem, ni es pot entendre de cap manera, que s'hagi qüestionat, com en el segon paràgraf del primer punt —que, òbviament, en demanarem votació separada i votarem en contra d'aquest segon paràgraf.

Si tingués temps, intentaria contestar algunes de les que han mencionat...

El president

Senyor diputat, no el té —no el té.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'hi agraeixo molt; gràcies. La següent intervenció és la de la il·lustre senyora diputada Maria Àngels Esteller

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. L'existència de llistes d'espera per a totes les patologies urgents per definició, com les cardiovasculars, indica que l'actual sistema sanitari és deficient. Cal fer, encara, molts esforços per acabar definitivament amb aquest problema, perquè tots sabem que una persona en llista d'espera és un pro-

blema que s'ha de solucionar, tot i saber, també, que, darrere de cada persona, sempre hi ha un drama familiar.

El nostre Grup és conscient, però, que hi ha molts factors que afecten les llistes d'espera i que les noves possibilitats diagnòstiques, l'envelliment de la població incrementen el nombre de malalts. Tot amb tot, el Grup Popular trobem extremament greu que es produeixi qualsevol mort evitable per no poder, l'actual sistema sanitari, donar una resposta a temps a tots aquells malalts que ho requereixen. I deia que és molt greu perquè, darrere d'aquests fets, hi ha responsabilitats de tots, però, principalment, de qui té la responsabilitat de planificar i adoptar mesures per corregir-ho. Nosaltres, des d'aquest reconeixement i analitzant tots aquests factors, creiem que amb la participació de tots s'han d'adoptar solucions eficaces, i, per aquest motiu, hem presentat una esmena de text alternatiu a les dues mocions presentades, que més tard explicaré, per tal de millorar la capacitat operativa dels centres actuals, per revisar les bases dels models sanitaris amb propostes a curt, mitjà i llarg termini; en definitiva, per corregir les deficiències del sistema sanitari fixant criteris generals de prioritats, amb mesures d'aplicació immediata.

El pla de xoc que ha presentat el conseller de Sanitat i Seguretat Social, tot i que són mesures urgents per descongestionar i incrementar el nombre d'intervencions —del qual ens hem assabentat pels mitjans de comunicació—, no és suficient. El nostre Grup considera que cal prioritzar tots dos nivells administratius: centres, professionals, sanitaris, organitzacions sanitàries, entre d'altres, tot implicant els agents que hi participen, i, en aquest sentit, hem presentat l'esmena a les mocions, amb el text alternatiu que abans esmentava, que consisteix en tres blocs de mesures.

En un primer punt demanem que el Departament creï un registre nominal i centralitzat per tal de tenir coneixement de les dades, a temps real, de les llistes d'espera per a totes les patologies. Considerem que només des del reconeixement de la realitat, amb transparència, es podrà començar a afrontar aquest problema. Així mateix, des d'aquest reconeixement, es podrà adoptar l'altra mesura que proposem, que és fomentar la derivació de pacients que necessitin intervenció quirúrgica per a cirurgia cardiovascular a d'altres centres, de forma que un pacient que no pugui ser operat en un hospital ho pugui ser en un altre, i, en el cas que no es pugui operar en un hospital públic, sigui derivat a d'altres centres concertats o privats. Així mateix, considerem, també, que s'han d'adoptar fórmules de gestió més eficaces i optimitzar i racionalitzar els recursos, tot implicant els professionals, com deia, i com han esmentat els altres grups, en la presa de decisions dels centres assistencials.

Cal gestionar millor. Són necessaris, també, uns recursos, que ja hi són —es veu que ara tenim 3.000 milions més per fer front a aquest pla de xoc—, però han d'estar, aquests recursos, ben gestionats, si volem optimitzar els resultats. No es tracta de gastar més, sinó de gastar millor. Considerem, també, molt important que el Departament estudiï la possibilitat de descentralitzar els serveis de cirurgia cardiovascular a Tarragona, Lle-

da i Girona. En aquesta última, sembla que hi ha un estudi de viabilitat per tal que l'hospital pugui assumir aquest servei.

Un altre punt de l'esmena presentada recull diverses mesures que s'han d'incloure en un pla urgent d'actuació, que equival a un pla de xoc que ha presentat la Conselleria, tot i que les nostres mesures no siguin, exactament, les que s'han d'adoptar, i les mateixes han estat incorporades a l'esmena transaccional que s'ha lliurat a la Mesa.

Considerem, també, que s'han d'optimitzar al màxim els rendiments de les sessions quirúrgiques en jornades de matí; s'han d'implantar programes de cirurgia a la tarda en els hospitals, s'ha d'augmentar, també, el nombre de llits de reanimació postquirúrgica i millorar la dotació d'equips i recursos en aquells hospitals que ho requereixin.

Pel que fa a la creació de la comissió que tots els grups han proposat, creiem que aquesta ha d'avaluar i controlar la situació actual de les llistes d'espera que ja han esmentat i s'ha de procedir a donar-li forma, a aquesta comissió. Nosaltres considerem que és necessari diferenciar els membres que integren aquesta comissió i d'altres que operen en el règim que estableix l'esmentada comissió, en funció de les aportacions de cada sector; aquesta diferència que proposa el Grup Popular respon a criteris d'operativitat; considerem que la comissió ha de ser operativa i que, per nombroses i valuoses que siguin les seves aportacions, és imprescindible que les conclusions s'elaborin en la major brevetat possible.

Totes aquestes propostes, les nostres i les dels altres grups, van encaminades a incrementar el nivell de qualitat i eficiència de la Sanitat pública a Catalunya. Els pacients que esperen una intervenció quirúrgica amb risc vital han de constituir la prioritat en l'aplicació d'aquestes mesures, i això s'ha de tenir present en els propers exercicis pressupostaris, ja que s'han d'adoptar els recursos necessaris per finançar tota l'activitat que desenvolupin els hospitals i els concerts o convenis que es puguin signar amb altres centres, concertats o privats, amb la finalitat de millorar l'operativitat.

Acabaré dient que tenim un bon sistema sanitari, tot i que és cert que hi ha problemes que s'han de solucionar i en què tots hem d'implicar-nos per cercar solucions. Pel que fa a la resta de mocions que han presentat, nosaltres hem arribat a un text transaccional amb les esmenes que hem presentat tots els grups i les dues mocions originals, i, pel que fa al primer paràgraf del punt 1, nosaltres creiem que ara és el moment de fixar propostes, que tots col·laborem. No podem fer demagògia i hem d'adoptar totes les mesures que siguin necessàries a aportar solucions, com s'ha esmentat abans i com queda reflectit en l'esmena transaccional que hem elaborat.

Senyor conseller, si des de la Conselleria tenen voluntat de solucionar aquests problemes prioritant i aplicant les mesures que s'han d'adoptar, tindrà el Grup Popular fent-li costat. Pel contrari, si cerquen mesures improvisades, no serà així.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una carta, que de pas es diria que és una carta bastant desafortunada, no tant perquè no posés el dit a la nafra amb un tema concret, puntual i important, sinó per la concepció global d'aquesta, ha provocat tota una polèmica importantíssima durant aquests dies, que fins i tot ha arribat a qüestionar determinats elements del que és el sistema sanitari del nostre país; una carta que ha provocat, després, una rica literatura dels prohoms de la sanitat del nostre país, opinant i plantejant fins i tot algunes solucions de com s'havien de resoldre determinats problemes i, en concret, el tema de la llista d'espera; una carta que ha provocat un debat en aquesta cambra, amb les interpellacions i amb la pregunta que nosaltres mateixos vam plantejar al president de la Generalitat, i una carta, en definitiva, que ha provocat que avui estiguem aquí a punt d'aprovar un text més o menys consensuat, que, d'alguna manera, marca pautes de futur.

Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari planteja tres àmbits d'actuació, i, per nosaltres, d'alguna manera, és important a l'hora de fixar tota la problemàtica que s'ha generat en aquests moments. En primer lloc, és evident que calen mesures concretes per resoldre la problemàtica de les llistes d'espera, de les llistes d'espera de risc vital, però de les altres llistes d'espera, també, perquè, en aquests moments, si bé és cert que es van manifestar casos concrets, absolutament desgraciats i que han provocat la pèrdua de vides humanes, sembla, hi ha moltíssims casos, a la sanitat del nostre país, que podríem anar explicant i que, d'alguna manera, també posarien en evidència que les llistes d'espera són un problema en aquest país i en qualsevol país que tingui el sistema sanitari semblant al nostre. Per tant, és evident que, en primera instància, calen mesures concretes, mesures concretes que el Departament ha començat a plantejar i que nosaltres entenem que caldria que passessin per tota una altra concepció, per fer un pas més en determinats aspectes, com, per exemple, començar a plantejar si val la pena que determinades operacions de baixa complexitat es facin encara en els grans centres, si determinades operacions d'alta complexitat, doncs, comencen a descentralitzar-se... Aquí s'ha parlat que hi ha molt avançat el tema a Girona; jo n'estic convençut, tinc constància que en d'altres territoris del nostre país també hi ha, d'alguna manera, la possibilitat de començar a descentralitzar tercers nivells, de començar a descentralitzar operacions d'alta complexitat. Per tant, aquesta és una via que, més enllà de la puntual i concreta solució al problema que ara es planteja, hem d'explorar molt més i hem d'intentar avançar al màxim.

Segona línia d'actuació, segona qüestió que volíem plantejar: és evident que hi ha una problemàtica greu, hi ha un rerefons econòmic importantíssim en tota aquesta problemàtica. Aquí s'ha parlat, d'alguna manera, del Pacte de Toledo, nosaltres ja fa temps que venim reclamant, d'alguna manera, un pacte no tant de Toledo, però potser més de Terrassa que de Toledo, no?, i, des d'aquest punt de vista, jo crec que hi ha una reflexió molt important a fer. Fa pocs dies, abans d'ahir, concretament –abans d'ahir, concretament–, la ministra de Sanitat del Govern de l'Estat plantejava la necessitat de fer un gran pacte de la sanitat comparable al Pacte de Toledo, que es va fer en l'altre àmbit, i segurament que és cert, però nosaltres no podem anar amb aquest pacte si no hem fet, abans, un pacte de la sanitat en aquest país, i, si no som capaços d'articular aquest Pacte en aquest país, malament rai. Anirem a perdre, segur! S'ha parlat molt del model de finançament, que, en definitiva, és això que estàvem comentant ara. Hi ha tot un seguit de problemes evidents en la sanitat, en el dia a dia, que es desprenen claríssimament del model de finançament que tenim: la despesa sanitària per habitant, etcètera.

Per tant, aquest gran pacte de la sanitat, l'hem de començar a fer a Catalunya, i amb urgència –amb urgència–, i el pacte de la sanitat no és la Comissió que hem creat. La Comissió que hem creat és per resoldre un problema puntual, que ha de fer la feina, ha de fer els deures en poc temps, i un cop han acabat aquests deures, aquesta Comissió ja no té sentit. Nosaltres estem parlant d'una altra cosa; estem parlant d'un gran pacte de la sanitat, en el qual es determini no només model de finançament –importantíssim!–, sinó també model de gestió, i avançar en determinats aspectes que ara estan en una certa nebulosa i que, entre tots plegats, no hem estat capaços d'airejar. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo torno a reclamar des d'aquesta tribuna, com he fet en d'altres ocasions, un gran pacte per la sanitat, però no un gran Pacte de Toledo, com he dit abans; un gran pacte fet –i permetin-me l'expressió, que també és sanitària–, parit des d'aquí. Si no, no anirem bé; ens equivocarem en l'estratègia.

Tercera qüestió: tota la qüestió de llistes d'espera s'ha plantejat, evidentment, a partir d'un problema concret, però és cert, també, que hi ha tot un seguit de problemàtiques que es desprenen de la gestió de les llistes d'espera, i segurament que caldria començar a revisar quins són els criteris que s'utilitzen per a les llistes d'espera en tots els centres, perquè no tenim la sensació que siguin els mateixos; que s'analitzi, també, l'activitat que es fa a determinats centres i com es fa, i, per tant, que, d'alguna manera, es pugui avançar molt més de com s'ha avançat en aquest terreny. I aquí sí que cal una actitud positiva per part de tothom.

Amb això voldria, d'alguna manera, entrar en la part, diguem-ne, que no hem consensuat. En definitiva, la que hem consensuat, jo crec que tots els diputats i diputades la coneixen perfectament; han fet un esforç tots els grups parlamentaris i, d'alguna manera, tots hi hem posat el nostre granet de sorra i, per tant, aquí ja hi ha una línia de consens, i endavant!, i, en la part que no,

que és la que demana, d'alguna manera, la reprovació del Departament de Sanitat.

Nosaltres entenem que el Departament de Sanitat té una part de culpa, evident: qui té el govern, té la responsabilitat, i sempre, d'entrada, per definició, és el culpable. Però jo crec que no és només la culpa del Govern en aquest cas, i ho dic sincerament. En les llistes d'espera, hi ha moltes parts implicades –i aquí no s'ha parlat clar. Insisteixo: jo no li vull treure cap responsabilitat, ni una, al Govern; en té, donem-ho per assentat. Però hi ha altra gent que també la té, i hi ha altre gent que no ha sortit a la foto, ni se'ls ha denunciat. Jo crec que amb això ens equivocarem si no som capaços, tots plegats, de ser molt clars i de dir les coses pel seu nom, i, si hem de canviar el sistema, el Govern hi ha de posar molt de la seva part, moltíssim, no només finançament sinó, com he dit abans, gestió. Però tots plegats, el sistema i els que són els actors principals d'aquest sistema, també hi han de posar de la seva part, si no, no es resoldrà mai aquest problema –no es resoldrà mai aquest problema.

I aquest és un problema que arrosseguem des que algú, en el seu moment, va fer la seva proposta de compatibilitats i d'incompatibilitats en el sector, i aquest és un problema que arrossegarem mentre els criteris per, d'alguna manera, subvencionar els centres siguin diferents, i aquest és un problema que arrossegarem mentre, doncs, això que dèiem abans de la descentralització no pugui ser efectiu, doncs, a partir de criteris de rendibilitat, però també d'equilibri territorial, també de propostes concretes en l'àmbit sanitari. Per tant, aquest és un problema que va molt més enllà del que seria estrictament la mala gestió del Govern, i, des del nostre punt de vista –hi insisteixo–, sense voler treure ni una gota de responsabilitat al Govern, que entenem que la té, també entenem que aquest és un tema que, si hem estat capaços de consensuar, diguem-ne, tota la segona part, que és molt important, i que si som capaços, sobretot, de trobar la via per a aquest pacte, més que de Toledo, de Terrassa, és evident que és absolutament necessari que posem fil a l'agulla i comencem a treballar plegats perquè aquest pacte sigui una realitat en el nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no hi ha més intervencions per posicionaments d'esmenes... No hi són. Passem ara a la votació.

A la votació, si els sembla, els proposo el següent: el primer text transaccional, fet pels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, té dos paràgrafs; farem votació separada d'aquests dos paràgrafs i, després, vindrà la tercera votació, que és el text transaccional de tots els grups de la cambra. Em sembla que interpreto bé les necessitats de votació. És així?

Molt bé, doncs, comença la votació –del primer paràgraf, lògicament.

Aquest primer paràgraf ha estat votat per la unanimitat dels presents, amb 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació posarem a votació el segon paràgraf de la transaccional Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquest segon paràgraf ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 67 en contra i 11 abstencions.

I ara posem a votació el text transaccionat per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, amb 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional (tram. 302-00031/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional. El senyor Benach, que ja està a mig camí de la tribuna, té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Diuen que fer esport després de dinar no és massa apropiat; en qualsevol cas, aquesta és una Moció que el que pretén és fomentar la pràctica de l'esport. I en relació amb la interpellació que vam substanciar en el darrer Ple, el nostre Grup Parlamentari va quedar amb tot un seguit de dubtes, dubtes que fan referència, essencialment, a la voluntat del Govern per tal que el procés d'internacionalització de l'esport català i de participació activa de seleccions catalanes en competicions internacionals fos molt més àgil i molt més eficaç del que ha estat fins ara.

En aquest sentit, malgrat les dificultats i malgrat els recursos presentats al Constitucional, nosaltres entenem que es podien fer altres coses, i d'alguna manera, la

interpellació, la vam presentar en aquesta línia d'actuació.

La Moció que presentem, subsegüent a la interpellació, planteja cinc línies d'actuació. En primer lloc, i de manera clara, i també per..., a part d'explicitar el suport a les federacions per donar-los també un reconeixement, el que plantejem és, precisament, marcar línies de suport directe a les federacions esportives per a la promoció de l'organització en competicions internacionals i la participació en aquestes.

El segon punt és un punt molt més important del que podria semblar *a priori*. Nosaltres plantejem que cal fer o donar un impuls a polítiques de comunicació que afavoreixin el coneixement massiu de la participació d'esportistes catalans i catalanes en competicions internacionals. És a dir, en aquests moments i en resposta del conseller a la interpellació de l'altre dia, doncs, ell deia: «Home!, és que hi ha tants esportistes» —un nombre determinat— «que participaran en tantes competicions», que semblava que podien tenir..., que, pel nombre, podia ser interessant. Però la pregunta següent era: «I quanta gent ho sap, això?» , i la resposta, evidentment, era: «poquíssima». Per tant, o comencem a explicar que hi ha esportistes catalans que surten i que, a més a més, doncs, defensen el nom de Catalunya arreu del món, o de poca cosa servirà, perquè, en definitiva, la promoció que es fa dels esportistes espanyols en aquest àmbit d'actuació, per exemple, o dels esportistes que defensen els interessos de les federacions esportives espanyoles per ser més precisos, és tan abassegadora que el que fa és anul·lar qualsevol altre intent que hi hagi en aquest sentit i en aquesta línia d'actuació.

Per tant, aquí calia promoure des del Govern, clarament, i el Govern té mitjans per fer-ho, un impuls d'aquestes polítiques de comunicació que vagin una mica en la línia de donar a conèixer les coses que es puguin anar fent, les poques coses que es puguin anar fent, o les moltes coses que s'haurien de fer.

El tercer punt que plantejàvem era un punt que, sens dubte, és un punt que, per nosaltres, és de trànsit: quin és el nostre objectiu final? Bé, l'objectiu final és clar: que hi hagi algun dia seleccions esportives catalanes. Mentrestant, què hem de fer? Doncs, mentrestant, treballar-hi. I el que és evident és que hi ha una realitat clara: l'esport català és un esport potent, l'esport català té realment possibilitats, l'esport català té persones, té equips que poden tenir èxits a nivell internacional importants. Doncs, evidenciem-ho, ni més ni menys, així de clar i de fàcil.

Nosaltres el que diem és que s'hauria de crear una marca pròpia per als esportistes catalans, que aquesta marca pròpia —que pot ser tan discreta, però al mateix temps tan significativa com calgui— pugui ser utilitzada en qualsevol de les participacions dels esportistes catalans en competicions internacionals, defensin els colors que defensin. Algú no ho acabava d'entendre, això, però és ben senzill. La base de la selecció espanyola d'hoquei sobre patins, per exemple, és catalana, els jugadors s'entenen entre ells en català, l'entrenador els parla en català; doncs, diguem-ho, no? El grans èxits del motociclisme català, campions del món, però

ni una petita marca que identifiqui que són catalans, al contrari, quan en surt alguna, s'intenta dissimular-la, i, en qualsevol cas, les altres marques per evidenciar, precisament, la seva pertinença a àmbits esportius estatals, és evidentíssima, i d'alguna manera fins i tot en alguns casos gairebé insultant, no?

Podríem posar altres exemples: la selecció de waterpolo, part important de la selecció d'handbol, etcètera, en definitiva no cal..., la mateixa selecció de bàsquet. En definitiva, el que nosaltres plantejem –i això també a nivell d'esports individuals podria tenir la seva gràcia–, el que nosaltres plantejem és això, que mentrestant els esportistes catalans puguin identificar-se com a tals, cosa que, d'entrada, a més a més, ja té algun precedent en algun altre país que ho ha fet i, francament, tampoc ha passat res.

Quarta proposta que plantejem és que tot això, que en principi semblaria que estem parlant de l'esport d'elit, si no té una base sòlida i forta, malament rai. Posem un exemple concret, que és la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que enguany han tingut una mica de disgust perquè els compromisos que s'havien contret des del Govern en relació amb el suport econòmic que havien de tenir no s'han complert i, per tant, hi ha tota una xarxa comarcal que queda, des d'aquest punt de vista, tocada, però el que és evident és que si no hi ha aquest suport de l'esport de base, difícilment després tindrem l'elit.

I, finalment, un cinquè punt, que, per nosaltres, és una mica el toc diferencial d'aquesta Moció. En quin sentit? Doncs en el sentit que mig milió de persones van presentar una Proposició de llei en aquest Parlament, que pel dret i pel revés s'ha manifestat claríssimament que la població de Catalunya té interès, vol que l'esport català pugui tenir representació internacional i que, d'alguna manera, ens estem parats, i això no pot ser. I, per tant, potser seria el moment de plantejar altres estratègies que fins ara no hem utilitzat, o en tot cas si les hem utilitzat, no ho sabem, la gran part de la població no ho sap. I aquí és evident que en el món de l'esport, en el que seria l'ordenació jurídica esportiva a nivell europeu, hi han estratègies possibles a plantejar, hi han estratègies possibles, i si no les impulsem des de les organitzacions governamentals no en sortirem.

Aquí no n'hi ha prou que les federacions esportives tinguin bona voluntat, no n'hi ha prou; aquí el que cal és una acció decidida i d'impuls per part del Govern, que en definitiva el Govern pot tenir la voluntat política de tirar-ho endavant, i el que reclamem és això. Escoltin, si vostès tenen la voluntat política de tirar-ho endavant, perquè ho han manifestat així, perquè, a més a més, hi ha una part importantíssima de la població de Catalunya que ho ha expressat també clarament, doncs, som-hi! Comencem-ho a muntar! Ja veurem què en sortirà, però no ens quedem quiets i parats, que és la sensació que tenim. I per tant, una mica..., aquesta seria globalment l'estratègia que nosaltres proposaríem.

Aquests són els cinc punts que hem recollit en aquesta Moció, i jo crec que hi ha un factor fonamental que els justifica plenament. Com ja vaig dir l'altre dia, tot el procés de recollida de signatures, tot el procés en

relació amb les seleccions esportives catalanes va ser un procés i un moviment generador d'illúsió, una illúsió que no ha tingut cap mena de continuïtat, i una illúsió que pot esdevenir frustració –i aquí sí que hi hauran culpables amb noms i cognoms i els hauré de dir–, que jo crec que, com a país, no ens ho podem permetre.

Per tant, senyors i senyores diputats del Grup que dona suport al Govern, i en tot cas els interpel·lo a vostès directament, en tant que van ser uns dels agents més actius a l'hora de recollir signatures, i així ho vam reconèixer, si aquell procés que vam iniciar tots plegats era bo fa un any, ara continua sent tant o més bo que abans, i cal començar a fer gestos i a fer passos perquè, si no, passarem de la illúsió que comentàvem abans a la desillúsió, a la frustració que realment com he dit abans, com a país, seria francament greu.

Aquesta Moció el que pretén bàsicament és intentar superar aquest factor, i d'alguna manera jo crec que queda prou clar i explicat tot plegat perquè pugui tenir el vot favorable d'una gran part, d'una part majoritària d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup de Convergència i Unió. Pel Grup Socialista i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que se'ns presenta té un doble vessant. Per un costat, reforçar la projecció internacional de l'esport català, i per altra banda, posar, assentar bé les bases que cal que tingui el nostre sistema esportiu perquè sigui equilibrat, tenint com tenim esportistes d'alt nivell, tant en esports individuals com d'equip, però que aquesta cúpula esportiva estigui en correspondència amb una realitat esportiva de base, potent, una pràctica esportiva generalitzada, que existeixi una xarxa estesa arreu del país, de clubs i federacions que reflecteixin la maduresa associativa d'un país de qualitat com volem que sigui Catalunya.

Anant en concret als cinc punts de la Moció, el primer i el segon són indiscutibles, almenys per nosaltres, que el juliol del 99 vam donar el nostre vot afirmatiu a la Llei de seleccions esportives catalanes.

En el punt número 3, en canvi, nosaltres creiem que és innecessari; quan es parla de crear una marca pròpia identificativa de l'esport català, entenem que ja hi és, hi ha la flama; el que entenem que aquests símbols no haurien de ser reivindicats perquè els portin els esportistes catalans quan competeixin, per exemple, amb seleccions que no siguin catalanes. Si un esportista català participa en una selecció espanyola o una selecció europea –i vostè parlava del cas de l'hoquei patins–..., però referint-me a l'esport per exemple més emblemàtic de la meua ciutat, que és el hoquei, sense

adjectiu, doncs, un tant per cent molt alt de la selecció catalana està format per terrassencs, i els terrassencs no reivindiquem un emblema, una ensenya pròpia quan defensem els colors de Catalunya o els d'Espanya o els de la selecció europea, que també ho fan. Jo crec que podríem fer el ridícul en aquest tema, a part que en el camp de l'esport la uniformitat és important, la uniformitat és important com un element de cohesió i, per altra banda, nosaltres, que som federals, no tenim cap complex que els nostres esportistes defensin quan toqui els colors de la selecció catalana, els de la selecció espanyola o els de la selecció europea, sense complexos.

Al punt número 4 –suport a l'esport de base–, vostè ho concreta en la Unió de Consells Esportius de Catalunya, i té tota la raó. Jo entenc que aquest punt és un punt per equilibrar, perquè no tinguéssim una certa mala consciència a l'hora de donar impuls, de reforçar la internacionalització del nostre esport, no deixéssim a l'estacada l'esport dels ciutadans, l'esport per a tothom, el que potser, sobretot les forces d'esquerra, reivindiquem com l'esport a «mimar» en primer lloc. L'altre és la culminació, és la cirereta, però d'un país en què l'esport ho valori com un valor cívic important des de l'escola. Nosaltres aquí hi afegim: a part dels consells i de la Unió de Consells Esportius, entenem que també tot el món dels ajuntaments, que és un agent esportiu primordial a Catalunya i que ha de ser tractat..., per això demanem que es tiri endavant la convocatòria pública de noves construccions, d'ampliacions de millores en el camp esportiu –la darrera de les quals ha estat l'any 94–, i el conseller ens va prometre..., i esperem que sigui immediat –aquest mes de juny– que hi hagi la darrera convocatòria d'aquest segle, però esperem que no hagin de passar set anys més per tenir la propera. Això, per què? Perquè, malgrat que els Jocs Olímpics ens queden enrere, hi ha una demanda important en els nostres municipis, en els nostres consells comarcals, de continuar invertint per dotar de més i millors instal·lacions esportives. No és que hàgim arribat al cent per cent; es va fer un gran pas, però no ens hem de parar en aquest camp.

També reivindiquem, com a esport de base, la tasca que vénen fent els clubs i les federacions, i llueixen molt les seleccions nacionals de Catalunya –en diferents esports–, però la tasca d'escoles d'iniciació, de perfeccionament, els centres de tecnificació..., tot això entenem que també és un aspecte de l'esport a potenciar, sense el qual quedaria coixa aquesta Moció. Algú pot dir: «Aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid...», vostès –en primer lloc, el senyor Benach i jo, que hi faig una esmena, d'afegir més coses al que seria l'esport de base... No, jo crec que no és un oportunisme barat; és, està en la nostra concepció d'un sistema esportiu integrat, que no privilegiï només l'esport d'elit, l'esport d'alta competició, sinó començant des de l'escola. Per això també es proposa –encara que no afecti el Departament de Cultura, sinó el d'Ensenyament– que les futures construccions escolars de la Generalitat, de les escoles públiques, els CEIP i els IES, contemplin, juntament amb les altres dotacions per a laboratoris, per a aules informàtiques, per a aules normals, etcètera, una cosa tan senzilla com un gimnàs –a hores

d'ara encara s'estan construint escoles públiques a Catalunya sense gimnàs. Comencem pels fonaments.

Per últim, al cinquè punt, el senyor Benach planteja amb urgència una estratègia jurídica per tal de començar una ofensiva. Nosaltres, aquesta terminologia, no la compartim; creiem que aquests temes són delicats, com ho va demostrar la mateixa aprovació de la Llei de l'any passat, com ho és el fet que un punt de l'articulat estigui en aquests moments sotmès a la consideració del Tribunal Constitucional; doncs, que hem de menjar poc i pair bé, que per voler córrer molt no avançarem més. I, en últim terme, els poders públics, el Govern i aquest Parlament, crec que, dins la millor tradició del país, no han de deixar a l'estacada les federacions en la seva tasca de promoure les seleccions, però tampoc hem de vampiritzar ni polititzar en excés un tema que guanyarem, tot el país, més que no pas si en féssim una qüestió de bandera política.

Per tant, en resum: al punt tercer, nosaltres estem disposats a sumar-nos a l'esmena de modificació presentada per Convergència i Unió –si vostè mantingués la seva, no podríem votar-l'hi–, i, al punt cinquè, n'hem proposat una que ens agradaria que ens poguéssim votar; no desvirtua, encara que treu el ferro de la urgència i de l'ofensiva, però continuem estant al costat de les federacions en aquesta tasca. I, a la quarta, jo el que li demanaria és que, el concepte d'esport de base, l'ampliï, no només en els consells esportius, sinó en totes les altres institucions que li he marcat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes, el senyor Josep Micaló té la paraula.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Benach, jo surto a substanciar aquesta Moció amb una sensació molt particular, que és que estic convençut que estem totalment d'acord en el fons, però potser no en les formes. I permeti'm que l'hi expliciti amb uns termes esportius, amb un signe esportiu. Jo crec que tant el seu Grup com el nostre estem convençuts de portar l'esport català a un cim, i ens trobem, doncs, amb una cruïlla de camins, havent començat ja el camí, i estem discutint quina via podem seguir. Vostès són més agosarats i potser escullen una via en la qual hi ha glaç, molt de gel de molts anys, però nosaltres veiem que ha començat ja la bonança, que ja comença a fer sol, i veiem un perill passar per aquesta via, tot i que és més ràpida, perquè podria haver-hi una allau i ens podria arrossegar i tornar a començar des de baix. És per això que nosaltres, tot i estar-hi d'acord, hem presentat unes esmenes.

Però, entrant ja en el fons de la Moció, a mi m'agradaria fer una prèvia, perquè, quan parlem de projectar l'esport internacional, pràcticament sempre només parlem de seleccions catalanes, i crec que també hi ha altres aspectes que poden ajudar molt a projectar l'esport català arreu del món, i el conseller en va parlar a la in-

terpellació. Hi han aspectes com, per exemple, organitzar –i vostè també ho esmenta a la Moció– competicions internacionals d'alt nivell. Ara mateix, per al període 2000-2003, hi ha deu federacions interessades a organitzar convencions internacionals aquí a Catalunya, i destaquen, sobretot, els campionats de natació «Barcelona 2003».

També es pot promoure, doncs, treballant, buscant la ubicació de seus internacionals, de federacions o d'organismes esportius a Catalunya. Es pot també potenciar donant a conèixer centres importants com tenim aquí a Catalunya, d'estudi i recerca, com poden ser l'INEF, o com pot ser el CAR. Es pot potenciar millorant, també, el nivell dels esportistes i dels tècnics, i per això, doncs, tenen a disposició centres esportius com la Blume, el centre de Lleida o els centres de rem d'Amposta i de Banyoles. I també, doncs, es pot promoure i potenciar tenint –tal com ja es deia– una bona xarxa d'instal·lacions esportives, i crec que tot això, en aquests moments, ho està fent el Govern.

Tampoc hem d'oblidar aquest recurs interposat a la Llei de les seleccions catalanes, però sí que també el Govern no ha de deixar d'ajudar, tal com fa ara, tant a través de les federacions com a través de la UFEC, els ajuts perquè es puguin continuar fent aquestes competicions, aquests encontres, encara que no siguin de competicions oficials de les seleccions catalanes. I per això, doncs, estem totalment d'acord amb aquesta Moció en el seu primer punt; estem d'acord, també, en el segon punt. El conseller va dir-ho: l'any 99 sol, en l'àmbit autonòmic, es van celebrar 290 encontres, que responien, doncs, a 48 federacions, i en l'àmbit internacional són 145, els encontres corresponents a 38 federacions. Vostè ho deia molt bé: això no és conegut, però entenem que és difícil, perquè és molt difícil impulsar, a través dels mitjans de comunicació, quan no són competicions d'esport molt professional, però sí que entenem que alguna cosa hem de fer per donar-ho a conèixer.

Quant al punt número 3, en el punt, aquest de la creació d'una marca pròpia, s'ha dit: n'hi ha una, de marca pròpia, de l'esport català, però jo no aniria per aquí. Jo l'hi explicaria, i permetin-m'ho amb un altre exemple: a les comarques gironines hi ha un esportista d'alt nivell que competeix en automobilisme. Va estar competint cinc anys al campionat de França, portant, sempre, Catalunya; ha estat competint ara dos anys a la Fórmula Indi-light als Estats Units. Tot i tenir un espònsor a nivell estatal, ell sempre ha volgut en el seu cotxe la paraula «Catalunya», i, en la seva vestimenta, sempre ha portat la senyera i la paraula «Catalunya». I aquest any, que està competint en la Fórmula 1 americana, precisament –i amb bons resultats–, no ha volgut de cap manera, tot i que el seu pressupost és elevadíssim –de milions de dòlars–, donar la publicitat del seu casc, que val molts diners, perquè, en el seu casc, només hi vol una cosa: hi vol la senyera. Aquest és un cas que jo diria que, realment, la marca pròpia es porta més en el cor i en el cap que no pas, simbòlicament, d'altres aspectes.

Per tant, nosaltres, en aquest punt de la Moció, hi hem presentat una esmena, tot i que, doncs, ens agrada que

es porti la identificació, i per això pensem que és més important donar suport que no pas crear la pròpia marca.

En el punt número 4, senyor Casajuana, vostè m'ha dit allò del «Pisuerga pasa por Valladolid», jo, la veritat és que tenia pensat dir «l'Onyar passa per Riudellots». De veritat. Però no em negarà que és una mica d'oportunisme incloure, parlar, en una moció en què parlem de la projecció de l'esport a nivell internacional, de la problemàtica real que hi ha dels consells esportius –i ho accepto. Ara, si, realment, aprovéssim aquest punt de la Moció –els pressupostos són els que hi ha, són pressupostos aprovats per al 2000–, segur que, si dediquéssim més diners als consells esportius que s'ho mereixen, hauríem de retallar altres activitats prou importants com les que he dit en el primer punt. Per tant, nosaltres, a aquest punt de la Moció hem presentat una esmena de supressió de la part final, i, a més a més, també hi ha altres iniciatives parlamentàries entrades, ja, que parlen del punt dels consells esportius, de la problemàtica aquesta, que suposo que tindrem ocasió, ja, de debatre més endavant.

Quant al punt número 5, nosaltres ja hem fet esment que hi ha un recurs, un recurs important, i, per tant, per coherència també amb els arguments que vam treure quan vam debatre, ara fa un any, les lleis de l'esport, entenem, doncs, que les federacions són entitats privades i que, per tant, depenen dels seus organismes internacionals, i és per això que presentem l'esmena de plantejar actuacions que facilitin a les federacions poder, tenir el reconeixement de les seves respectives federacions internacionals. Ho veiem més bé que no pas el fet de crear amb urgència aquest servei jurídic i plantejar aquesta iniciativa.

Per tant, senyor president, nosaltres votarem a favor –el nostre Grup– dels punts 1 i 2. Quant als punts 3, 4 i 5, si les esmenes són acceptades, hi votariem a favor; si no, hi votariem en contra. I també dir al senyor Benach que, si acceptés l'esmena número 2 del PSC al punt número 5, també la votariem a favor, però no així l'esmena número 1.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a fixar el seu posicionament, pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Home, és una mica complex prendre una posició sobre aquesta Moció, en el sentit que té dos grans blocs, no? El senyor Casajuana, em sembla que ja ho deia, que podrien ser..., però, de fet, el que per nosaltres és més important és el punt 4, i fins i tot el punt 4 ampliat amb les esmenes que plantejava el Grup Socialista, que fins i tot hauríem de parlar d'instructors titulats, que és el que fa falta, veritablement, a l'esport de base, que seria amb el que ens sentiríem més còmodes. Quina contradicció! Convergència i Unió, precisament, fa una esmena d'eliminar més

diners per a l'esport de base. En tot cas, doncs, evidentment, són prioritats, i, en canvi, sí que en fa un panegíric el senyor Micaló: per si vostès no ho sabien, estava parlant d'un tal senyor Servià. Ho dic perquè ningú el confongui des d'un punt de vista polític; estava referint-se a l'esportista, no pas al polític, però és germà seu, no?

Ho dic perquè també, de vegades, aquestes qüestions tenen el seu fons o el seu rerefons —més que res. Però, bé, ja veig tots els esportistes catalans amb el casc i amb la bandera catalana, i el qui no porti casc, doncs, que se la posi allà on cregui més convenient, però tampoc és això, és que tampoc és això, perquè acabarem... (*Fora remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Boada i Masoliver

He dit «allà on ho cregui més convenient»; no he dit cap lloc concret. Ho dic perquè, si no, entrarem en una situació, doncs, que, veritablement, fins i tot no ens entendrà absolutament ningú —ni nosaltres mateixos.

Miri, nosaltres varem fer una llei de l'esport —i el senyor Benach ho ha explicat molt bé—, que venia, a més a més, d'una iniciativa legislativa popular, i que aquesta Llei deia unes condicions molt concretes i que deia i potenciava que les federacions esportives podrien fer competicions internacionals, supraautonòmiques —varem trobar l'excusa. Doncs, molt bé, doncs, això és el que s'ha de fer. Que des del Govern de l'Estat s'ha fet un recurs d'inconstitucionalitat?, doncs, no hi ha cap tipus de problema; estic convençut que es guanyarà i, evidentment, com que és una llei catalana, el Govern té l'obligació, té l'obligació, evidentment, d'impulsar-la al màxim perquè es compleixi, i, evidentment, donar tot el suport a les federacions, que són entitats privades —i és molt important, això; no, no ho barregem..., doncs, puguin donar-li l'impuls suficient. A mi em sembla que aquest seria l'element que més hauríem de discutir. Com que és impossible, ara per ara, canviar la Ley del deporte, que seria el més fàcil, perquè és aquesta Ley del deporte que no permet aquesta situació, sinó que posa traves que la resta d'autonomies, doncs, puguin potenciar les seves seleccions esportives, doncs, el que sí que hem fet és una llei nostra, i, quant a aquesta llei nostra, no entenc jo quina és aquesta estratègia jurídica que s'hauria d'emprar; en tot cas, donar-li l'impuls, perquè és una llei nostra, i, en tot cas, una vegada s'hagi solucionat el tema de la inconstitucionalitat, que se solucionarà positivament —n'estic convençut, i així ho diuen els informes jurídics a favor, doncs, de la llei catalana—, doncs, ja s'ha acabat la situació.

Jo penso que també ja hi ha una marca pròpia, no? Jo no sé si és una marca pròpia allò de la torxa amb les quatre barres, que diu «Esport català»; jo em pensava que era una marca pròpia això, però sí no és una marca pròpia, doncs, patentarem la del casc, la de la bandera i el casc, o en farem una altra, però, en tot cas, si ja en tenim una, no sé si en tenim una necessitat. Però és que, igual com aquesta és «impuls de polítiques de

comunicació que afavoreixin el coneixement massiu de la participació d'esportistes catalans»..., home, evidentment, com que els mitjans comunicatius també són privats, excepte alguns que són públics, però com si ho fossin, doncs, ja tenen les seves tècniques, les seves tàctiques per tal d'impulsar l'esport. No sé si el Barça es pot considerar, el futbol del Barça es pot considerar també com un club català i que ja té un impuls comunicatiu..., a mi em sembla més que suficient en aquest cas, però el que passa és que potser no té els suficients esportistes catalans, però això és una altra qüestió que ja no m'hi posaré, i ara potser ho millorarem, però no m'hi posaré.

O sigui que fa una sensació que la base, per nosaltres, que seria el punt 4, que és el suport a l'esport base, doncs, es farceix amb allò que el senyor Benach en deia el «toc diferencial d'aquesta Moció» —en paraules seves, no?—, referent a la potenciació de les federacions esportives catalanes. Miri, amb tota aquesta situació i amb totes aquestes esmenes que hi ha presentades pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió, se'ns fa difícil en aquests moments dir quina serà la nostra opció en cada un dels punts, doncs, de votació; esperarem, doncs, que el senyor Benach...

El president

Senyor diputat... (*Pausa.*) Perdó, doncs, m'he equivocat; no dec haver posat el temps. Vostè dispensi...

El Sr. Boada i Masoliver

Però ja acabo...

El president

Molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

No, és que he començat en vermell i estic continuant en vermell i acabo en vermell. (*Remor de veus.*) Bé, no, el que deia: a partir que el senyor Benach ens vagi dient —no sé on és el senyor Benach—, bé... —Ah!, sí, aquí—, quines són les esmenes que està acceptant i com queda veritablement la Moció, perquè, evidentment, pot perdre, fins i tot, algun sentit, segons quines esmenes s'acceptin, doncs, nosaltres prendrem una posició en cada un dels punts.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'acord amb la disposició addicional setena de la Llei de la jurisdicció esportiva i la modificació de la Llei 8/1998, de 7 d'abril, de l'esport, el Grup d'Esquerra Republicana tracta o ha tractat, o està tractant, amb aquesta Moció, de marcar les línies d'actuació del Govern de la Generalitat pel que fa a la projecció interna-

cional de l'esport català. I segurament ho aconseguirà, igual que ho va aconseguir, també, amb la Llei de suport a les seleccions esportives. La seva, senyor Benach, és una proposta –l'hi dic de debò– intel·ligent. Vostè planteja que el Govern doni suport a les federacions esportives per a la promoció de l'organització i la participació en competicions internacionals, i nosaltres podríem, realment, estar-hi d'acord, perquè vostè ha oblidat, o potser ha tractat de jugar amb l'equívoc de no especificar que aquestes competicions internacionals tinguin caràcter oficial. Li reconec l'habilitat, malgrat que, després de sentir la seva intervenció en la interpellació i, avui mateix, en la defensa de la Moció, crec que no podem pensar que vostè no ha plantejat aquesta Moció sense la ferma voluntat d'anar avançant amb l'objectiu d'aconseguir, de nou, fer bullir l'olla i reprendre la polèmica sobre les seleccions esportives catalanes.

Tots vostès coneixen a bastament quina és l'opinió i quina ha estat l'opinió del Grup Popular i del Partit Popular al voltant de les seleccions esportives i, per tant, no m'hi estendré. Només dues reflexions. Vostè, senyor Benach, coneix perfectament –i ho ha dit– que el Govern del Partit Popular ha presentat un recurs d'inconstitucionalitat a l'article del *ser o no ser* de les seleccions esportives, i li recordo que potser el Partit Popular o el Govern del Partit Popular ho ha fet, potser, per convicció, però també sap vostè perfectament que ho ha fet perquè té l'obligació legal de fer-ho. I la prudència aconsella avui que aquest Parlament no insti el Govern de la Generalitat a fer alguna cosa que potser el Tribunal Constitucional ens dirà properament que no pot fer.

Per altra banda, aquesta Moció pressuposa que totes les federacions esportives catalanes volen participar en competicions internacionals de caràcter oficial mitjançant el seu ingrés a les seves respectives federacions internacionals. Des del nostre punt de vista, això és o pot ser, senyor Benach, una ingerència en la decisió que és i ha de ser exclusivament de cadascuna de les federacions esportives catalanes. Jo voldria recordar unes paraules del conseller de Cultura, en les quals deia, en una resposta parlamentària a aquest diputat, que «el Govern de la Generalitat no disposa de dades amb relació a les federacions catalanes que han sol·licitat l'ingrés a les seves respectives federacions internacionals, atès que aquesta és una qüestió d'exclusiva competència de les federacions esportives catalanes».

Altres aspectes que planteja la seva Moció són el de la creació d'una marca pròpia identificativa de l'esport català, que pugui ser utilitzada per tots i totes aquelles esportistes que participin en competicions fora de Catalunya; els altres diputats s'han estès a bastament, però jo torno a dir-li, senyor Benach, que aquesta és una competència exclusiva, com diu el mateix conseller de Cultura, és una competència exclusiva de les federacions esportives i que, en tot cas, hauria de ser la UFEC qui plantegés aquesta qüestió i no pas el Govern de la Generalitat.

Nosaltres, senyor president, votarem favorablement el punt número 4, fins a la «creació de noves infraestructures esportives». No donarem suport a la resta de

punts, primer, perquè els pressupostos de l'any 2000 ja s'han aprovat, i, segon, perquè el Grup Popular, el nostre Grup Parlamentari, senyores i senyors diputats, va presentar, el proppassat 15 de maig, una proposició no de llei en la qual instem el Consell Executiu a incrementar en 100 milions de pessetes les dotacions destinades a la Unió de Consells Esportius de Catalunya, en l'exercici pressupostari per a l'any 2001, i, com és obvi, senyor Benach, ens agrada molt més la nostra proposta.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, amb l'excepció de la primera part de la frase del punt número 4, que votarem favorablement, li anuncio que votarem en contra de la resta de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat que ha portat la Moció pot posicionar-se sobre les diverses esmenes.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Al món hi ha col·leccionistes. Col·leccionar tòpics no és fàcil, però, si algú fes col·lecció de tòpics, amb la substanciació d'aquesta Moció, avui n'hagués pogut recollir una bona colla, francament. «Estem d'acord en el fons, però no en les formes.» No s'ho cregui; vostè també està d'acord en les formes, i vostès estan d'acord en les formes; el que passa és que no s'hi atreueixen, que és molt diferent –que és molt diferent. No es pot polititzar aquesta qüestió; aquesta no es pot polititzar, però, les altres, sí, o què? O no és política esportiva el que fa l'Estat espanyol? O les seleccions espanyoles no són política –i claríssima. Per l'amor de Déu, per l'amor de Déu! No ens carreguin amb més tòpics, que ja fa molts anys que estem sentint la mateixa història. Llueixen molt les seleccions nacionals de Catalunya, però l'esport de base.

Escolti, segurament que deu lluir molt la selecció nacional de Catalunya, però no sé pas on, no sé pas on; no ho he vist enlloc, encara –no ho he vist enlloc. En canvi, sí que veig com llueixen les seleccions esportives espanyoles, i, mentrestant, aquest país es va desnacionalitzant, perquè l'esport –no ho dubti– és utilitzat per qui té el poder per desnacionalitzar aquest país. I, per tant, quan plantegem aquestes iniciatives, quan plantegem aquestes estratègies, quan plantegem aquestes qüestions, no fem altra cosa que intentar donar coherència a una política esportiva que s'hauria de fer en aquest país.

Mirin, jo he tingut molts dubtes amb relació a què havíem de fer: si acceptar les esmenes o no. Al final, llegint i rellegint les esmenes, tant del Grup Socialista com del Grup de Convergència i Unió, pensava: bé, i, si s'aproveïssin, què passaria? Doncs, no passaria res, res. I, per tant, és que, francament, abans algú ha parlat que ens és igual la selecció catalana que la selecció espanyola, que no tenim complexos, sense complexos. Home, francament, doncs, jo, la selecció catalana, ja m'està bé que no tingui complexos, tot i que de vegades ho sembla moltíssim; doncs, jo tampoc tinc com-

plexos, el nostre Grup tampoc té complexos, i amb aquest tema s'ha acabat, s'ha acabat. Escolti'm: defineixin-se clarament. Aquest tema, de la manera com està en aquests moments, no té futur. O es canvia el xip radicalment, o es comencen a fer coses de manera urgent, o aquí no hi ha res a pelar.

Per tant, amb relació a les esmenes del Grup Socialista, concretament, la primera, és motiu d'un altre debat. Jo crec que ara seria desvirtuar absolutament el debat que hem tingut. Per tant, jo, aquesta esmena, si vostè la transforma en proposició no de llei, si vol, la signem conjuntament i la presentem i el que convingui, però no toca ara en aquests moments això, sobretot perquè vostès fan un discurs que és molt perillós, vostès fan un discurs que és molt perillós, i s'escuden en això per no aprovar allò altre, i, amb això, no hi juguem nosaltres; s'ha acabat, s'ha acabat –primera qüestió.

I segona: tant les esmenes de Convergència i Unió com les esmenes del Grup Socialista amb relació a temes..., hi ha suport en l'àmbit internacional... És evident que dilueixen absolutament el sentit de la Moció, i no només el dilueixen, sinó que el distorsionen, i encara faria servir una expressió més greu que el decòrum d'aquesta cambra no em permet de dir. Per tant, amb tota la frustració que vostès han provocat –i a aquest diputat li és igual–, que vostès estan provocant a la població de Catalunya en aquest tema, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no accepta les esmenes presentades pels dos grups.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Hi ha petició de votació separada en algun punt? (*Pausa.*) El que ha dit vostè, que és el punt número 4, fins a «estructures esportives» –només aquest, eh?

Per tant, ara passem a votar el punt número 4, de «suport a l'esport» fins a «noves infraestructures esportives».

Comença la votació.

Aquesta primera part del punt 4 ha estat aprovada per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara la resta del text. (*Veus de fons.*) Perdó? Escolti, doncs, ho he preguntat abans...

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, votació separada del punt 1 i 2 de la resta.

El president

Separar el punt 1 i 2 de la resta. Sí...?

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, nosaltres demanaríem votació separada dels punts 3 i 5.

El president

3 i 5. Per tant, no queda... L'1 i el 2, conjuntament? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, ara passem a votar el punt 1 i 2, conjuntament.

Comença la votació.

Aquests dos punts han sigut aprovats afirmativament per 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació dels punts números 3 i 5, conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 3 i 5 han estat rebutjats per 11 vots a favor, 115 en contra i 3 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del punt número 4.

Comença la votació.

La resta del punt número 4 ha sigut rebutjada per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient (tram. 302-00032/06)

A continuació, passem a debat i a votació el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats... Moltes gràcies.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objecte de la nostra interpellació d'urgència, substanciada ara fa quinze dies, era, en primer lloc, en primera instància, demanar al Govern, a la persona del conseller de Medi Ambient, explicacions sobre les diferents circumstàncies i responsabilitats del Govern, del Departament de Medi Ambient, però també de Política Territorial i Obres Públiques, a propòsit dels permisos a concedir per a la implantació d'un camp de golf a la zona de Torrebónica i Can Bonvilà, de Terrassa, al Vallès Occidental, i per reclamar, en segon terme, un posicionament clar, públic, transparent en aquesta cambra davant de qüestions tan importants com la concessió privativa d'aigües d'una estació depuradora com la de les Fonts de Terrassa, i, també, pel que fa als dèficits que presenta l'estudi d'impacte ambiental fet per a la concessió dels permisos d'aquesta nova activitat.

De fet, de les explicacions donades pel mateix conseller de Medi Ambient Felip Puig es desprèn –i per a nosaltres és molt important– que sobre la cessió de les aigües, que és una qüestió que encara no ha estat resolta i que ha de resoldre properament l'Agència Catalana de l'Aigua, queda clar –i això queda clar en l'opinió del Govern– que el projecte no resol adequadament la utilització de l'aigua i que, més que probablement –també en paraules del conseller–, l'empresa, el Reial Club de Golf del Prat, haurà de modificar substancialment el seu projecte i, per tant, això vol dir que en la pràctica hauré d'anar a un nou projecte.

I, de fet, això no ens estranya en absolut, senyor president, senyores i senyors diputats, perquè –com ja vam dir durant el debat de la interpellació– en el seu dia la mateixa Junta, l'extinta Junta d'Aigües, en el seu moment, ja va prescriure la necessària dessalinització de l'aigua residual depurada de les Fonts, almenys en un 50%. Val a dir que l'índex de salinitat és molt elevat i la presència de patògens i altres elements contaminants és tan alta que pràcticament fa que no es pugui utilitzar aquest tipus d'aigua per al reg d'un camp de golf ni per a restablir el cabal ecològic, és a dir, aquella part del cabal que torna a la llera del riu. Que al mateix temps, si parlem també de les aigües superficials, de les quals el Pla especial no ens diu absolutament res de com eliminar la salinitat perquè entenem que no és viable en absolut, també hi ha dubtes molt poderosos, i perquè hi ha un altre element, que és que la utilització privativa de l'aigua de l'estació depuradora de les Fonts topa amb els criteris expressats de forma unànime pel mateix Ajuntament de Terrassa, que ja l'any 94 va donar prioritat al reg agrícola, l'industrial i, fins i tot, la utilització municipal d'aquestes aigües abans que per a altres activitats de caràcter recreatiu. De fet, això també toparia, hi ha una collisió molt clara amb les previsions de la mateixa Llei 29/85, la Llei estatal d'aigües, que prioritza aquests usos públics.

De fet, des de la interpellació fins al dia d'avui hi ha un element innovador –o relativament innovador, si vostès volen; alguns mitjans de comunicació se n'han fet ressò–, i és que ara sembla que el club de golf negocia amb l'Agència Catalana de l'Aigua un programa, un projecte pilot que segurament es podrà exportar a altres depuradores de Catalunya, que consisteix en la construcció a càrrec d'aquesta mateixa institució, d'aquest mateix club de golf, d'una planta dessalinitzadora en la mateixa estació depuradora. Aquest és un element que a nosaltres ens genera una certa inquietud, sobretot perquè en aquest cas calen nou quilòmetres de col·lector subterrani, des de l'EDAR fins al mateix camp de golf, perquè el cost de l'aigua reciclada es calcula que s'encarirà almenys deu vegades més del cost que té ja d'ordinari, i que sembla que el finançament d'aquesta nova planta, almenys en una part, podria ser assumit pel club, però per una altra part necessàriament hauria d'anar a repercutir en el mateix usuari, i aquest és un element amb el qual nosaltres, òbviament, no podem estar d'acord.

Amb relació a una altra qüestió que plantejàvem obertament en la interpellació, que era la declaració d'impacte elaborat per l'empresa, el conseller Puig consta-

tava també alguns dèficits que nosaltres també vam evidenciar durant el debat, principalment la ruptura de la continuïtat de la massa forestal en alguns punts, i crec que caldrà solucionar i millorar en el futur; condicionava en nom del seu Departament la resolució de la declaració d'impacte a la solució que es pugui donar a l'ús de l'aigua, al qual ja m'he referit inicialment, i això és evident –com he dit, hi insistim– que comportarà una modificació important del projecte global, i això ho va dir també el conseller, i, per tant, conseqüentment de l'estudi d'impacte ambiental.

Òbviament, estem parlant no tan sols de la necessitat de protegir la biodiversitat i la riquesa natural i paisatgística d'aquest paratge natural de la plana vallesana, d'impedir la pèrdua d'un espai d'utilització pública i d'una de les àrees agroforestals més ben conservades, no només de la plana vallesana, sinó fins i tot del Principat de Catalunya, sinó –com hauran notat vostès amb una moció que ens sembla que és prou pragmàtica, possibilista i assumible pel conjunt dels grups de la cambra– que estem parlant d'aspectes tant o més importants de cara al futur com és la protecció de les aigües del subsòl, com ha posat, per cert, de relleu fa molt poc l'empresa Casa, la Companyia d'Aigües de Sabadell, amb les alegacions fetes sobre la utilització de l'aigua, que precisament avui s'utilitzen per al subministrament d'aigua potable a una part de la població de Sabadell –són 500.000 litres cada dia–, o que, per exemple, l'aportació constant d'aigua i fertilitzants, a més dels biocides que habitualment ja s'hi fan servir, en aquest tipus de camps de golf, fungicides, herbicides, etcètera, hi ha el perill d'un increment important de la càrrega contaminant, perquè aquesta aigua anirà a parar, per infiltració a l'aquífer, al subsòl, i, per tant, hi ha un perill evident de possible contaminació de l'aigua potable que avui s'obté que obligarà, per exemple, probablement, si no hi posem remei, a tancar aquestes mines d'aigua.

En conclusió –i això és important i ho volem subratllar–, el conseller de Medi Ambient, en nom del Govern, reconeixia que el projecte de cessió d'aigua està mal resolt, en coincidència, per cert, amb les alegacions formulades tant per Esquerra Republicana com per alguna entitat ecologista, i, en segon lloc, va abocar seriosíssims dubtes sobre l'estudi d'impacte ambiental que els detractors del projecte ja havien qualificat –i nosaltres ens hi sumem, a aquesta qualificació– de precipitat i fet amb massa presses.

La Moció que avui els presentem conté quatre punts, que insten el Govern, en primera instància, a promoure la protecció activa de la via verda que va entre Sant Llorenç i Collserola, on es troba aquest paratge natural, com una proposta que en alguna altra ocasió s'ha debatut ja en aquest Parlament, de futur, més solidària, més sostenible, més coherent i des d'una concepció moderna, també, de la protecció dels espais naturals. La via verda és el paradigma de la necessitat de preservar la biodiversitat i la riquesa natural i paisatgística que incorpora algunes zones d'aquest país, però també la seva dimensió convivencial, d'equilibri d'usos al servei de la qualitat de vida, i això és indiscutible. I aquest punt el plantejem també en coherència amb una resolució, la 554/V, d'aquest Parlament de Catalunya.

En segon lloc, instem el Govern a protegir l'aquífer per tal de mantenir i garantir la qualitat química i biològica de les aigües que s'obtenen, en coherència amb el que he manifestat i en coherència, també, amb el mateix marc legal.

En tercer lloc, instem a incorporar a la normativa reguladora de l'avaluació d'impacte ambiental l'obligatorietat que, en qualsevol cas, s'hagi de sotmetre a tràmit d'informació al públic la construcció o ampliació de camps de golf, i aquesta és una demanda que parteix, precisament, de la lamentable experiència d'aquest cas, en què s'hauria pogut obviar fins i tot aquest important tràmit.

I, finalment, el quart punt, la necessitat de definir la xarxa d'espais naturals protegits agrícoles i forestals de la plana del Vallès i garantir així la connectivitat biològica i territorial entre els espais naturals protegits de la serralada litoral i prelitoral.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per defensar la seva esmena, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una intervenció força breu, aquesta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en el següent sentit. Hem tingut la sensació, tant en la substanciació de la interpellació com en l'expressió d'aquesta Moció subsegüent, que entre allò que s'ha parlat i allò que finalment es concretarà en els textos o en els debats hi ha una certa diferència. De fet, hi feien referència tant l'illustre senyor Joan Ridao com l'honorable conseller Felip Puig, que entre el nom de la interpellació i allò que realment es va interpellar hi havia una certa diferència. El senyor Joan Ridao ja ho acceptava. Bàsicament, estem parlant del projecte de camp de golf de Torrebonica i Can Bonvilà. I a mi m'agradaria, si haguéssim de trobar un titular a tota aquesta discussió..., i el que anem a fer ara amb el debat i la posterior votació és que instarem el Consell Executiu a fer ben fetes les coses, a fer allò que la legalitat vigent ens permet fer, doncs, fer-ho amb el màxim d'exigència possible. I, per tant, en primer terme, em sembla que correspon d'agrair-li el sentit d'aquesta Moció subsegüent, que permetrà, si no ser aprovada per unanimitat, ser aprovada per una majoria molt important d'aquesta cambra.

Llegit punt per punt allò que vostès plantegen, doncs, respon a aquesta mateixa filosofia que els deia abans: fer les coses ben fetes. Tenim un projecte concret, un projecte de camp de golf, que tindrà un impacte lògic sobre el territori, i el que hem d'aconseguir, el que hem de treballar tots plegats, totes les institucions, des de l'Ajuntament de Terrassa, que bàsicament jo diré que és la institució principal a l'hora d'impulsar aquesta iniciativa, fins a la Generalitat en el seu paper de control, és fer les coses ben fetes. I, en aquest sentit, l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i

Unió el que intenta és, tot aquest conjunt de punts, situar-los en un context més ampli, que, de fet, té un origen en aquest mateix Parlament de Catalunya, amb una iniciativa justament del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds, en el sentit de demanar que el Consell Executiu, que el Govern elabori un pla director sobre els camps de golf a Catalunya.

No voldria allargar-me excessivament en quins aspectes hauria de tenir aquest pla director, ja que hi va fer referència el mateix conseller Felip Puig. Amb relació a l'impacte –l'afirmació que feia literal el conseller–, es pot minimitzar l'impacte en la construcció de camps de golf si es dissenya i es construeix bé i si, posteriorment, també es gestiona correctament. I, en aquest sentit, prendre la iniciativa; voluntat d'establir un estàndard de qualitat ambiental en els camps de golf de Catalunya, i la promoció en aquests moments ja s'està fent, en el sentit que els camps de golf apliquin el sistema europeu d'ecogestió EMAS. Impacte per una banda, paisatge per una altra, intentar aplicar el model mediterrani en l'elaboració dels camps de golf i, en darrera instància, intentar limitar, controlar la implantació de nous projectes, agafant tres elements de referència: per una banda, l'oferta existent en el nostre territori de camps de golf; un segon vector, un segon criteri seria el nombre i distribució dels usuaris i les seves demandes de lleure, i, evidentment, el tercer, que és el que tanca aquest cercle i permet la seva coherència en relació amb la sostenibilitat, que són les possibilitats que té el mateix territori d'assumir-ho i d'assumir-ho tot en bloc.

El conseller Felip Puig també en la interpellació –i vostè hi ha fet referència en diverses ocasions– va ser molt contundent a l'hora de plantejar la necessitat de fer ben fetes les coses respecte tant al projecte en relació amb els usos hídrics –el projecte originari té encara algunes indefinicions sobre la utilització adequada d'aquest recurs, per tant, caldrà un nou projecte, caldrà fer-lo ben fet i, en aquest sentit, és una bona iniciativa que l'Agència Catalana de l'Aigua hi pugui ajudar, hi pugui orientar– i, en segona instància, aquest estudi d'impacte ambiental.

Conclusió de tot plegat –amb la nostra esmena, que finalment haurem transaccionat– és contextualitzar tota la Moció en relació amb això que els deia, en relació amb aquest pla director sobre els camps de golf.

Respecte als altres tres punts –i vaig acabant–: al primer vostè planteja la promoció de la protecció activa de la via verda entre Sant Llorenç del Munt i Collserola, hi estem absolutament d'acord. No creiem, fins i tot, que el projecte de camp de golf hi hagi de tenir un impacte negatiu, al contrari, fins i tot pot possibilitar que les dues ciutats, que Terrassa i Sabadell no quedin connectades, i això sí que seria un risc molt evident, no tallar aquesta connectivitat. El segon punt, controlar l'aquífer de l'espai comprès per Torrebonica i Can Bonvilà. Justament un dels aspectes en el projecte, en l'estudi d'impacte ambiental que des del Departament de Medi Ambient no es veia massa clar era la continuïtat de la massa forestal i l'estudi hidrogeològic del terreny. Per tant, aquest punt ens ajudarà a garantir i a fer les coses més ben fetes. I el punt quart, jo crec que és una obvietat, és lògic que es plantegi, que és aquesta defi-

nició d'una xarxa d'espais naturals protegits, agrícoles i forestals.

Per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor de tots quatre punts. En tota la conversa anterior i tota la negociació anterior en aquesta Moció subsegüent amb el diputat Joan Ridao, jo li preguntava: «Home! Per què no heu plantejat una moció que faci referència molt més estricta en el projecte de camp de golf de Torrebonica i Can Bonvilà?», i em deia: «Home! Ja tenim una proposició no de llei plantejada amb uns termes molt més contundents.» Aleshores ja tindrem la possibilitat de definir-nos, i nosaltres utilitzarem un argument que fem servir molt sovint i que inquieta, intueixo que inquieta el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds, que és el de l'autonomia local; diem que hi ha molts casos en què el Parlament de Catalunya no pot ser una segona instància d'allò que decideixen els nostres ajuntaments, i en aquest cas a l'Ajuntament de Terrassa, en el seu Ple, de vint-i-set regidors, n'hi ha hagut vint-i-un que s'han expressat en el sentit de donar suport a això. Cadascun de nosaltres a nivell individual podem tenir un criteri o un altre, però, en qualsevol cas, nosaltres, senyors diputats i senyores diputades, em sembla que som aquí bàsicament per intentar que s'extremïn totes les mesures perquè les coses, en darrera instància, es facin ben fetes.

I acabo –acabo. Quina és la garantia que nosaltres donem? I ve a tomb d'una esmena que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds de dir: «Volem o instem que aquest pla director estigui resolt, estigui llest en un termini de quatre mesos.» Finalment hem fet una transacció els tres grups i plantejem –ja ho anunciarà posteriorment el senyor Ridao– un termini de cinc mesos; amb un termini de cinc mesos creiem que tindrem un bon instrument per avaluar-ho tot plegat, per fer referència al projecte de camp de golf de Torrebonica i Can Bonvilà, però també a totes les iniciatives futures que es plantegin en aquesta mateixa matèria, i –acabo tal com començava– fent les coses ben fetes, i em sembla que aquesta és la nostra obligació com a país modern, i aquest, en qualsevol cas, és el compromís del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyor Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És cert el que deia el senyor Rull, que la interpellació s'ha centrat en un camp de golf molt concret, molt específic, però no hem deixat d'emmarcar-la –almenys, per part del nostre Grup, així ho hem analitzat– en un debat més ampli, que és el que fa referència als camps de golf més en general. I també deia el senyor Rull que ja havíem tingut oportunitat de treballar aquest tema en la Comissió de Política Territorial quan vam treballar sobre la nostra Proposició no

de llei relacionada també amb camps de golf, perquè, de fet, és un tema que a nosaltres ens preocupa, perquè sovint posa en perill aquells principis del desenvolupament sostenible que ja vam tenir oportunitat de descriure ahir.

Però voldria començar dient una qüestió que moltes vegades no es posa damunt la taula, que és que un camp de golf de per si no té per què ser una cosa dolenta ambientalment parlant. El que passa és que sigui bo o que sigui dolent depèn, precisament, del lloc on està ubicat. I ens trobem que si està en una ubicació on la disponibilitat d'aigua és limitada, on el grau d'interès natural de la zona és molt elevat, on el tipus de qualificació dels terrenys és una qualificació determinada que en aquell espai és molt important, doncs no és el mateix que si està en un indret on hi ha disponibilitat d'aigua amb escreix, on tenim tot al voltant uns espais naturals que no estan en perill i, per tant, allà entenem que no se li hauria de donar el mateix tractament que quan estem parlant d'un camp de golf en una zona on en períodes de l'any hi ha sequera o en una zona, com és el cas de la part plana vallesana, que d'espais naturals i, en concret en aquest cas, de sòl agrícola, n'hi ha ben pocs.

Tenint en compte tot això, pot ser que un model de camp de golf ics sigui un autèntic disbarat ecològic en una zona i, en canvi, en una altra sigui totalment compatible amb els principis de desenvolupament sostenible que dèiem. El problema de tot això és que, en aquest moment, no s'estan analitzant prou bé tots els condicionants territorials, si més no de moment. Es va parlar que es feia un pla director, i de fet això ja és el que vam tractar en la Comissió de Política Territorial, però, és clar, de moment no el tenim, i mentrestant van sortint projectes de camp de golf en zones on, amb criteris de sostenibilitat, probablement no hi haurien de sortir. El cas de Can Bonvilà probablement n'és un de molt concret –ja el senyor Ridao va exposar quines problemàtiques tenia aquest camp de golf.

Nosaltres veiem que és important regular-ho, i per això la demanda que hi hagués un pla director, que, de fet, és l'acord a què vàrem arribar, que s'establís un pla director ambiental que estableixi estàndards de qualitat en el disseny i la gestió de camps de golf amb criteris de sostenibilitat i amb la participació de tots els agents implicats. Però vàrem cometre un error en el moment que vàrem negociar això a la Comissió de Política Territorial, o potser un oblit: ens vam oblidar de plantejar terminis, i per això, doncs, hem aprofitat, per sort, la interpellació del Grup d'Esquerra Republicana per proposar que accelerem això, perquè mentrestant no es puguin, entremig, colar projectes que no s'haurien de colar. Nosaltres demanàvem més, demanàvem que, mentre no hi hagués el pla director, que s'establís una moratòria, però, bé, això no va poder tirar endavant.

El cert és que quan se'ns diu que es presentaran plans directors de..., per nosaltres és una cosa important, és la planificació, és important, però moltes vegades també és una manera d'allargar les coses. I ara no és per barrejar temes, però el mateix que pot estar passant amb els camps de golf, si no hi hagués hagut, segons sembla, l'acord que hi haurà avui que en cinc mesos

tinguem el pla director, podria passar que s'allargués de la mateixa manera que, per exemple, el conseller de Medi Ambient va dir que s'elaboraria un pla d'ordenació urbanística del Pirineu per regular les pistes d'esquí i és un pla que no arriba, i mentrestant ja van apareixent noves pistes d'esquí, com ara la de la vall Fosca, al Pallars Jussà, que es posa en indrets d'un alt valor natural, igual que també podríem valorar el de la plana vallesana que en aquests moments estem tractant. És a dir que els plans directors estan molt bé, però és bo que els tinguem com més aviat millor.

Dit tot això, nosaltres estem d'acord amb la Moció d'Esquerra Republicana, a la qual –com ja hem dit– hem afegit una esmena, que és la que es recull en el punt 3, per marcar el termini de presentació del pla director, i esperem que –tal com es va comprometre el Grup que dona suport al Govern en la Comissió– sigui un pla que realment reculli els criteris de sostenibilitat, sobretot pel que fa a temes d'aigua, és a dir, d'estalvi, temes de contaminació –el senyor Ridao parlava dels problemes que hi ha en l'aqüífer..., a altres indrets podem parlar també i, a més a més, de temes..., de l'impacte que pot tenir la fertilització–, això queda recollit en el punt 2 de la Moció, i, per tant, també hi estem d'acord. I un altre aspecte que és important és la conservació dels valors naturals, paisatgístics i socials dels indrets on s'està plantejant de posar-hi camps de golf, que això és el que recullen els punts 1 i 4 i que, per tant, nosaltres també hi donem suport.

I ens sembla que aquest pla director marcarà directrius que també els ens locals hauran de seguir. És cert que han de tenir una autonomia, però –com deia el senyor Rull– acceptem i, a més a més, valorem molt que els ens locals puguin tenir una autonomia, però també és cert que hi ha d'haver unes pautes que ens sembla que en aquest pla director podran quedar recollides.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Font. Per posicionar-se el Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per a posicionar-nos respecte a aquesta Moció que presentava el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ja s'ha dit abans, aquesta era una interpellació inicial sobre els camps de golf, finalment es va acabar centrant i s'ha centrat, aquesta Moció, en un camp de golf, no en els camps de golf, i nosaltres farem el mateix que vam fer i que va fer el grup municipal del Partit Popular a l'Ajuntament de Terrassa, és a dir, abstenir-nos en el conjunt d'aquests punts per un principi bàsic, per un principi del que és l'autonomia municipal pel que fa a l'Ajuntament de Terrassa.

En primer lloc, creiem que hi ha hagut en més d'una ocasió..., que s'ha intentat criminalitzar l'esport del golf i els camps del golf per part d'algun grup parlamentari: no acuso pas el Grup Parlamentari ni cap grup parlamentari directament, però s'ha intentat en més d'una

ocasió criminalitzar l'esport i els camps de golf al conjunt de Catalunya.

En segon lloc, creiem que –ho ha dit abans la il·lustre diputada del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds– hi ha un pla director que s'ha de posar en marxa, que aquest pla director s'ha de presentar molt aviat, i el mateix conseller en la seva interpellació hi feia referència; és a dir, aquest camp de golf, concretament aquest camp de golf de Terrassa, també estava sotmès dins d'aquest pla director amb tres vessants, un vessant de l'impacte, del paisatge i també, a la vegada, d'una implantació del que són diferents propostes. I aquests són els criteris que ha de seguir aquest camp o aquest possible camp de golf en el futur.

El segon dels aspectes era l'aspecte de què parlàvem de l'autonomia municipal, però a la vegada, també, que aquesta finca no està inclosa en cap PEIN –no està inclosa en cap PEIN, aquesta finca–, i de corredors en podem trobar moltíssims, i a la mateixa Comissió de Política Territorial hem fet debats sobre altres aspectes relacionats amb diferents corredors que, finalment, hi ha hagut els permisos i han arribat els permisos necessaris perquè puguin sobreviure, per dir-ho d'alguna manera, els mateixos corredors amb altres implantacions i algunes d'aquestes de caràcter, fins i tot, industrial.

I el tercer dels punts és perquè creiem que s'ha d'esperar la declaració de l'impacte ambiental abans de posicionar-nos definitivament, que hem de tenir respecte al que són les decisions i el que ha estat el planejament del mateix Ajuntament de Terrassa. I, finalment, creiem que és important que es pugui aprofitar també o la possibilitat que es pugui aprofitar..., i el senyor Ridao ha fet abans una referència a un possible invent, per dir-ho d'alguna manera –em permetrà l'expressió–, amb una planta dessalinitzadora pròpia, però també l'aprofitament o la cessió d'aigües del que són depuradores com la depuradora de les Fonts.

Nosaltres, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, ens abstindrem en el conjunt dels punts d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Permetin-me que comenci amb una constatació: aquest debat seria molt diferent, potser innecessari, si disposéssim del pla territorial parcial de la regió metropolitana de Barcelona. Un pla que –com els senyors i senyores diputats saben– està en elaboració des de fa almenys tretze anys i respecte al qual no hi ha signes d'aprovació immediata. El pla hauria de definir, entre altres temes, el sistema d'espais oberts i els usos que hi són o no hi són compatibles.

El Govern no l'ha presentat i, en no fer-ho, ha incomplert no només les previsions de la Llei de política ter-

ritorial de l'any 83, la Llei del Pla territorial general de l'any 95, sinó que ha possibilitat un veritable esclat de controvèrsies sobre els usos d'aquests espais a la regió metropolitana de Barcelona, perquè no és només el futur de Torrebonica i Can Bonvilà el que està en discussió –com el senyor Ridao sap–, sinó també Gallecs, com també la Torre Negra de Sant Cugat, com també les Cinc Sènies de Mataró, i així podem anar dient.

I és per això, senyor Rull, és per això, senyor Fabregat, que en aquests temes no ens podem escudar darrere l'autonomia municipal. L'autonomia municipal és molt important, però hi ha qüestions que tenen implicacions d'àmbit més ampli, d'àmbit metropolità, d'àmbit català.

Primera constatació, doncs, des del punt de vista territorial: aquest és un debat condicionat estretament per la manca de diligència del Govern, un govern que en aquest camp, en el camp del planejament territorial, com en tants altres, governa massa poc.

Segona constatació. A la manca de decisió en matèria d'espais oberts se n'afegeix una segona: la carència de decisió, de visió de conjunt en el desenvolupament del sector del golf. Joestic d'acord amb el senyor Fabregat: no és un sector que s'hagi de criminalitzar de cap manera, però ja fa anys i anys que els experts avisaven de la necessitat de tenir una visió de conjunt respecte al desenvolupament del sector amb un país de clima mediterrani com el nostre, i aquí estan els estudis de la doctora Priestley, de Gerda Priestley, la professora de la Universitat Autònoma de Barcelona, que ja en els anys noranta deia, a començaments dels anys noranta deia: «Cal un estudi sobre la capacitat de càrrega del territori català i, en particular, del territori metropolità, pel que fa a aquest tipus d'activitat.» Però ha calgut esperar que el Parlament de Catalunya en aquesta legislatura, amb la Resolució que s'ha suscitat a la Comissió de Política Territorial, hagi instat el Govern a elaborar un pla director dels camps de golf. Veig que ara el conseller de Medi Ambient posa aquest pla com un exemple de la bona orientació del seu Departament. Home!, per què no ho feien abans? Temps no els n'ha pas faltat.

Fetes aquestes constatacions, vull anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada, al text transaccional que finalment se sotmetrà a votació. I vull dir que em refereixo a la literalitat de la Moció, no necessàriament a la defensa que se n'ha fet aquí aquesta tarda. Hi votarem a favor per les raons següents.

En primer lloc, perquè estem convençuts de la necessitat de preservar la via verda entre Sant Llorenç i Collserola, sí senyor, com a separador entre les dues ciutats més poblades del Vallès, entre Sabadell i Terrassa, com a corredor biològic entre dos espais d'interès natural. La via verda és un element essencial del sistema metropolità d'espais oberts, un sistema que nosaltres hem ajudat a definir, que nosaltres hem propugnat, que nosaltres hem defensat. Primera raó, doncs: hi votarem convençuts perquè volem preservar la via verda.

Segona raó: hi votarem a favor perquè no ens sembla que la ubicació d'un golf en aquests terrenys hagi de ser necessàriament contradictòria amb la funció que aquest espai ha de complir, com a compensador de la urbanit-

zació, com a separador, com a corredor biològic, ans al contrari –i en això coincideixo amb el senyor Rull–, si s'acompleixen determinades condicions, l'emplaçament del golf podria ser, fins i tot, un element positiu per evitar la urbanització i el manteniment de bones condicions ambientals d'aquests espais entre Sabadell i Terrassa. Ara bé, quines són aquestes condicions? En primer lloc, la protecció de l'aquífer i dels recursos hídrics, tal com ja es planteja en la Moció; segona, la diversitat de les cobertures vegetals; tercera, les garanties pel que fa als usos; quarta, la garantia pel que fa als accessos públics. Ens consta que s'està treballant en aquesta direcció; més encara, ens consta que s'estan preveient sessions i mesures, de tal manera que tots els terrenys contigus podrien, també, esdevenir pràcticament no lliures d'urbanització. D'aquesta manera, la via verda quedaria consolidada com a espai no urbanitzat i d'alta qualitat ambiental.

Finalment, senyores i senyors diputats, votarem a favor de la Moció perquè estem d'acord, també, en els seus dos darrers punts, no podria ser d'altra manera. Primer, la necessitat d'un pla director dels camps de golf que contempli l'elaboració d'estudi d'impacte ambiental per a cada un d'ells, com ja s'ha fet, per cert, en el cas que ens ocupa. I el quart, la necessitat d'una protecció activa dels espais oberts no només a la plana vallesana, senyor Ridao, sinó en el conjunt de la regió metropolitana i de tot Catalunya.

Acabem, doncs, allà on començàvem. La seva Moció, la Moció d'Esquerra Republicana, en els termes –hi insisteixo– en què està redactada, és acceptable, però el fet que l'hàgim de debatre aquí, el fet que hàgim de debatre aquí temes com aquests és mostra inequívoca que el nostre Govern no governa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Ridao, per acceptar o no les esmenes, cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'ofertar la transacció a què hem arribat el conjunt de grups, mirin, autonomia local, tota, el nostre Grup i el nostre partit és el primer a defensar l'autonomia local, però és que, és clar, en aquest cas, respectant l'autonomia local, el Govern de la Generalitat ha de decidir, en primer lloc, sobre l'aprovació definitiva del pla especial urbanístic –ho ha de fer el Departament de Política Territorial i Obres Públiques–, el Govern de la Generalitat també ha de decidir, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua i, per tant, del Departament de Medi Ambient, sobre la concessió de l'aigua de l'estació depuradora de les Fonts –ho ha de fer el Govern de la Generalitat–, i, en tercer lloc, a més a més, a qui correspon avaluar l'impacte ambiental és al Govern de la Generalitat, a través del Departament de Medi Ambient. Per tant, la iniciativa, la pot dur a terme l'Ajuntament de Terrassa, però hi ha una intervenció com a administració superior que, a més, té caràcter resolutori en tres aspectes fonamentals per donar via verda a la

instal·lació d'aquest camp de golf, i això qui ho ha de fer és el Govern de la Generalitat, i a qui correspon d'impulsar i controlar l'acció del Govern és aquest Parlament, i, per tant, és oportú i és legítim de plantejar aquesta qüestió ara i aquí en aquest Parlament.

Com tampoc no volem..., i, de fet, qui va seguir la interpellació que vaig substanciar fa quinze dies recordarà que vam dir que el nostre Grup no criminalitzava la pràctica de l'esport del golf, tot al contrari, no estem en contra..., i fins i tot podríem trobar algú en el nostre mateix Grup Parlamentari que té aquest costum i aquesta pràctica esportiva. Ara, això és una cosa, i una altra és que aquesta gent del Club de Golf del Prat no volen el golf, volen el seu club de golf, que és una cosa molt distinta.

Protecció d'espais naturals. (*Remor de veus.*) Evidentment, senyor Fabregat, no està inclòs en el PEIN, però la mateixa Llei d'espais naturals que vostè...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's. Esperi's un moment, ja l'avisaré. Esperi's.

El Sr. Ridao i Martín

La mateixa Llei d'espais naturals que vostè ha citat per dir que aquesta zona de Can Bonvilà i Torrebonica no està inclosa en el PEIN, preveu, precisament, un altre instrument de protecció d'espais naturals, com és la redacció de plans especials, i perfectament la zona de Torrebonica i Can Bonvilà, que incorpora un alt valor paisatgístic des del punt de vista agroforestal, precisament es pot incloure en aquest tipus de protecció, i això és el que venim reclamant. Ningú vol comparar Torrebonica i Can Bonvilà ni amb Collserola, ni amb Aiguestortes, ni amb el cap de Creus; jo això no ho he dit, i el meu Grup Parlamentari tampoc ho ha dit mai, però és evident que aquesta és una zona que mereix tot tipus de protecció i de respecte, per l'alt valor paisatgístic i natural que incorpora indiscutiblement.

Dit això, el conjunt de grups d'aquesta cambra, a excepció del Partit Popular, que ja ha manifestat la seva intenció d'abstenir-se, hem arribat a un acord en quatre punts, concretament incorporant una esmena en el punt tercer. En el primer dels punts queda clar que el Parlament promou la protecció activa de la via verda entre Sant Llorenç del Munt i Collserola, i en aquest espai està compresa la finca de Torrebonica i Can Bonvilà. En segon lloc, la protecció de l'aqüífer de l'espai comprès, també, per Torrebonica i Can Bonvilà, per tal de mantenir i garantir la qualitat química i biològica de les aigües que se n'obtenen, d'acord amb el que preveu la mateixa Llei d'aigües. Al tercer punt, en què nosaltres –com havia manifestat inicialment– preteníem que necessàriament la normativa reguladora de l'impacte ambiental incorporés preceptivament l'obligació de sotmetre a tràmit d'informació al públic l'impacte ambiental, hem acceptat una transacció a partir d'una esmena de la senyora Bet Font, d'Iniciativa, i del Grup de Convergència i Unió, del senyor Josep Rull, en el sentit de vincular-ho amb el pla director de golf que s'ha de presentar properament en aquesta cambra, en el

termini de cinc mesos, per tal de considerar, en el marc o en els tràmits d'aquest pla director, la necessitat d'incorporar preceptivament aquest tràmit. I finalment –i no per ser l'últim punt menys important–, també, la definició –en el punt 4– de la xarxa d'espais naturals protegits agrícoles i forestals de la plana del Vallès i garantir, així, la connectivitat biològica i territorial entre els espais naturals protegits de la serralada litoral i prelitoral.

Saludant i felicitant-me, com ho han fet també el conjunt de grups que m'han precedit, evidentment voldria acabar aquesta intervenció agraïnt a tots els grups, especialment als grups esmenants, la seva..., el seu esforç i interès demostrat; també als grups que no han esmenat, però que també han tingut un interès evident en aquesta qüestió, el seu esforç, la seva dedicació, el seu interès, i agraïnt-los a tots la seva feina, els demano evidentment, com no, que votin favorablement aquest acord i aquesta transacció, la qual lliuro en aquests moments a la Presidència de la Mesa perquè en tingui coneixement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, només per concretar, l'esmena 1 ha estat canviada per aquesta transaccional, l'esmena de Convergència i Unió, i l'esmena d'Iniciativa també l'ha admès. Molt bé, d'acord. (*Pausa.*)

Posem a votació el text íntegre de la transaccional, la qual integra el punt número 3 de Convergència i Unió... (*Veus de fons.*) Sí? Prego als serveis de la cambra que situïn el comptador abans de votar. Em diuen que quan premi ja es posarà en el seu lloc corresponent.

Posem ara, doncs, a votació el text transaccional que ens ha estat presentat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions (tram. 302-00034/06)

El punt vint-i-tresè és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions. La presenta l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*Remor de veus.*)

Esperi's un moment, senyor diputat, abans de començar. (*Pausa.*) Ja pot començar, si us plau.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Acabo de lliurar al president del Parlament el text conjunt que hem acordat tots els

grups, i això és el primer que em toca dir, és a dir, mostrar la meua satisfacció perquè, finalment, hem pogut arribar a un text de consens en un tema complex, en un tema que no era fàcil arribar a aquest text de consens perquè, si recorden el debat que va tenir lloc al Ple, hi havia molts temes en què nosaltres mostràvem una posició crítica sobre l'acció de govern, però, en qualsevol cas, em felicito i penso que tots ens hem de felicitar per haver arribat a aquest text. Que no és un text de mínims; és un text important, és un text que estic convençut que resultarà amb el temps un text de referència i probablement un canvi de tendència des d'una situació en què —penso que ho podem dir— no havíem donat potser tots prou importància a un sector emergent que cada vegada veiem més que la té, i amb aquest text conjunt el que fem és donar-li aquesta naturalesa, la naturalesa d'un sector estratègic per a l'economia de Catalunya que determinarà la viabilitat d'aquest sector i la viabilitat d'una part important de l'economia catalana.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Per primera vegada en aquest Parlament, hem fet un debat sobre aquest tema —el sector de les tecnologies de la informació— i hem arribat a un document final —com deia— que planteja una sèrie d'accions; per exemple..., no les llegiré totes, però, per exemple, l'ampliació d'una política industrial més orientada a la promoció del sector de les tecnologies de la informació, l'aplicació de les mesures i iniciatives contemplades en el Pla estratègic per a la societat de la informació, definir i aplicar un programa específic de suport als viviers de noves empreses, donar suport a les iniciatives municipals orientades a promoure activitats empresarials del sector de les tecnologies de la informació, negociar amb el món empresarial i financer de Catalunya un gran acord de promoció del sector de les tecnologies de la informació, seguir negociant amb els diferents operadors de telecomunicació que actuen a Catalunya plans d'inversió orientats a promoure l'activitat empresarial, desenvolupar l'estratègia del sector de continguts digitals de Catalunya i, finalment, donar suport a iniciatives que, com les del projecte de la vall de Ribes, ajudin a portar serveis de banda ampla al Pirineu.

Aquest conjunt de mesures..., amb l'aprovació que en farem tot seguit, el Parlament diem al Govern, instem el Govern a tirar endavant aquest conjunt de mesures, amb la convicció que això ajudarà que, finalment, a Catalunya tingui aquest sector una dimensió que és la que ens correspon com a país industrial.

Per tant, moltes gràcies per aquest esforç a tots els diputats que hi han participat i, en general, gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc, dir-li que, a veure, jo diria que és una esmena d'al·lusió, aquesta, el fet que al punt vuitè, que no per ser l'últim ha de ser el menys important, s'incorpori el projecte de la vall de Ribes com un projecte clarament encaminat al reequilibri territorial. Jo crec que això és d'una importància cabdal a l'hora d'entrar a la societat del coneixement; jo..., m'agradaria molt remarcar que, més que societat de la informació, entenem que s'ha de parlar de la societat del coneixement i que aquest efecte que té sobre el reequilibri territorial, l'efecte de tenir una bona connectivitat, l'efecte de poder reduir les patologies que presenten formes de treball com el teletreball, i el fet que s'hagi de xarxear el país perquè hi hagi una igualtat d'oportunitats a l'hora d'accedir a aquestes noves tecnologies, fan que aquest sigui un projecte, un pla pilot que, evidentment, exportat a altres llocs del territori i adequat a les circumstàncies de cada lloc, pugui fer que aquestes noves tecnologies representin un canvi importantíssim, estructural i social, al nostre territori.

Nosaltres sempre hem dit que això suposarà una cosa molt semblant a la Revolució Industrial, i fins ara no havíem tingut mai cap eina que vingués a pal·liar aquests dèficits històrics que regularment hem tingut al Pirineu i a les comarques més deprimides. Em refereixo, concretament, al fet que la millor inversió que fan les famílies i la comarca, que és en l'educació dels fills, és una inversió que no reverteix mai al territori. El fet que les noves tecnologies permetin a les persones que es vulguin quedar al territori, als mateixos habitants, a la gent, l'alfabetització de la mateixa població, en aquest sentit, puguin permetre que tinguin l'oportunitat de restar en el lloc on van néixer, fa que fins ara un projecte com aquest, de xarxear i de noves tecnologies, no s'hagi donat mai, jo diria que no sols en el nostre país: enlloc del món. Per tant, una aposta clara en aquest sentit també representa no només una aposta per la vall de Ribes, representa una aposta per tot el Pirineu, per totes les comarques deprimides i, en fi, és una aposta clara, sincera pel reequilibri territorial.

Jo voldria agrair molt especialment al ponent d'aquesta Moció que hagi inclòs el projecte a la seva Moció; el fet que hi hagi un ampli consens aquí al Parlament en un tema que per nosaltres és cabdal de cara al reequilibri territorial fa que ens hi sumem i agraïm que s'hagi presentat aquesta Moció. Estic segur, senyor conseller, que la seva receptivitat, que el seu coneixement del tema farà que tot això es pugui tirar endavant.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyora presidenta. Òbviament, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió queden retirades en benefici de la transacció que hem subscrit tots els grups polítics d'aquesta cambra i que ha exposat de forma global el senyor Barceló com a portaveu del Grup que en el seu moment va plantejar la interpellació que ha donat lloc en aquesta Moció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem celebrar l'acord a què hem arribat en aquest tema. Em sembla que és un acord important i, a més, és un acord necessari, perquè estem parlant d'un tema clau, d'un tema de país, d'un tema en el qual ens juguem el futur econòmic de Catalunya, com ho és el de les tecnologies de la informació i la comunicació. És un acord que està en la línia del consens amb què ja es va elaborar el Pla estratègic per a la societat de la informació en el seu moment, i em sembla clau de l'acord que hem assolit avui en forma d'esmena transaccional tres aspectes: en primer lloc, l'aposta que es fa i assenyala i queda ben clara en el text de la Moció per al desenvolupament industrial del sector, per a la creació de teixit industrial, de teixit empresarial; en segon lloc, em sembla també que és de destacar l'impuls que la Moció vol donar en l'àmbit de la recerca en aquest sector de les tecnologies de la informació i de la comunicació, i, en tercer lloc, també voldria destacar l'aposta clara per quelcom que em sembla també força important, com és l'impuls al sector dels continguts.

I per últim, assenyalar un altre aspecte que em sembla que és força interessant que quedi reflectit en la Moció, pel fet mateix que estem parlant d'un àmbit econòmic que considerem que és clau per al futur. Aquest aspecte no és altre que la necessitat que l'impuls en el sector es faci des de la més –jo diria– sincera i volenterosa col·laboració entre els diferents nivells institucionals. Això també queda prou clar i prou de manifest en la mateixa Moció, i en el cas del nostre Grup Parlamentari, òbviament, obeeix a un desig sincer.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Honorable senyor president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, com s'ha dit, ens trobem en presència d'un tema que des de tots els punts de vista que es vulgui mirar és un tema molt important, i aquesta és la raó per la qual el Grup Parlamentari Popular, en rebre el text de la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hi va dedicar..., sempre ho fa, però en aquesta oportunitat, si és possible, una atenció més específica encara. Perquè aquesta és una qüestió de la qual depenen moltes coses per al nostre país; és una Moció que ve a subratllar un dels aspectes que determinaran sens cap mena de dubte

l'evolució de gran part no només de la indústria, no només de l'economia, no només del progrés del nostre país, sinó també del comportament dels seus ciutadans. Parlar a hores d'ara de les tecnologies de la informació i de les comunicacions no és fer-ho, de cap manera, només d'un concret, d'un determinat sector de la indústria.

En conseqüència i després d'haver-ho analitzat en profunditat, el nostre Grup Parlamentari va creure oportú de presentar quatre esmenes, dues de supressió i dues d'addició. I he de dir –raó per la qual em congratulo– que el senyor Barceló, en representació del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha tingut a bé recollir fil per randa l'esperit que animava –i, fins i tot, la lletra, en molts supòsits– aquestes esmenes presentades, raó per la qual, senyor Barceló, vull testimoniar-li el nostre agraïment.

Aquestes esmenes anaven en el sentit d'aconseguir, per exemple, una de les coses..., la formació complementària dels programes universitaris relacionats amb la matèria. És molt important el paper que hi juguen les universitats, en aquest sentit, però ho és també la formació complementària que ha d'acompanyar aquests programes formatius de primer nivell o de nivell superior, per expressar-ho de manera més exacta. Qualsevol que en el futur no estigui en condicions d'escometre una activitat professional relacionada, no només directament, sinó fins i tot indirectament, amb aquest sector amb garantia probablement serà una persona invalidada per desenvolupar-se professionalment i socialment. I aquesta és una raó que nosaltres hem volgut introduir a través d'aquesta esmena presentada i que la sensibilitat del ponent ha volgut recollir igualment.

Un altre dels aspectes que, sens dubte, a l'hora de redactar aquesta Moció, doncs, era present en l'ànim del seu redactor, encara que no s'hi contenia, i nosaltres, amb un esperit de millora, l'hem volgut introduir, és el fet que de manera especial es tinguí en compte la necessària extensió de la xarxa de cable a tot el territori, assegurant –diu textualment– «l'accés als serveis de banda ampla a tota la població de Catalunya». En aquests moments, parlar de reequilibri territorial, en aquests moments, parlar de democràcia, en aquests moments, parlar de coneixement, de societat del coneixement, com molt probablement hauríem de denominar aquesta qüestió, vol dir fer possible que tothom hi accedeixi, vol dir crear les condicions necessàries perquè ningú no se'n quedi, d'apartat, i aquesta és la raó per la qual nosaltres hi hem fet una menció especial respecte de la qüestió.

Un altre tema que a nosaltres ens sembla importantíssim és el gran acord que s'especifica respecte de la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions. I per què? Doncs, perquè aquest és un repte de tots. El tamboret aquest té tres potes en les quals, naturalment, hi intervenen, d'una banda, les que es corresponen amb els esforços de l'Administració; d'altra banda, el teixit industrial que ha de venir a desenvolupar la qüestió, i, finalment, els qui n'han de ser els usuaris; i qualsevol de les tres que ens resultés inoperant faria impossible, de tot el que se'n deriva i del que se'n desprèn, que aquesta Moció s'acomplís. Per-

què aquesta no és una moció qualsevol –ho deia d'anuvi i ho repeteixo ara–, aquesta és una moció molt i molt important, aquest –hi insisteixo– és un repte de tots. Per tant, la definició d'una estratègia específica, la negociació amb els operadors, l'acord amb les administracions locals, la formació complementària, etcètera, etcètera –no m'estendré en aspectes que ja s'han palesat–, ens semblen de tot punt fonamentals.

I, en conseqüència, felicitant-nos com hem fet al començament per l'acord assolit i per aquesta transaccional que recull les nostres inquietuds i les nostres propostes, així com les de la resta dels grups parlamentaris, el Grup Parlamentari Popular no pot sinó, al temps que felicitar-se, anunciar des d'aquesta tribuna que es pronunciarà favorablement, a través del seu vot afirmatiu, a la Moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo també voldria felicitar aquí l'il·lustre diputat doctor Barceló per la Moció que ens ha portat, molt rellevant –jo m'atreiria a dir que dóna prestigi al Parlament i a la tasca parlamentària–, i també felicitar-lo pel bon treball de sintetitzar les diverses esmenes que han finalitzat en aquesta transaccional, que, òbviament, nosaltres també votarem.

Voldria també fer unes reflexions que em semblen útils, no pas per mirar enrere, sinó per veure com corregir qüestions que ens han passat no fa gaire temps. Mentre que en altres indrets, per exemple a Euskadi, es posaven mà a l'obra a promocionar el sector de les tecnologies de la informació i de la comunicació, impulsant (*remor de veus*) coses rellevants, aquí a Catalunya hi havia una certa falta d'interès des del nostre Govern.

L'any passat, però, en aquest...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat. Estem tractant una moció sobre comunicacions i alguns senyors diputats s'ho han agafat massa al peu de la lletra. Demanaria que no es comunicuessin tant i poguéssim escoltar una miqueta més el que ens estan dient. Esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Deia que l'any passat, més o menys a aquestes alçades, es presentava al Parlament el Pla estratègic de la societat de la informació. Es van prendre acords i s'instà el Govern que pilotés tan important qüestió. El resultat és realment decebedor, i d'aquí la importància d'aquesta Moció.

A més a més, com ja va dir el doctor Barceló l'altre dia, les propostes de l'oposició en el debat pressupostari que intentaven revitalitzar el Pla estratègic van ser no aprovades per la majoria, de manera que podem convenir que s'ha tingut una pèrdua de temps fins a l'any passat, i també l'incompliment del Pla estratègic.

Nosaltres votarem afirmativament –ho torno a dir– la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ara transformada amb la transaccional, i ens ha semblat oportú introduir una esmena d'addició per tal que els agents socials juguin un paper important, també, podríem dir, en el renovat Pla estratègic del sector, a més del rol indiscutible que han de tenir les empreses del sector de la informació i les comunicacions.

I aquesta Moció té aquests dies més importància després del que vam llegir, precisament, a *La Vanguardia* abans-d'ahir, quan deia que «España necesita 275.000 técnicos de la información hasta el año 2003», i el mateix Institut Klein diu que «quedaran sin cubrir más o menos cien mil puestos».

Sens dubte, senyores diputades i senyors diputats, tot això, vull dir, aquell dèficit del qual no sabem encara quina quantitat directa correspon a Catalunya, tindrà, està tenint ja una traducció directa a l'economia. Per exemple, diu la patronal SEDISI, la patronal del sector, que el sector coneix un dèficit en la balança comercial de 400.000 milions de pessetes. Més encara: quant deixarà d'ingressar l'economia, i l'economia catalana, com a conseqüència directa de la falta de personal qualificat? En problema que afecta, òbviament, tots els esglaons de la piràmide d'edat, com diu el mateix Informe Klein. Amb tota probabilitat aquestes dades són conegudes per la Conselleria –ja eren conegudes l'any passat–, i, realment, s'ha deixat passar el temps d'una manera poc amable i s'han boicotejat –com deia– determinades esmenes.

Amb aquesta Moció, per tant, es ve a recuperar, si és que es treballa amb l'ànim de posar-la en marxa, un temps perdut que en aquestes històries corre de manera vertiginosa; de manera que el Govern té les suficients indicacions ara, amb aquesta Moció, per liderar un veritable pilotatge en aquest escenari de les comunicacions i de la informació a Catalunya.

I jo he parlat d'implicar també el sindicalisme confederal, i no pas per patriotisme de vella activitat, ans al contrari, per pura necessitat d'aquest escenari; perquè les grans convulsions, que no han fet més que començar, estiguin presidides pel vincle entre flexibilitat i seguretat, i perquè la font de dret que són les pràctiques contractuals pugui revifar el dret laboral que en aquestes matèries està al congelador, en opinió d'il·lustres juslaboralistes europeus.

El Govern, amb aquesta Moció, pot tenir la gran oportunitat de proposar a tothom, també als agents socials i econòmics, l'inici d'un pacte social entorn del fet tecnològic; un pacte social entorn del fet tecnològic que, sempre de manera indicativa, podria tenir almenys cinc aspectes: un, la innovació tecnològica pròpiament dita; segon, el sistema d'organització de treball; tercer, processos formatius idonis; quart, nous drets propis del fet

tecnològic, i, cinquè, i finalment, trobar la compatibilitat del binomi flexibilitat i seguretat.

De manera que amb aquestes reflexions, i si es creu oportú engegar aquesta proposta del pacte social entorn del fet tecnològic, jo crec que estaríem en unes condicions extraordinàries per donar més rellevància encara a la proposta idònia que ens ha portat aquí el doctor Barceló.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; també, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, doncs, ara a la votació del text transaccional presentat per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques (tram. 302-00035/06)

A continuació, el punt número 24 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president... (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre conseller, faré una intervenció molt breu, d'acord amb allò que el meu Grup Parlamentari considera, i és que hauríem de reduir l'extensió temporal del debat de les mocions.

Simplement volia dir que la nostra interpellació era per tal d'intentar aconseguir un impuls a diversos i múltiples problemes de finançament amb què es troben actualment les universitats públiques del nostre país. El text de la Moció recull aspectes de finançament corrent, aspectes d'inversió, de recerca, de política de beques, etcètera, i només volia dir que aquest esperit que ha informat la interpellació i l'acord final en forma d'esmena transaccional no vol fer una altra cosa sinó intentar poder respondre amb condicions, poder respondre amb solidesa els reptes que ens planteja la convergència europea, els reptes que ens plantegen les declaracions de la Sorbona i de Bolonya, sobre el desenvolupament de l'Europa cultural, i sent conscients que el sistema universitari del nostre país ha de tenir un rol destacat per tal de complir els desafiaments i les de-

mandes que vers aquesta Europa cultural tenen encomanades les institucions d'educació superior.

També pensem que, d'alguna manera, amb alguna de les coses que segurament acabarem podent votar en aquest plenari, ens estem avançant a allò que indiquen alguns informes sectorials en aquest sentit, siguin informes europeus –Attali o Dearing– o, més concretament, en la línia del que planteja l'Informe Universitat 2000. Penso que és interessant i que és potent des del punt de vista de l'exercici de l'autogovern que siguem capaços, una mica, d'avançar-nos a aquests informes que marquen prospectiva i que, d'alguna manera, amb les coses que probablement avui estarem en condicions de votar per unanimitat en aquest plenari, creem les condicions per avançar-nos a resoldre alguns dels colls d'ampolla que pivoten sobre el tema del finançament i que són base fonamental per poder avançar en polítiques de qualitat del sistema universitari de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, el plantejament del Grup d'Esquerra davant de la Moció sobre finançament d'universitats públiques. Breument –i en substitució del diputat Bargalló–, he de dir que a nosaltres, evidentment, el tema del finançament ens ha preocupat des de sempre, és una constant del Grup Parlamentari d'Esquerra. Ja a la quarta legislatura es va aprovar una moció d'aquest Grup precisament reclamant al Govern un finançament de tipus objectiu. Ho hem tornat a col·locar com a esmena a la Llei d'acompanyament dels pressupostos –sense gaire èxit en aquest cas– i, en tot cas, per això hem presentat dues esmenes: una per remarcar que el finançament ha de ser públic, que ha de ser transparent i equitatiu, tal com reclamen els equips rectorals de les universitats catalanes, és a dir, la transparència és la base per evitar greuges comparatius, i la segona esmena per tal d'afegir a les peticions del Grup que presenta la Moció de tenir en compte les especificitats que hi ha, sobretot en un cas, que és el cas de la Universitat Autònoma, de les despeses urbanístiques, per la configuració especial que té aquesta mateixa Universitat –aquesta seria la segona.

Pel que fa a la resta de punts, voldríem fer patent el nostre acord amb les propostes de la diputada Montserrat Duch, tant pel que fa a la despesa genèrica en ensenyament superior i recerca, la necessària transferència de la gestió de beques i també els plans d'inversions i recerca. Per tant, en principi estem d'acord amb tots els punts després de les transaccions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots estem d'acord que una universitat de qualitat és indispensable per a la competitivitat de Catalunya; ha de ser oberta, moderna i amb un alt nivell de recerca.

En el camp de la universitat catalana jo crec que podríem fer una valoració que s'ha fet una bona tasca: tenim una bona universitat, tenim una universitat de qualitat, i, a més, respectant l'equilibri territorial. Crec que, a vegades, ens n'oblidem, però és important l'esforç fet amb un model que referencia i respecta el territori. Ho dic perquè en un país tan petit com Catalunya, amb una concentració d'habitants metropolitana tan important, crec que és molt positiu l'esforç de la distribució territorial de les diferents universitats catalanes per estar a prop dels ciutadans.

Però és evident –i hi coincidim tots els grups de la cambra i hi coincideix, evidentment, el Govern– que hem de fer un pas endavant amb la qualitat de la universitat catalana, i tot això enmig d'un debat que necessàriament hem de tenir, que necessàriament s'ha de tenir, sobre la reforma de la LRU.

Fa poc vam aprovar una proposició no de llei en la qual reclamàvem la transferència de les competències sobre universitats i la possible creació de la llei catalana d'universitats, però, evidentment, per a tot això es fa necessari tenir més finançament i un model nou. En la Moció ens felicitem que hàgim arribat a un acord transaccionat per tots els grups; és lògic –jo crec–, fins a cert punt, perquè aquesta Moció que deriva de la interpellació al conseller Mas-Colell, en el fons de la qüestió, en el fons de tot el context de la Moció, coincideix bàsicament –o molt, m'atreveiria a dir– amb la que va ser la intervenció en la primera compareixença del conseller, així com la posterior interpellació. Però aniré per punts i em referiré possiblement a aquells que, malgrat el gruix de consens transaccionat, nosaltres necessàriament no hi podem estar –en algun i molt puntual– d'acord.

En el primer punt de la Moció es parla de l'objectiu del 2,3% del PIB en recerca. Nosaltres considerem que pot ser un objectiu mol agosarat però, lògicament, no depèn només del Govern de la Generalitat; és més, ja ho recordava, crec, en la seva compareixença, el conseller: en temes de recerca, bàsicament, tota la inversió és estatal. Així, doncs, nosaltres hi podem estar d'acord, però, lògicament, no és responsabilitat del Govern de la Generalitat poder assolir un objectiu que no depèn de nosaltres, per no parlar que, lògicament, també depèn del sector productiu.

En tot cas, voldria referir-me als dos punts principals d'aquesta Moció i que, evidentment, són l'assoliment d'un nou model de finançament i la gestió en una política de beques una vegada tinguem feta realitat la transferència de la competència estatal a la del Govern de la Generalitat; el segon i tercer punt d'aquesta Moció, així, doncs, parlen de la necessitat d'un nou model de finançament bàsic segons paràmetres objectius, públics, transparents i equitatius en funció de la transacció que tots hem acordat.

En la seva compareixença el conseller recordava –i cito paraules seves– que, «donada una trajectòria de finançament global del sistema, convé determinar metodologies per passar del finançament global a l'específic de cada universitat i institució». A la nostra pràctica, el finançament de les diferents universitats s'ha fet en els darrers anys mitjançant contractes programa que incideixen i modulen situacions històricament donades; els contractes programa són un bon instrument, perquè actuen via incentius i ajuden a definir molt bé les àrees on les diferents universitats necessiten millores. Però ara ens cal anar més endavant: un procés endegat arreu d'Europa és el de l'elaboració de models objectius de finançament universitari i alhora el de la definició de processos de transició cap a aquests. També nosaltres hem de prendre aquest camí. Nosaltres, en aquest punt, consideràvem que seria més raonable tenir un model enllestit el primer trimestre del 2001, per a la seva aplicació efectiva en els pressupostos del 2002.

Aquest era el compromís del conseller Mas-Colell en la seva darrera compareixença. Ara bé, en ares del consens i per arribar a un acord global, nosaltres hi estem amb voluntat de diàleg, disposats a arribar a l'acord de la transacció –de la qual estic parlant en aquests moments– i que el nou model sigui una realitat en l'execució dels pressupostos del 2001. La Conselleria farà l'esforç; ara bé, voldria advertir-los, també, que en tot canvi de model de finançament cal establir un període transitori per no perjudicar cap universitat, i tots els experts que s'han consultat i que assessoren el Departament en aquest tema consideren que es pot córrer un risc important precipitant-se amb propostes no suficientment examinades, consensuades i, sobretot, molt i molt parlades amb tots els agents que hi intervindran. Malgrat això, em reitero i, en ares del consens, ho tirarem endavant.

El segon punt, també, bàsic de la Moció fa referència a la necessitat de tenir una política pròpia de beques i ajuts, i dins d'aquest punt, evidentment, hi ha uns subpunts que parlen sobre els programes experimentals de préstecs renda –que, evidentment, hi estem d'acord– i sobre la creació de l'Agència Catalana de Beques Universitàries i Ajuts a la Recerca, projecte que ja té enllestit el Govern i que properament es presentarà a aquesta cambra.

Ara bé, parlant de la transferència de la gestió de les beques i ajuts de l'Estat a la Generalitat, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, sempre hem treballat en aquesta línia, sempre hem estat reivindicant la transferència de les beques i s'està parlant amb el Govern central, i està molt avançat, i això podrà ser una realitat. Ara, nosaltres considerem que amb aquest punt no s'han de marcar agendes, o aquesta cambra no hauria de marcar agendes al Govern. El Govern ho té gairebé enllestit i això podrà ser una realitat; ara bé, jo li diria, il·lustre diputada senyora Duch: jo no dubto en absolut de la seva voluntat que les beques siguin transferides i tampoc voldria recordar-li –encara que ho faré– que durant els seus anys de Govern això no va ser efectiu, però avui estem on estem i no dubto –ho torno a dir– de la seva voluntat de la transferència de les beques. Però jo li diria que col·laborin més intensament.

El passat dia 30 de maig, en el Senat espanyol, el senyor Ganyet presentava una moció que feia referència a beques i en la qual ell especificava tota una sèrie de criteris que considerava que s'havien de reformar sobre la política de beques de l'Estat; ni una paraula sobre la transferència de les beques a les comunitats autònomes o a Catalunya, ni una sola paraula. Per això mateix jo li dic que no en dubto, de la seva voluntat; nosaltres la tenim absoluta i total i seguirem endavant, però també li demanaria que es coordinessin amb el seu Grup al Senat, perquè sembla ser que, potser pels records passats, segueixen pensant –el seu Grup al Senat– que no és necessari transferir les beques. Nosaltres hi estarem, en aquesta línia.

Lògicament, hi estem d'acord, en el punt 5 –i també en el 6 i en el 7–, que ja eren compromisos que havia assumit la Conselleria d'Universitats i Recerca. Jo només voldria dir que ens podem felicitar d'arribar a un acord global transaccionat, en el qual tots estem d'acord a fer aquest pas endavant: la necessitat d'un model de finançament, la necessitat de la transferència de les beques, i que, a més, voldria valorar l'esforç de consens per part del Govern, per part del conseller. Ahir mateix, en aquesta cambra, l'illustre diputat senyor Ribó feia referència que l'únic tarannà que hi havia dialogant en el nostre Govern era el de la Conselleria de Justícia; recordo també que el senyor Jaume Camps li contestava que aquest no era un tarannà de la globalitat del Govern. Jo crec que avui també tenim un exemple d'aquest tarannà de diàleg, de consens constructiu.

Gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Al llarg del debat vaig sentint que hi ha una transaccional. Si hi fos, hauria d'arribar aquí a la presidència degudament signada. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat... (*Veus de fons.*) No? Vostè? La senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem parlant de la universitat, i parlar avui del paper de la universitat significa entendre que aquesta institució està obligada a mantenir una doble atenció: per una banda, la de l'exigència de respondre i adequar-se a l'emergència de noves necessitats i demandes socials i, al mateix temps –i per això parlo d'una atenció–, de mantenir la seva independència i distància respecte a conjuntures concretes i, per tant, ser capaç d'estar més enllà d'aquestes conjuntures i anar sent la base la renovació/creació de coneixement.

De fet, aquesta doble atenció, què implica? Implica que, per una banda, cal que situem la universitat amb l'exigència de renovació estructural que afecta la formació i la selecció del personal docent investigador, la revisió de les titulacions i programes d'estudi, la reforma en els procediments de gestió interna sota els criteris de qualitat, d'eficiència i equitat. Per altra banda, també, entenem que cal redefinir els mecanismes de finançament i control social sense hipotecar l'autono-

mia de la institució universitària, que tan valuosa i estimada és per als mateixos universitaris i que tan important és per exercir la seva funció. Això què implica? Implica reafirmar la universitat com a servei públic de qualitat, que es mostri eficient, que sigui equitatiu i que sigui..., és a dir, en tot cas, insisteixo en la importància d'aquesta eficiència en la seva funció de formació de professionals i que produeixi coneixements a través de l'activitat creativa que significa la recerca bàsica i aplicada.

Per tant, aquest aspecte, que jo crec que és un element que hi podem estar d'acord –i que han manifestat els diputats i diputades que m'han precedit–, implica que estem apostant per una universitat que ha d'estar a l'alçada de les circumstàncies en el món d'avui. I per tant, doncs, aquesta Moció –que està posant el dit a la nafra en un tema tan important com és el finançament de les universitats– és oportuna, perquè ens sembla que respon a aquestes exigències de garantir el servei públic que la universitat ha de tenir.

En aquest sentit, jo volia comentar que aquesta Moció té un avantatge, que és que, sobretot, el que ens aporta són criteris, més que concrecions, i ja està bé aportar aquests criteris, perquè, justament, potser el que ens mancava en alguns aspectes és l'aplicació d'uns criteris clars en el sistema de finançament. Un dels criteris: volem més recursos. Em sembla que en això hi estem d'acord tots; potser el sostre de quanta quantitat de recursos volem invertir en la universitat pot variar entre uns grups polítics i uns altres. Nosaltres entenem que val la pena invertir en universitat; en aquest sentit, recordo que ja li vaig comentar al senyor conseller, en la seva compareixença, la nostra decepció respecte que s'acontentés a anunciar que el seu compromís era que s'anirien incrementant els recursos destinats a la universitat amb relació al creixement nominal del producte interior brut, cosa que implica un manteniment de l'actual situació financera i, per tant, doncs, això provoca –al nostre entendre– problemes per poder assolir la necessària consolidació del professorat, per poder donar un important impuls a la recerca, per poder assolir –en definitiva– tots aquests objectius que volem per a la nostra universitat. Entenem que cal donar, cal fer un esforç superior en el finançament de les universitats. Això ens està donant la Moció, els criteris: volem més recursos, hem de fer l'esforç per finançar millor la universitat.

I amb quins objectius? Es defineixen també: equitat, eficiència, qualitat i suficiència financera. Lògicament, no podem més que estar d'acord amb aquests objectius bàsics del finançament. I l'altra dimensió: no només més recursos, sinó un canvi en el model de finançament, un model que es diu que ha de ser global i transparent, i aquí sí que volíem assenyalar que aquest criteri, que per si mateix sembla molt senzill de dir, no s'ha aplicat fins al moment, i que el que fins ara era Comissionat d'Universitats i Recerca bàsicament havia estat negociant universitat per universitat independentment, sense que hi hagués una transparència clara respecte a quin era el finançament que rebia cada universitat que, finalment, s'assolia a partir d'aquesta negociació independent, ben legítima si es vol, però al

mateix temps poc transparent pel que implica del sistema universitari globalment.

Per tant, doncs, entenem que això és important –el manteniment d'aquest criteri–, com també dels dos aspectes en què es diu «concretar un finançament bàsic de les universitats», finançament bàsic que tingui en compte criteris objectius –hi ha una demanda de les universitats de canviar aquest model de finançament– i que tingui en compte, entre altres coses, l'equitat i, en aquest sentit, que llimi o que no hi hagi tants desequilibris en el finançament entre unes universitats i unes altres.

En aquest sentit, també, el fet que part del finançament vingui a través de contractes programa i, per tant, objectius específics i, per tant, compromisos contrets per les pròpies universitats –cosa que s'ha començat a impulsar ja– ens sembla positiu.

Un altre tema de la Moció són les beques. Les beques són aquella part de finançament del sistema universitari que potser més coixa està, que per altra banda està pendent que siguin transferides les competències en beques, que cal, per tant, treballar molt en aquest sentit per aconseguir que puguem tenir una política catalana de beques i puguem fer que els estudiants puguin accedir a la universitat i estudiar a la universitat, a partir dels criteris d'equitat, i que no siguin les qüestions econòmiques –encara com poden ser avui– un obstacle per a aquesta equitat.

Finalment, hi han altres temes de la Moció que també hi estem d'acord, com no pot ser d'una altra manera, com és el fet que s'ajudin o es tinguin en compte de manera especial les despeses urbanes que tenen algunes universitats pel fet d'estar els campus en llocs separats del context urbà i el mateix fet de la necessitat que hi hagi o s'especifiqui el Pla plurianual d'inversions, reposició i manteniment, així com el balanç del segon Pla de recerca i la presentació del tercer.

Per tant, el nostre Grup votarà positivament aquesta Moció, també la major part d'esmenes que s'han presentat, i, d'aquelles que es presenten separades, votarem a favor de les que ha presentat el Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament el Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Il·lustre conseller, senyores i senyors diputats..., honorable conseller –perdó–, el nostre Grup donarà suport al text de la Moció consensuada entre tots, només amb dos petits aspectes, que explicaré al final, que, en principi, votaríem en contra i en demanaríem votació separada, perquè no els veiem clars.

És una moció important; el sistema universitari..., un bon funcionament del sistema universitari és important per al nostre desenvolupament com a país, i per això

creiem que valia la pena plantejar-nos el text de la Moció, el text consensuat, d'una manera seriosa i intentant aprofundir i accelerar un bon sistema de finançament de les universitats. És per això, senyora Duch, que hem reforçat tant com hem pogut la discussió en l'apartat tercer i hem demanat que aquest nou sistema de finançament –transparent, global– per a les universitats públiques s'avancés a l'any 2001 i no quedés per a l'any 2002, com jo penso que, en part raonablement –perquè si les coses es volen fer ben fetes, doncs, de vegades es tarden a fer–, demanava el Govern. Però no podem, crec –i per això ho hem abonat–, portar al Ple d'aquest Parlament una moció demanant en el fons un nou sistema de finançament per a les universitats públiques i parlar que aquest sistema era per a l'any 2002; això semblava molt llunyà: calia concretar-ho ja. També és veritat –i, sincerament, si no ho diguéss, doncs, un tindria la sensació, no?, que ha sigut una mica fals amb si mateix– que, home, abans de presentar una moció, una interpellació i una moció com aquesta, que no deixa de ser sobre un tema seriós, s'haurien pogut donar aquells cent dies de gràcia que de vegades es donen; també és veritat. Però toca fer-ho, i aleshores hem actuat, crec, tots en conseqüència.

Hi han dues coses que sí que he dit que nosaltres, diquem, no les tenim suficientment clares, i en principi hi votaríem en contra. Una és el tema d'assolir l'objectiu del 2,3 del producte interior brut abans o el 2003, no perquè pensem que el 2,3 sigui molt, sigui poc, hagi de ser el 2 o hagi de ser un altre. Jo crec que, potser fins i tot per coherència amb el punt tercer que aprovarem –d'acordar un model global i transparent de finançament–, miri, ja veurem si serà el 2,3, serà el 2 o serà el 2,5; deixem-ho per al model global, no aprovem coses puntuals que després condicionin les globalitats.

El segon aspecte, i no m'hi allargaré, és la transferència de la gestió de les beques. Crec que és necessari avançar en les converses, crec que és necessari arribar a acords sobre la transferència de la gestió de les beques, però no marquem calendaris, i més quan aquests calendaris són excessivament peremptoris: parlar del 2000 al 2001 és parlar de demà passat, i això, de vegades, en una negociació, en un treball, pot fins i tot arribar-ho a complicar.

Nosaltres, com he dit, votarem a favor del text global de la Moció consensuada i, si pot ser, en votació separada, votaríem en contra dels dos aspectes que he dit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora diputada, per posicionar-se en les esmenes...

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, jo penso que estem satisfets els diputats i diputades que hem participat en el debat d'aquesta Moció perquè hem fet allò que és tan plaent, que és acabar perfilant un consens sense que, del tot del tot, ningú deixi de perdre el seu perfil, el perfil que li és propi, allò que representa.

Penso que hem fet un treball interessant; fruit d'això, la Moció que inicialment presentava el meu Grup Parlamentari ha estat objecte de transacció en bona part dels punts que plantejàvem, excepció feta del punt primer i del punt setè. L'esmena, igual que tots els grups parlamentaris, disposa del text transaccional final i, en tot cas, voldria insistir al voltant d'alguns aspectes.

Quines són les discrepàncies que s'han mantingut al llarg d'aquesta negociació per arribar a la transacció? Les discrepàncies han estat dues. Per una banda, la qüestió de quin horitzó, quina ambició de país ens plantejàvem. Nosaltres ens plantejàvem una ambició de país d'intentar assolir el 2,3 dels recursos públics i privats amb relació al producte interior brut l'any 2003; a alguns altres grups parlamentaris aquesta ambició els semblava excessiva, i segurament aquí es produirà una votació diferenciada.

La segona qüestió en què hem tingut discrepàncies, també, era un tema d'ambició, era un tema de gestió del temps, i en política la gestió del temps és molt important. Nosaltres dèiem: «Ha de ser efectiu el traspàs de les beques universitàries durant el curs 2000-2001», això vol dir que dèiem que havia de ser efectiu en un termini de quinze mesos; seguim considerant que serà un fracàs per a tots plegats no aconseguir el traspàs d'aquesta política en un termini de quinze mesos. Tot i això els grups que tenen seixanta-vuit diputats diuen que això no és possible i, per tant, s'evidenciarà en la votació aquesta segona discrepància.

Pel que fa a la resta, volia advertir a la Mesa que en el punt 3, que està transaccionat amb Esquerra, Iniciativa i Convergència, hauria de fer ara, *in voce*, una petita esmena tècnica. Apareix com: «Acordar amb el SIC...» –quasi podríem posar *sic* i admiració–, el SIC, què és el SIC, està mal escrit, ens referim al Consell Interuniversitari de Catalunya i, per tant, la sigla segurament hauria de ser CIC. Demano, si us plau, que sigui recollit com a esmena tècnica.

El president

Ja està agafada, ja...

La Sra. Duch i Plana

Respecte al punt 4, que està transaccionat amb Convergència i Esquerra, jo penso que ha sigut un error involuntari del diputat senyor Castellà... Nosaltres demanem que aquesta competència importantíssima per fer efectiva la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'estudi que significa la competència sobre beques, ha de ser l'absorció d'aquesta competència, l'impuls de la política catalana de beques i ajuts..., és important que tinguí participació parlamentària, la definició de les grans línies d'aquesta política. Per això demanem que hi hagi participació parlamentària i, evidentment, entenem que només podrem definir quin és l'abast d'aquesta política quan s'hagi fet efectiu el traspàs de les beques, perquè, és clar, aquí podríem discutir allò tan vell de la capacitat normativa i els topalls –ja veurem com finalment acaba negociant-se aquest traspàs–; però dic que deu haver estat un error involuntari del senyor Castellà perquè, em sembla, per tècnica parlamentària, que

d'una Moció no en pot derivar mai la creació d'una comissió d'estudi, i tots hem acordat que la millor manera d'articular la participació parlamentària era per la via de la creació d'una comissió de treball de composició mixta entre el Departament d'Universitats i Recerca i els cinc grups parlamentaris.

Li demano, si us plau, al senyor Castellà –perquè em sembla que l'autoritat moral que ho digui el Grup que dóna suport al Govern és molt important a aquests efectes– que vulgui aclarir posteriorment això.

Respecte al punt cinquè, que està transaccionat amb Esquerra Republicana, voldria dir que aquí també reconeixem una cosa que no vam tenir fortuna en el debat de pressupostos, que és l'especificitat d'algunes universitats, especialment la Universitat Autònoma, que compta amb un campus amb tot un seguit de despeses associades al manteniment d'aquest campus.

Finalment, el punt sisè està transaccionat amb Convergència i es refereix a la presentació d'un altre pla fonamental: es tracta d'assolir, en el primer trimestre del 2001, la presentació del segon Pla plurianual d'inversions, reposició i manteniment, que per nosaltres hauria de tenir dues novetats. La primera: introduir el criteri de «reposició», perquè en aquests anys aquest vessant s'ha menystingut i alguns equipaments comencen a patir problemes d'obsolescència, i, en segon lloc, el fet que volem, manifestem un desig: i és que aquest Pla no s'hagi de finançar per la via de l'endeutament com s'ha finançat el primer Pla, que no té prevista la seva amortització fins el 2017.

Fins aquí em sembla que he cobert el que havia de cobrir i, per tant, felicitar-nos que hàgim arribat al nivell d'acord en un tema tan cabdal com és el finançament de les universitats públiques.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem a votació... (*El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.*) Sí, senyor diputat? Em demana la paraula?

El Sr. Castellà i Clavé

Per al·lusions, senyor president...

El president

Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president...

El president

Mig minut.

El Sr. Castellà i Clavé

Mig minut, seré breu. Senyora Duch, no ha estat un error: és la perplexitat que m'ha produït just entrar, abans d'entrar a aquesta cambra, el fet d'assabentar-

me, com deia abans, que el senyor Ganyet renunciava –de l'Entesa– a la sollicitud de les transferències de les beques al Govern de la Generalitat, i això, en tot cas –i ho faig amb to irònic–, és el que, com vostè diu, evidentment, sí que m'he deixat de proposar al grup mixt de treball que es proposarà des de la Conselleria pel que fa a la gestió de les beques.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Duch i Plana demana per parlar.*) Senyora diputada, també per mig minut, si és que...

La Sra. Duch i Plana

Jo penso que hi ha coses que no es poden acceptar; no es pot fer una relació de causa a efecte, perquè, a més, el company Joan Ganyet, senador de l'Entesa Catalana de Progrés, demanava una línia de beques amb relació a les beques de mobilitat; no era aquell el marc en què havia de demanar el traspàs de les beques. Jo penso que vostè ara ha fet una vinculació de causa a efecte i més aviat devia haver estat un error involuntari...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Duch i Plana

Vull entendre això.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*Algú demana per parlar.*) No, no, ja no cal, és a dir, aquí estem fent el debat del Parlament de Catalunya, no necessitem referències al Senat. Per tant, ja està degudament debatut el tema, i passem a la seva votació. (*Veus de fons.*) No, no, jo no la dono...

Aleshores, perquè tinguin ben present el que proposo votar –i després explicitaré el que m'han demanat, em sembla, de votacions separades–: el punt número 1 queda igual; el punt número 2 és una transaccional amb Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya; el punt número 3 és una transaccional amb Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Convergència, en el que es refereix a l'apartat *a*; en el punt número 4, amb Convergència i Unió, els apartats *b* i *d*; el punt número 5 és una transaccional amb Esquerra Republicana; el punt número 6, amb Convergència i Unió, i el setè queda igual. És així mateix. I, llavors, se'm demana votació separada en el punt número 1, fins allà on diu «l'any 2001», i, també, del punt 4.*a*, fins allà on diu «Generalitat». És així? (*Pausa.*)

Per tant, ara votem tot tal com ho he dit, excepte aquests dos afegitons, que els votarem al final. (*El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.*) Em demana la paraula... Sí, té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, perdó, senyor president. És possible que no ho hagi entès bé: votarem..., en tot cas, la votació separada que demanàvem és només del punt 1, de l'última frase, «amb l'objectiu d'assolir el 2,3 del PIB...»

El president

Això, ho segreguem d'aquesta primera votació.

El Sr. Castellà i Clavé

Ho segreguem..., i el mateix en el punt 4...

El president

I el mateix en el punt 4.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president.

El president

Passem, per tant, a votar-ho tot, excepte aquests dos afegitons.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, els dos afegitons que abans he esmentat.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 64 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00036/06)

A continuació, el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia es refereix a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre habitatge. La presenta l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyores i senyors diputats, anem a començar aquesta Moció. Prego silenci, si us plau. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció que anem a debatre neix d'una diagnosi de la situació de la política de l'habitatge que, malgrat el *boom* immobiliari dels últims dos anys, i de la construcció en general, provoca o, paral·lelament, no és que provoqui, conviu amb una escassa inversió pública en matèria d'habitatge protegit. D'això, ja en vam parlar fa quinze dies, a la interpellació, i també aquesta Moció té a veure amb aquesta contradicció que vivim a la realitat de l'habitatge de Catalunya: s'està construint molt, però encara falta habitatge, i falta habitat-

ge per a aquells sectors que no superen el nivell d'ingressos de dos i mig salaris mínims interprofessionals.

En aquesta diagnosi detectem que falta habitatge de lloguer; que hi ha un mercat de l'habitatge de lloguer apàtic, poc dinàmic, anèmic –l'adjectiu que vulgueu–, anorèctic, que falta una política de sòl per a habitatge protegit, que no hi ha sòl per a habitatge protegit, que la política en matèria de rehabilitació encara és una política tímida i que manquen mesures fiscals que afavoreixin, justament, l'animació d'aquests sectors.

Fruit d'aquell treball, fruit d'aquella interpellació vam detectar, per tant, tres elements clau: la necessitat d'una nova política d'habitatge centrada en l'activació del mercat de lloguer, en les polítiques de rehabilitació, en l'animació del mercat de l'habitatge de segona mà i en la creació de sòl per a habitatge protegit; aquest era un dels punts importants de la nostra diagnosi. L'altre punt és la necessitat d'una llei del sòl per a Catalunya. I el tercer element en què coincidíem en el debat –hi coincidí també en la seva resposta el conseller Macias– era la necessitat d'un paquet de mesures fiscals, administratives i financeres que animin el mercat de l'habitatge en aquests àmbits dels quals parlàvem.

Fruit d'aquell debat i del treball amb la resta de grups, hem arribat a una transaccional que votem favorablement o que votarem d'aquí a una estona favorablement tots els grups d'aquesta cambra, que reconeixen, que s'identifiquen també amb aquesta diagnosi. Agraïxo, per tant, el treball dels diputats i de les diputades que hem estat transaccionant aquesta esmena, perquè, fruit del reconeixement d'aquesta necessitat, hem estat capaçs de trobar els elements que puguin constituir no un punt d'arribada sinó un punt de sortida, un punt de partida per a noves orientacions en la política d'habitatge a Catalunya.

Quins són els elements clau d'aquesta esmena, d'aquest acord, al qual hem arribat? El primer és que, d'aquests quatre àmbits que citàvem, fruit d'aquesta anàlisi –la potenciació de la rehabilitació d'habitatges, l'increment del parc d'habitatges de lloguer, l'estimulació de l'ús i l'ocupació de l'habitatge de segona mà, i la promoció del sòl públic destinat a habitatge protegit–, tots els grups de la cambra, tota aquesta cambra n'és conscient, hi està d'acord i fixa que haurien de ser les prioritats de la política d'habitatge a Catalunya.

En virtut d'aquest acord hem acceptat retirar l'expressió «li cal a Catalunya un nou pla de l'habitatge», perquè les prioritats, els objectius i les finalitats que han de ser element clau a partir d'ara són reconeguts per tots els grups, també pel Grup que dona suport al Govern.

Amb la finalitat de complir aquests objectius ens hem plantejat una sèrie de temes, i alguns temes són uns temes nous en el debat de l'habitatge: la realitat increïble que en aquests moments no hi hagi sòl a molts municipis i en canvi tinguin demanda d'habitatge; la necessitat de veure que aquest mercat de lloguer és un mercat que no acaba d'arrencar i que, per tant, falta un impuls públic a aquesta mesura; la previsió –com ho demanàvem el dia de la interpellació– d'un fons públic específic per a la promoció d'habitatges amb destinació a lloguer; la ratificació –fruit també de l'acord

d'aquesta cambra– d'acords anteriors d'aquest Parlament referent a l'accés a la propietat mitjançant censos –i jo crec que després el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Ferrer i Gironès, ens farà una intervenció específica en aquest tema; per tant, no m'hi referiré més–; el foment de la rehabilitació d'habitatges ampliant l'actual sistema d'ajuts, que s'ha vist que són incòmodes o almenys –no diria incòmodes– són insuficients absolutament per poder promoure l'habitatge.

Dèiem, també, en la interpellació, que feia falta ajuts a fons perdut; si la gent no fa servir els mecanismes que estan actualment vigents en el Pla d'habitatge, doncs, n'hem de crear de nous, i si n'hem de crear de nous alguns d'ells podrien ser ajuts a fons perdut –amb això també hi estem d'acord. I, també, és evident, que en el tema de la política de l'habitatge hem d'establir mesures de coordinació i de col·laboració amb les administracions locals –els ajuntaments, els consells comarcals i els agents socials: les cooperatives, les fundacions, les associacions– que estan treballant amb finalitat social en aquest tema. I acceptem, també, una definició i un grau de concreció important que ha fet Iniciativa per Catalunya en aquesta Moció, que és afavorir l'accés a l'habitatge, especialment aquells col·lectius més febles, per accedir a aquest dret universal de l'habitatge.

El segon bloc de la nostra intervenció fa quinze dies era de reclamar aquesta llei del sòl a Catalunya; llei del sòl a Catalunya i compromís del Govern que estan incorporats en els pressupostos, amb una esmena addicional a la Llei d'acompanyament dels pressupostos d'aquest any, d'enguany, que el Govern s'ha compromès, abans del 31 de desembre d'enguany, a presentar un projecte de llei del sòl. Per tant, en principi, anem escurçant: queden sis mesos per acabar, en aquest termini que marca, doncs, un acord parlamentari i, per tant, hem de treballar-hi.

Però, sobretot, hi ha una cosa molt important que hem fixat en aquest segon apartat: defensar el marc específic per al planejament urbanístic català d'acord no només amb el que diu l'Estatut, sinó fins i tot amb la jurisprudència que ha establert el Tribunal Constitucional en relació amb la Llei del sòl que està vigent; estimular... Què ha de fer aquesta llei? Doncs, estimular la producció de sòl urbanitzat que garanteixi la construcció de l'habitatge protegit. Per això el volem, aquest instrument, aquesta nova llei del sòl: ha de contemplar bàsicament aquest element.

Però hi ha un punt important en què ens hem posat d'acord, també, tot els grups i –ho torno a dir– és un punt de partida: el punt de partida que hem defensat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi del model de creixement urbà; un model de creixement basat en una redacció de planejaments que tinguin en compte la ciutat compacta, la ciutat construïda que parlàvem ahir en un altre moment de l'activitat d'aquesta sessió, la ciutat compacta, la ciutat en què la convivència d'usos sigui..., sempre que sigui compatible, hem de procurar-la, i també evitar els processos de segregació per raons de tipus social, ja sigui per causa de la renda, ja sigui per causa de la immigració.

I el tercer punt en què ens hem posat d'acord és el tema d'estudiar la viabilitat de noves mesures fiscals. Volíem ser una mica més agosarats i volíem un nivell de concreció major, però hem posat una primera pedra, la primera pedra de dir: ens calen unes reformes del sistema fiscal actual, una revisió dels instruments fiscals actuals que ajudin que el mercat de l'habitatge s'animi i no només que beneficiï el promotor, sinó que, bàsicament, beneficiï l'usuari de l'habitatge.

En aquest sentit, senyor president, torno a repetir que aquesta Moció no és un punt d'arribada, sinó que és un punt de partida, però a partir d'ara el Govern ha de treballar per donar-hi resposta, donar-hi resposta per anar ampliant aquest nou model de creixement urbà que comencem a estar d'acord...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Labandera Ganachipi

Acabo de seguida.

El president

Gràcies.

El Sr. Labandera Ganachipi

I, sobretot, també, amb aquest nou bon paquet de mesures fiscals que, doncs, es fa necessari perquè aquesta política de l'habitatge es porti a bon terme.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat, el senyor Francesc Ferrer i Gironès, que ha presentat esmenes.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, hem presentat unes esmenes. Ha estat plaent treballar amb l'autor de la Moció, el senyor Labandera, el qual és un gran coneixedor de l'àmbit immobiliari, i, per tant, jo els he de dir, senyors diputats, que, en definitiva, la llista d'aquesta Moció és el que cal fer, és la política de l'habitatge que cal fer des del Govern de la Generalitat i que s'hauria pogut fer si ahir s'hagués aprovat la llei que nosaltres proposàvem.

Perquè, fixeu-vos en la paradoxa: segons el portaveu del Govern de la Generalitat, no s'ha pogut aprovar constituir un pla estratègic de l'habitatge, que és el que deia inicialment la Moció –això no s'ha pogut fer, no s'ha pogut aprovar–, i, en canvi... –cosa que depèn exclusivament del Govern de la Generalitat, perquè és una competència exclusiva–, i, en canvi, aproven aplicar mesures fiscals en l'adquisició i en la tinença d'habitatges, cosa que no depèn del Govern de la Generalitat perquè depèn de Madrid, amb la qual cosa hom diu: «Com pot ser que en allò que nosaltres tenim sobirania plena no hi votem a favor?, i, en canvi, bonificacions,

deduccions fiscals, mecanismes..., tot això, com que no depèn de nosaltres i depèn de Madrid, votem-hi a favor.» Això és una certa hipocresia política que als que anem per la millora de la societat i que anem pel bé públic, no pel bé partidari i sectari, ens dol.

L'altra qüestió és que nosaltres, per segona vegada en aquest plenari, intentem posar innovació en el mercat de l'habitatge, i aquesta innovació és el cens emfitèutic. Aquesta Moció es va aprovar l'abril de 1998, que aquí a la Moció –si vostès ho miren– veuran que demanem ratificar ja una moció aprovada el 1998. Què deia aquesta Moció? Deia que el Govern es comprometia a estudiar la modificació de la Llei dels censos per tal que s'apliqués específicament en l'adquisició d'habitatges de protecció oficial. Ho ha fet el Govern? No. Han passat dos anys; en dos anys no ha tingut temps? Però què passa amb aquest Govern?, que no sap els seus deures, o no som prou catalans... Perquè, és clar, les figures genuïnes del dret civil català fan que..., del cens emfitèutic ara en diuen *leasing* (*rialles*), i algun ministre del PP l'ha utilitzat per comprar el seu xalet, així sí que ho ha fet. A la Cerdanya. Aleshores, resulta que per a l'economia fiscal privada sí que ho coneixen; ara, quan això s'ha d'aplicar al poble, l'ignoren, el retallen i el retarden.

Per tant, nosaltres en la Moció –jo ho he d'agrair al Grup Socialista, que ho hagi acceptat–, doncs, hem reiterat altra vegada, amb dos anys de retard, que es torni a aplicar això. I us diré per què: té tanta importància per a l'adquisició de l'habitatge com per al finançament. Fixeu-vos que actualment hi ha els fons de pensions; les caixes, els bancs, tenen molts plans de pensions que estan en un fons de pensions; hi han fons immobiliaris –alerta, no els mobiliaris: fons immobiliaris–, els quals jo n'estic absolutament segur que si això en el dret civil català s'apliqués d'una manera correcta molts diners podrien desviar-se cap al camp immobiliari, fariem una labor social, i, efectivament, l'adquisició de l'habitatge a través d'una renda còmoda, d'una renda mensual, al final, l'accés a la propietat seria senzill i còmode.

Per tant, jo no dic res més, perquè ho ha dit perfectament el senyor Labandera; ho ha dit perfectament. Estem d'acord amb la Moció, i només lamentar que l'altre instrument per aplicar tot això, que era la nostra Proposició de llei, ahir, un membre del Grup de Convergència i Unió ens va dir que no era possible perquè no representava cap innovació ni representava cap necessitat, i això ens dol. I sabeu per què ens dol? Estava a punt de marxar i no dir-ho, però us ho diré. (*Remor de veus.*) Us ho diré perquè aquí tinc l'informe, que és de la secció catalana dels promotors públics d'habitatges, i hi diu exactament que «cal elaborar un pla de l'habitatge per a Catalunya que no sigui la còpia mimètica del de l'Estat, i dotar-lo, per tant, pressupostàriament de manera adequada». Aquest informe està fet pels promotors públics, i dins d'aquesta associació hi ha l'Incasol, i el senyor Puigdomènec, que és funcionari d'Incasol, sap que no pot anar en contra del que es diu com a associació del que pensa ell personalment, per la qual cosa, senyor president, em dol que jo, fent-me ressò de l'Associació de Promotors Públics..., no se

m'hagi votat a favor, perquè, en definitiva, no anava a favor de ningú, sinó de tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Vostè sap que sempre dol quan no el voten a favor. (*Rialles.*) Té la paraula, per Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyores, senyors diputats, en primer lloc jo volia agrair la bona predisposició de tots els portaveus dels grups parlamentaris a l'hora d'haver acceptat, com nosaltres també fem ara, retirar les esmenes que havien presentat en benefici del text transaccionat que entre tots, i especialment amb el senyor Labandera, hem acabat presentant. Segurament, els bons oficis del senyor Labandera també es deuen a la seva privilegiada situació dins de l'hemicicle, que propicia segurament que puguem arribar a molts més acords, no? (*Remor de veus.*) En tot cas, també vull agrair la didàctica –com sempre– exposició del senyor Ferrer i Gironès, del qual tots sempre podem aprendre molt i jo segurament especialment, eh? Tots sabem que és una persona que porta molts anys treballant en el sector de l'habitatge, i, per tant, segurament, coincidim amb moltes més coses de les que es puguin desprendre de les intervencions que hem tingut aquí.

El nostre Grup, de totes maneres, no té cap recança, ans al contrari, a subscriure el text que entre tots hem elaborat i que és un text que, d'alguna manera, hem estat redactant entre nosaltres i que tots subscrivim, no? I no hi té cap recança perquè –i en això discreparia una mica del que ha manifestat el representant del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi al principi– no es tracta de noves polítiques d'habitatge, sinó d'incidir més en polítiques d'habitatge ja iniciades amb anterioritat també pel Govern de la Generalitat.

És cert que al Pla vigent de l'habitatge no s'hi han aconseguit tants beneficiaris com seria de desitjar, ni aquí ni en altres llocs; és cert que no se n'han beneficiat tants, no? Com també és cert –i val la pena recordar-ho– que, en canvi, s'han incrementat d'una manera més que substancial els ajuts i els beneficiaris precisament en matèria de rehabilitació. I aportaré una xifra: 46.259 habitatges que han sigut beneficiaris d'ajuts només l'any 99, que suposen un increment importantíssim respecte a anys anteriors; en tot cas, des de l'any 92 al 99, 121.400 habitatges que han estat beneficiaris d'ajuts per a rehabilitació. Aquesta xifra, que s'ha anat incrementant i esperem que en el futur també –i a partir d'aquest text i les polítiques que s'implementin– continuï avançant..., doncs, vagi incrementant aquest foment tan necessari de la rehabilitació. Tot i així, és evident també que totes aquestes polítiques d'habitatge han de portar, també, a tenir en compte rendes molt poc afavorides i que necessiten de la promoció pública de l'habitatge, que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, que ha fet i ha de continuar fent, com també és responsabilitat dels ajuntaments, com molts fan i han de continuar fent.

Per això jo el que vull subratllar del text que hem transaccionat i del que passi a partir d'aquí és que sigui un text consensuat entre tots nosaltres, no? Perquè, entre altres coses, és un text que, per exemple, reitera el que ja és un acord aprovat per aquesta cambra, precisament a iniciativa del Partit Popular, en què reclamava –i està recollit així en les disposicions addicionals a la Llei dels pressupostos– la necessitat que es presenti un projecte de llei del sòl abans de final d'any, iniciativa del Partit Popular que va ser recollida pel Grup de la majoria, votada, i que consta, com dic, com a disposició addicional. I, per tant, penso que és bo i és un bon inici del camí cap al futur en un tema complex, complicat i que requereix el màxim de consens entre tots els grups, perquè tots els grups tenen responsabilitats amb institucions que després hauran d'aplicar aquesta llei del sòl, que avui ja comencem amb aquest peu de consens sobre directrius en política d'habitatge i també política de sòl. En aquest sentit, també vull agrair al Partit Popular que, com abans han manifestat i suposo que ara reiteraran, manifestin el seu suport també a aquest text transaccionat.

Jo, per anar acabant, només voldria destacar un parell de coses d'aquest text, com és el compromís que es desprèn d'aquest text, per part de les administracions locals, de destinar els percentatges d'aprofitaments que reben en virtut de cessions obligatòries i gratuïtes en l'execució de planejaments, que els destinin, efectivament, a la promoció i construcció d'habitatges en règims protegits, i que no serveixin aquests sòls per –mitjançant subhastes– ajudar a incrementar els preus mitjans dels habitatges en els respectius municipis i, a la vegada, disminuir la possibilitat de dedicar sòl, que en fa molta falta, i segurament en els centres dels municipis també –i ens els grans municipis–, a aquesta finalitat de destinar sòl urbanitzat a la construcció d'habitatges en règims protegits.

I l'altre element que volia destacar –que també recull la transacció– és la necessitat de coordinar i col·laborar entre totes les administracions en aquesta tasca, així com també amb fundacions, cooperatives i altres agents que intervenen en el sector de la construcció. És entre tots que, ben segur, en el futur –així ho esperem– podrem aconseguir que millori entre tots i que hi hagi possibilitats d'habitatges en condicions per part de tothom.

Per tots aquests motius, i sense voler entrar –com he dit abans ja– en qüestions com les que ha fet referència el senyor Ferrer i Gironès, que em sembla que no són objecte d'aquesta tribuna, el que vull fer és, doncs, simplement dir que el nostre Grup, evidentment, votarà a favor del text transaccionat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procuraré ser breu per dues raons. Una, perquè coincidim en bona part amb els diputats que m'han precedit, en especial amb el senyor Roberto Labandera, que és qui ha fet la feina grossa –podríem dir– d'aquesta Moció. A més a més, tothom ha anat explicant, fins i tot, els continguts de les transaccionals, incloses les esmenes del nostre Grup; per tant, poca cosa nova tinc per dir... Hi ha una altra raó per la qual procuraré ser breu, i és que ahir també ja vàrem parlar d'aquest tema.

Però, tot i així, voldria sintetitzar alguns punts que per nosaltres són importants: d'una banda, voldríem insistir en el fet que considerem preocupant i considerem prioritari, també, el fet que la Generalitat no tingui una política d'habitatge pròpia; creiem que sí que hi hauria de ser. En aquest cas, la Generalitat està renunciant a un protagonisme que creiem que no hi hauria de renunciar. Denunciem també que la manca de sòl disponible pot afectar molt negativament –de fet, afecta– les polítiques d'habitatge, i això s'agreuja si tenim en compte que la Generalitat és probable, o sembla ser que serà així, que doni suport a la proposta del PP sobre la reducció de l'exigència de cessió d'aprofitaments urbanístics, que de fet és una demanda dels promotors privats; és una cessió, a més a més, que serveix per fer equipaments, que serveix per vendre o per fer habitatge públic protegit. Si no hi ha cessió del sòl, no hi haurà tampoc habitatge protegit per part dels ajuntaments o n'hi haurà menys.

Un altre punt en què insistim és que cal donar un suport especial a determinats grups, cas dels joves, tant pel que fa a l'adquisició com pel que fa al lloguer. El grup de Convergència Unió en el seu programa electoral feia grans promeses, segurament per captar el vot jove: es deia que es farien milers de..., es posarien al mercat milers d'habitatges de lloguer per a joves, em sembla que es deia 25.000 en quatre anys, i això no s'està fent. Hi ha un altre col·lectiu que també s'hi ha de fer una especial atenció, que és el de la tercera edat, amb la proposta, per exemple, dels apartaments tutelats, o minories ètniques o minusvàlids..., tots són col·lectius que mereixen que se'ls tingui una especial atenció.

Un altre aspecte és el fet que actualment els plans d'habitatge previstos a Catalunya no s'estan complint ni la meitat, segurament per una manca de polítiques actives, perquè no és pas exclusiu de Catalunya en el marc de l'Estat espanyol, hi han altres comunitats: per exemple, a Andalusia sí que s'estan complint força més, probablement allà perquè el preu del sòl és diferent, és més barat que aquí, però hi han altres comunitats..., ahir també ho comparàvem, ahir també sortia el cas de Madrid, que com que sí que s'hi posen diners, llavors els plans d'habitatge es poden complir molt millor que no pas aquí.

Per nosaltres hi ha un altre punt important, també, que és el del tractament fiscal; fiscalment s'ha augmentat l'ITP, s'ha pactat un IRPF on es redueixen les deduccions i, precisament, no són aquí..., no és d'aquesta manera que s'ajudarà a reduir les problemàtiques en els temes d'habitatge. En les nostres esmenes –i en el ma-

teix sentit que també ja ho ha explicat el senyor Roberto Labandera–, doncs, hi havien propostes de reducció del tipus d'IVA, d'increment de percentatges d'amortització comptable en l'habitatge de lloguer, de reducció de l'ITP o d'ampliació de les deduccions de l'IRPF per adquisició i lloguer d'habitatge. Sigui com sigui, aquest punt ha quedat una mica rebaixat en el que és la transaccional, però és molt probable..., bé, nosaltres hi insistirem, si més no en farem el seguiment, per tal que a partir d'una proposició no de llei es puguin desplegar molt més aquestes mesures.

Un altre punt que per nosaltres també és important és el dels pisos buits. En aquest moment, doncs, hi han pisos que no els està ocupant ningú, quan en determinades zones, en determinats barris, en ciutats senceres, hi ha una gran dificultat per trobar pisos de lloguer. Nosaltres pensem que s'ha de facilitar que l'habitatge buit es llogui, i això es pot fer, per exemple, amb ajuts a la rehabilitació, o també amb una reducció de la fiscalitat per tal que petits propietaris, aquests que, per exemple, han heretat el pis d'una tieta o dels avis o de qui sigui, doncs, no renunciïn a llogar el pis pel fet que després haurien de pagar molts més impostos, que és un fet que està passant en moltes ocasions.

Bé, per tant, també creiem que en aquest sentit s'hi hauria d'incidir. I em sembla que la resta de coses han quedat bastant reflectides en el que han dit els senyors diputats que m'han precedit, però sí que voldria fer esment d'un últim punt, que és el d'una esmena que teníem nosaltres i que també s'ha recollit en la transaccional, i és que tot plegat, totes aquestes propostes, totes aquestes accions, s'han de portar a terme amb la participació o amb la implicació de diversos sectors, i per això plantejàvem que seria bo assegurar la concertació, en el disseny i la gestió de les polítiques d'habitatge, amb els ens locals i els diversos agents socials interessats, com ara cooperatives i promotors públics i privats. Això també ha quedat recollit en la transaccional, que, en general, ens sembla molt coherent, i per això el nostre Grup hi donarà suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui tornem a parlar de la política de l'habitatge; ahir ho vàrem fer arran de la Proposició de llei que presentà l'il·lustre diputat Francesc Ferrer i Gironès; avui ho fem arran d'una interpellació presentada per l'il·lustre diputat proponent, el senyor Roberto Labandera, i hem de dir, en primer lloc, que tot i tractant-se d'un tema de cabdal importància per a tots els ciutadans i ciutadanes catalans, nosaltres estem molt satisfets de la negociació i el consens pel qual hem arribat a tot aquest conjunt de peticions que es recullen en aquesta Moció arran de la interpellació presentada.

Vàrem dir ahir que la política d'habitatge estava definida o podíem tractar tres aspectes fonamentals: un, la promoció; l'altre, l'adquisició, i l'altre, la rehabilitació i la urbanització del sòl. Aquests temes crec que han quedat avui sortosament recollits en aquesta Moció, feta arran de la interpellació presentada. Es recullen, en la fase prèvia o preàmbul –els fets, els punts esmentats, els tres punts esmentats bàsics–, uns principis generals en els quals estem tots absolutament d'acord: potenciar la rehabilitació de l'habitatge, incrementar el parc d'habitatges de lloguer, estimular l'ús i l'ocupació i promoure el sòl destinat... Crec que això aporta solucions a algunes de les mancances que sobre la política d'habitatge varen ser dites ahir: la manca de sòl urbanitzable, la manca d'habitatges de lloguer i problemes com el de l'infrahabitatge.

En el seguit de línies prioritàries que es marquen perquè la política executiva de la Generalitat de Catalunya, i en aquest cas de la Conselleria de Política Territorial, les realitzi en matèria d'habitatge es troben incloses de forma significativa pel nostre Grup Parlamentari les següents: una inversió en l'adquisició pública de sòl per dedicar-lo a habitatge protegit –això ja es fa ara, però nosaltres creiem que s'ha d'impulsar, que s'ha de potenciar i que s'ha de fer una millor acció executiva en el que és aquest sentit, és a dir, per dedicar-lo a l'habitatge protegit–; la previsió d'un fons públic específic per a la promoció d'habitatges amb destinació a lloguer –aquest ha de ser un gran ajut per a tots els ciutadans i ciutadanes catalans, que puguin accedir a aquest habitatge de lloguer que moltes vegades els és molt costós a col·lectius com poden ser els nostres joves o la nostra gent gran–; la ratificació d'una moció que fou presentada arran del cens emfiteutic per l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès, i, a més, recollim altres noves figures alternatives d'adquisició de la propietat.

Un segon punt presentat en aquesta Moció és el de realitzar un projecte de llei del sòl. Amb aquest projecte de llei del sòl és dona compliment a l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Popular al text articulat de les Llei de pressupostos, recentment aprovada en aquest Ple, en la qual s'establí que l'executiu havia de realitzar una norma de llei del sòl abans del 31 de desembre. Doncs, bé, nosaltres ho recollim en aquesta Moció i diem que és un mandat imperatiu fer aquesta proposició de llei, aquest projecte de llei.

A més, en un tercer bloc trobem mesures importants per tal de millorar el que creiem que és fonamental per als ciutadans i ciutadanes catalanes: la transparència en el mercat immobiliari, la defensa i la protecció del consumidor, i, a més, es recullen tot un seguit d'ajuts, de mesures administratives i financeres per a la millora de la política de l'habitatge. (*Remor de veus.*) Nosaltres, intentant ser molt breus avui –donat que és ja la quasi darrera moció presentada al llarg d'aquesta tarda–, vàrem dir ahir al senyor Francesc Ferrer i Gironès...

El president

Senyora diputada, esperi's, hi sortirà guanyant abaixant la veu, més que apujant-la, ja ho veurà.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Vàrem dir ahir nosaltres que estàvem amb el cor amb el senyor Francesc Ferrer i Gironès, però no amb el vot; avui diem a la cambra que, després del consens a què hem arribat, estem amb el cor i amb el vot en aquesta Moció següent a la interpellació dita. (*Persisteix la remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies... El text és absolutament transaccional i, per tant, no hi ha posicionament sobre les esmenes i el passem a votar ara mateix.

Comença la votació.

Ha sigut aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (tram. 302-00037/06)

A continuació, el vint-i-cinquè i últim punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política educativa. La presenta, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar la Moció presentada en nom del Grup Parlamentari Popular i subsegüent a la interpellació en matèria educativa.

Pel que fa al primer punt de la Moció, referent a les proves d'accés a la universitat, considerem que la desaparició de la prova de literatura va provocar tot tipus de reaccions en contra en determinats sectors de la comunitat educativa, així com les protestes per part de determinats grups de literats, fins i tot amb la interpretació que la literatura castellana i la catalana estaven patint certa discriminació respecte a altres matèries en les proves d'accés a la universitat. (*Remor de veus.*) L'any 1995 es va decidir modificar la prova d'accés a la universitat reformulant l'examen de llengua i literatura i dissenyant una prova menys teòrica i més centrada en aspectes de comprensió, sense descuidar els coneixements bàsics de la matèria...

El president

Senyors diputats, prego silenci.

La Sra. Mejías Sánchez

Però ha estat aquest any quan s'ha decidit excloure la prova de literatura com a conseqüència de la quantitat d'assignatures del batxillerat científic o tecnològic i deixar de banda els coneixements literaris, que, al nostre entendre, són bàsics per al desenvolupament cultural de tots els alumnes, sigui quina sigui la seva espe-

cialitat. És per això que hem inclòs aquest primer punt de la Moció, en què es recomana a la Comissió Tècnica, integrada per membres de la Conselleria d'Ensenyament i de la Conselleria d'Universitats, recuperar la pregunta referent als coneixements de literatura castellana i catalana en les proves d'aptitud per a l'accés a la universitat.

Pel que fa al segon punt de la Moció, fem referència a la inquietud que s'ha generat per la marginació de les ciències naturals en l'organització curricular que es fa sobre aquestes matèries en l'ensenyament secundari. L'ensenyament de les ciències ha estat patint canvis en l'ensenyament secundari en els últims anys i ha estat desplaçat del currículum bàsic dels alumnes. Així ho han posat de manifest les Reales Sociedades de Física y Química, que, en les conferències celebrades el passat mes d'abril al Centre Superior d'Investigacions Científiques, van mostrar la seva preocupació per la marginació d'aquestes matèries i per la seva reducció horària dintre dels programes. Entenem que l'ensenyament secundari ha de proporcionar una formació general a tots els alumnes, i per això els temes com el coneixement del propi cos –aprendre a conèixer normes alimentàries, d'higiene, símptomes de les malalties, normes preventives del tabaquisme, l'alcoholisme i la drogoaddicció– o temes com el coneixement de l'entorn natural, la preservació dels espais naturals, la manca d'aigua, les catàstrofes naturals, el coneixement de les lleis bàsiques de la física o també el coneixement de la composició química dels cossos, justifiquen clarament que l'aprenentatge d'aquestes matèries tingui almenys un tractament important, si volem abordar els reptes del segle XXI amb una certa garantia. És per tot això pel que hem considerat important demanar en aquest punt 2 de la Moció el reforç d'aquestes matèries, atès que són contínues les informacions sobre la salut individual i col·lectiva, el medi ambient o les catàstrofes naturals. Això fa que sigui necessari que els ciutadans tinguin una mínima formació científica per poder entendre aquestes informacions i fer-se una opinió fonamentada.

Els punts 3 i 4 de la Moció fan referència, també, a les noves tecnologies, i, ja que parlàvem de reptes del segle XXI, el sistema educatiu té la responsabilitat de formar els joves per integrar-se dins de la societat del futur en condicions d'igualtat d'oportunitats, i és això el que garanteix el sistema educatiu oferint una bona formació en aquestes tecnologies. D'aquí que els dos punts de la Moció, el 3 i el 4, facin referència a la necessitat de garantir la formació adequada en les tasques informàtiques per tal que, en acabar l'ensenyament secundari, els alumnes tinguin el millor domini possible de la utilització de les noves tecnologies de la informació, com una eina bàsica del sistema educatiu. Però això comporta necessàriament una inversió en l'equipament informàtic, que ha de ser actualitzat, i s'ha d'aconseguir potenciar els serveis d'Internet a la xarxa telemàtica educativa arreu de Catalunya.

El punt 4 de la Moció fa referència a la necessitat de formar també el personal docent en les noves tecnologies. Un informe ens posa de manifest que tan sols el 31% del professorat es considera que està al dia en te-

mes relacionats amb la informàtica i, per tant, capacitat per impartir les classes sobre la matèria. És important, doncs, oferir la formació adequada per tal d'adquirir els coneixements necessaris i l'habilitat en les noves tècniques, i poder així instruir l'alumnat correctament.

Pel que fa al punt número 5, referent a la modificació del Decret 75/1996, de 5 de març, pel qual s'estableix l'ordenació dels crèdits variables d'educació secundària obligatòria, atès que el que disposa l'article 9.4 de l'esmentat Decret sobre l'oferta de crèdits variables tindrà determinades proporcions i que aquestes tindran un caràcter orientatiu, anunciem ja des d'ara la retirada d'aquest punt, amb el qual es demanava la modificació del Decret, tot i que considerem que, en puritat, les instruccions d'inici de curs elaborades pel Departament d'Ensenyament entren en una contradicció amb el que estableix l'esmentat Decret i, per tant, considerem la possibilitat d'estudiar-ho detingudament.

Pel que fa al punt número 6 de la Moció, instava a la modificació del Decret 266/97, de 17 d'octubre, sobre els drets i deures dels alumnes dels centres no universitaris. Considerem que, en el moment que es va elaborar, aquest Decret donava resposta als problemes que es detectaven als centres educatius, però la situació ha canviat i actualment es pateixen, per part del professorat, greus situacions d'indisciplina que necessiten una resposta àgil i que ha estat reiteradament demanada, per tal de millorar un complex sistema burocràtic de sancions, que davant de situacions de greus desajusts conductuals s'hi pugui donar una resposta efectiva, ja que fins ara molts professors es veien impotents per afrontar aquestes situacions que donaven lloc a les baixes laborals provocades per aquestes conflictivitats. Per aquest motiu és urgent la publicació d'aquest nou decret que em consta que està elaborat pel Departament, així com informat favorablement pel Consell Escolar.

El punt 7 de la Moció fa referència a l'elaboració d'un informe sobre la necessitat de potenciar les unitats d'adaptació curricular per a aquells alumnes amb més dificultats d'aprenentatge i que ajuden a fer un millor tractament de la diversitat, per tal que en aquestes aules hi hagi professorat de reforç que ajudi els alumnes que per les seves limitacions no poden fer un seguiment regular de l'aprenentatge. També es parla de les unitats d'escolarització externa per a aquells alumnes amb un comportament més conflictiu que posa en perill la convivència normal dins de l'aula i del centre, per tal de donar una sortida atesa pels programes de garantia social i que el Departament ha de supervisar per tal que arribin a la major part dels joves possibles. Sol·licitem que aquest informe sigui presentat davant la Comissió de Política Cultural per tal que tots els membres tinguin coneixement de les accions dutes a terme pel Departament segons les necessitats manifestades pels centres.

I respecte a l'últim punt de la Moció, i que nosaltres considerem prioritari, és el que fa referència a les aules prefabricades, els anomenats «barracons». Durant molts anys s'ha endarrerit la solució a aquest problema; és el moment d'intensificar les accions per tal que els alumnes d'arreu de Catalunya gaudeixin d'unes instal·lacions dignes en les quals puguin rebre les classes en les millors condicions. És per això que incloem en

l'últim punt de la Moció la necessitat de prendre les mesures necessàries per tal d'eliminar els barracons o les aules prefabricades i substituir-les per instal·lacions definitives.

Considerem que tots els punts que formen part de la nostra Moció són suficientment importants per tal d'aconseguir l'objectiu de fer més sòlid i donar més qualitat al nostre sistema educatiu i és per això que esperem el suport de tots els grups a les nostres propostes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. La Moció sobre aquesta política, la política educativa, del Partit Popular, amb l'enunciat de la interpellació precedent, que era ja bastant genèric, com ho és una mica el conjunt de la Moció..., malgrat tot, hem presentat una esmena des del Grup d'Esquerra, modesta, al punt 1, que pretén clarificar la coresponsabilitat en la confecció de les provés de l'anomenada «selectivitat» i de la seva inclusió o no de la prova de literatura o de la matèria de literatura.

Pel que fa a la resta de punts, i tenint en compte els punts que planteja i temes que planteja la diputada senyora Mejías, hem d'anunciar que, conegudes les transaccions finals que hi ha hagut, en les quals el nostre Grup ha col·laborat pel que fa al primer punt, celebrem que es pugui haver acabat..., també celebrem que s'hagi retirat el cinquè punt –el qual hauríem votat en contra– i que s'hagi matisat, en aquestes transaccions, o redreçat els altres punts, la qual cosa ens permetrà votar-hi a favor, amb l'excepció del punt vuitè, en el qual ens abstindrem perquè, evidentment, nosaltres volem també que s'eradiquin els barracons –i ho hem reclamat moltes vegades, fins i tot pressupostàriament–, però entenem que la data límit del 2004 sembla bastant, excessivament, llunyana per a les necessitats de la comunitat escolar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Nosaltres varem presentar esmena a diversos punts per tal de poder fer avançar la política educativa de Catalunya i puntualitzant, també, aquells aspectes que a nosaltres ens semblaven ampliables respecte al que havia afirmat la diputada del Grup Popular davant de la cambra.

Del punt número 1 i del punt número 2, en varem presentar una modificació, que està posada tota en el punt número 1, en el que ens sembla que, evidentment, quan parlem d'establir mesures per assegurar els coneixements, seria molt millor no anar a batzegades, sinó que la proposta del Grup Socialista era fer aquest debat en el si de la Conferència Nacional d'Educació i a continuació establir les mesures necessàries, però també per equilibrar els sabers humanístics en l'organització dels currículums, tant d'humanitats com de ciències experimentals i de noves tecnologies. Cal trobar el just equilibri, perquè tots sabem que tots els coneixements s'han de donar en uns horaris determinats, i quan volem assegurar avançar-ne uns vol dir que n'hem de treure d'uns altres i que, per tant, per això val pena escoltar els professionals i obrir, per tant, aquest debat. És en aquest sentit que nosaltres hem presentat aquesta esmena, per tal de no caure en corporativismes de dir als diferents sectors de l'educació que tots volen allò que ells més demanen, que normalment coincideix amb allò que ells estan ofertant a l'escola i que han de donar cada dia perquè va vinculat al seu lloc de treball.

Amb el punt número 3, nosaltres hi estem d'acord; pensem que val la pena apostar per aquestes tecnologies de la informació i donar aquests equips informàtics, i ens atrevíem, en el punt número 4 –que, per altra part, nosaltres hauríem establert abans del punt número 3, o sigui, el punt número 4, de formació del professorat, ha de ser abans, fins i tot, de pensar a dotar amb més sistemes informàtics les escoles–, a puntualitzar i afegir un aspecte que varem veure com a molt útil a través de l'experiència que està portant l'escola Bonavista de Tarragona de la figura del coordinador d'informàtica, que sigui el qui prepari i, per tant, assumeixi funcions de suport, de dinamització i d'impuls d'aquestes tecnologies de la informació i les comunicacions a tota la comunitat educativa. Pensàvem que, en aquest sentit, potser tindríem alguna mica de sort i el Grup Popular ens acceptaria aquest punt, aquesta puntualització, aquesta ampliació que ens sembla molt necessària.

El punt número 5, evidentment, veiem molt bé que l'hagin retirat, perquè ens sembla una mica erroni dintre d'aquesta puntualització, perquè nosaltres creiem que les mesures de l'inici de curs és una millor aplicació de la LOGSE que el que s'estava fent fins a aquest moment a Catalunya.

En el punt número 6, nosaltres li havíem proposat, al Grup Popular, una esmena en la línia que tot això es pogués veure a l'inici del curs escolar, perquè si ho veia la Comissió de Política Cultural a l'inici del curs escolar podríem establir mesures al llarg d'aquest curs per tal que realment això sigui útil en la posterioritat; si ho veiem dintre sis mesos, quan en tornarem a parlar serà el mes de febrer o març, ja hurem passat un curs més, i les mesures es necessiten ja a les escoles –ja–, i calia veure com responia el Departament d'Ensenyament a aquestes mesures, però fer-ho amb possibilitat de poder-ho tirar endavant.

I en el punt número 8, evidentment, ens sembla que la proposta que feia el Grup Popular retrocedeix respecte al que varem aprovar per unanimitat en la Comissió de Política Cultural el dia 6 d'abril, quan dèiem: «El

Parlament de Catalunya insta el Govern a declarar d'urgència la construcció dels instituts d'ensenyament secundari que hi ha instal·lats en barracons»; ho dèiem, amb «urgència», i per nosaltres la urgència no passa per l'any 2003 i molt menys per l'any 2004, que ja es fora d'aquesta legislatura, fins i tot. Per nosaltres, la urgència passava per aquest apartat que posàvem explícitament en la nostra esmena d'«iniciar els tràmits administratius corresponents abans de finalitzar aquest any per a la construcció d'aquests instituts»; per tant, iniciar el tràmit. La senyora Flora Sanabra ens deia en comissió: «Hi ha tretze passos»; doncs, iniciem almenys el primer aquest any per veure si hi podíem arribar com més aviat millor, però ens sembla difícil dir a aquells que estan amb tot un institut en barracots: «Nois, això encara ha de durar fins l'any 2004.» Nosaltres no ho podem assumir d'aquesta manera, i molt menys quan la consellera en la seva compareixença a la Comissió havia declarat «l'any 2003».

Ens sembla que anem diluint els pocs acords que arribem en aquesta cambra, i no podem estar d'acord a anar diluint. I per això, dels punts que sabem que s'ha fet transacció, aquells que són realment obvis, com el punt número 2, el punt número 7, el punt número 8 o el punt número 6, en... Que aquest Decret –ni recordo quant de temps fa que es va aprovar en el Consell Escolar de Catalunya– encara no s'hagi pogut publicar... Sembla que, com el que estàvem parlant aquest matí del Consell Català de la Formació Professional, hi hagi aspectes no clars que facin que s'arribi a acords, que es vegi fins i tot en el Consell Escolar de Catalunya, però que no es publiqui en el DOGC per tal que sigui efectiu. En aquests aspectes nosaltres, evidentment, ens haurem d'abstenir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Frederic Gené.

Si hi ha alguna esmena transaccional, prego que m'arribi degudament signada aquí a la Presidència. Gràcies.

El Sr. Gené i Ripoll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em toca defensar, pel Grup de Convergència i Unió, l'esmena de modificació a la Moció presentada pel Grup Popular i també el posicionament del nostre Grup respecte d'aquesta Moció.

La Moció presentada per la senyora Carina Mejías Sánchez, diputada pel Grup Popular, consta de vuit punts enfocats cap a un millorament dels coneixements que han d'adquirir els nostres alumnes durant l'etapa d'ESO. Servidor, la veritat és que és la primera vegada en aquesta casa que transaccio, o que esmeno i que accepto, i la veritat és que ha estat una bona experiència, i penso que és un bon auguri per buscar solucions per als múltiples problemes que tenim plantejats en aquest camp i en molts d'altres. Dels vuit punts, nosaltres no hem presentat esmenes al punt número 3 i al punt número 4; s'ha suprimit, amb molt d'encert, pen-

so, i s'ha acceptat la supressió del punt número 5; hem transaccionat el punt número 1 i el número 7, i s'han acceptat esmenes del 2, del 6 i del 8. Voldria fer un petit repàs a cada una d'aquestes esmenes per intentar aclarir conceptes i demanar, si és possible, el vot favorable a tots els grups de la cambra.

En el primer punt hi ha una transacció; el text ha quedat de la següent manera: «promoure, davant els òrgans pertinents, la reincorporació de la pregunta referent als coneixements de la literatura en les proves comunes d'accés a la Universitat». El Consell Executiu no té potestat d'alterar les proves d'accés a la Universitat, en el sentit d'incloure o treure una determinada assignatura. Les PAU es regeixen per una norma bàsica per a tot l'Estat: Reial decret 1640/99, de 23 d'octubre. L'única cosa que es pot demanar –en aquest sentit va la nostra proposta– és que la comissió que a Catalunya elabora les preguntes de l'examen, dins de la matèria de llengua i literatura, inclogui preguntes de coneixements de literatura.

En el punt 2, l'organització de l'ESO feta pel Govern de la Generalitat de Catalunya preveu una presència adequada i suficient de les ciències naturals i de les noves tecnologies, que no ha estat alterada. A l'ESO actual hi ha ciències experimentals, en els dos cicles de l'etapa, i una àrea nova, la tecnologia, que fan tots els alumnes i totes les alumnes, també en els dos cicles de l'etapa, i creiem que és suficient. L'objectiu final és que tot l'alumnat tingui els coneixements científics i tecnològics necessaris en el món actual; per això es proposa, a l'esmena del punt 2, la manera que «s'asseguri, amb els mecanismes necessaris, que tot l'alumnat, en finalitzar l'ensenyament obligatori, hagi assolit els coneixements científics i tecnològics bàsics».

Al punt número 3 no presentem esmenes perquè el programa Argo, que el Departament té en marxa, persegueix exactament aquesta finalitat.

Exactament al punt 4: no presentem esmenes perquè tot això també està dins del programa Argo i en el Pla de formació permanent del professorat.

El punt número 5, els l'estalviaré, donat que s'ha retirat, i la modificació que es demana al punt número 6 del Decret sobre els drets i deures dels alumnes dels centres de nivell no universitari de Catalunya, elaborat pel Departament d'Ensenyament, en el sentit de potenciar el respecte a les persones i simplificar els processos, ja ha estat efectuada, ha seguit els tràmits corresponents i ha estat informada favorablement pel Consell Escolar de Catalunya; per tot això, se'n proposa la modificació en el sentit d'instar-ne la publicació.

El punt número 7, que hem transaccionat, quedaria de la següent manera: «elaborar i presentar davant la Comissió de Política Cultural, en el termini de sis mesos, un informe de les accions dutes a terme per a l'atenció als alumnes amb dificultats d'aprenentatge i als alumnes amb greus desajustaments conductuals». El Departament d'Ensenyament programa per al curs 2000-2001 la satisfacció de les necessitats d'atenció a la diversitat. Aquestes necessitats no són constants ni estan distribuïdes regularment pel territori; a més, les estratègies per atendre-les no passen només per les uni-

tats d'adaptació curricular, o les unitats d'escolarització externa. Diferents models d'organització de centre poden donar resposta a situacions no exactament comparables. El coneixement dels esforços i recursos dedicats a aquesta qüestió no pot passar només per una simple relació numèrica d'unitats, sinó per la descripció i enumeració de les actuacions fetes; per això, acceptant que és bo de conèixer el que s'ha fet, és millor plantejar-ho com a informe de les accions dutes a terme.

El número 8 quedaria redactat de la següent manera: «garantir la consecució del pla de xoc de construccions escolars, ja iniciat pel Departament d'Ensenyament, per tal de substituir, durant el període 2000-2004, les aules prefabricades per instal·lacions definitives». La implantació del nou sistema educatiu, la resolució dels dèficits en instal·lacions de centres docents i l'atenció escolar en municipis amb gran creixement de l'alumnat han demanat un esforç substancial en construcció escolar. Durant els darrers deu anys, el Departament d'Ensenyament ha construït, o reformat íntegrament, més de cinc-cents centres, i ha implantat ensenyaments secundaris en seixanta-nou municipis. Per això mateix, una part de les instal·lacions té encara caràcter provisional i s'ubica en mòduls prefabricats. Actualment hi ha 784 mòduls prefabricats, i en la primera fase d'aquest pla de xoc –any 2000– es substituiran 602 mòduls prefabricats. En la segona fase –any 2001–, es portarà a terme la substitució de 182 mòduls prefabricats; això suposarà la culminació del projecte amb un 99,5% dels centres educatius amb obra definitiva i una inversió total de 9.000 milions de pessetes.

Amb totes aquestes esmenes queda clara la voluntat del Departament d'Ensenyament, que va quedar també perfectament definida en la presentació del programa Educació 2000-2004. Amb base a això, per tant, votarem a tots aquests punts i demanem, també, als senyors i a les senyores diputades la seva aprovació.

Moltes gràcies per la seva atenció, i a vostè, senyor president, per l'ús de la paraula.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. De l'escó estant. El nostre Grup es posicionarà a partir, ja, de la transaccional, perquè em sembla que queda molt més clar, quan ja ha participat la majoria de grups, que no pas per la Moció original.

En aquest sentit, doncs, al punt número 1, nosaltres hi votarem favorablement, tal com ha quedat en la transacció, sobretot perquè, de la manera que ho plantejava el Grup d'Esquerra Republicana, ens semblava més coherent tornar al que havíem fet fins aquest moment.

Al punt número 2, nosaltres no hi podem votar favorablement perquè, a més a més, estem introduint un tipus de mocions que no s'adiuen..., o que podrien portar a una situació equívoca. Estem plantejant, nosaltres, que

assoleixin els coneixements científics i tecnològics bàsics. Els humanístics, no? Fa la sensació que..., o que els humanístics ja s'entén. Sí? Doncs, aquests també s'entén, se suposa. Jo penso que la millor solució d'aquest punt 2 hauria estat la retirada, com el punt número 5, que era el més normal, i està molt bé la retirada, perquè podria portar també a unes situacions de dificultat. Aquest és el problema que veiem nosaltres al punt 2.

Quant al 3 i 4, cap problema. El punt número 6, home, ja està bé que, d'una vegada per totes, publiquem el Decret sobre drets i deures dels alumnes que des del Consell Escolar de Catalunya ja està aprovat, i està bé que amb aquesta esmena de Convergència i Unió ens diguin que ho faran al més aviat possible. Ja quasi fa un any! A veure en què consisteix «al més aviat possible», si encara tardarem un altre any més. Em sembla, doncs, que és un dèficit important i que ja seria hora que el publicuessin, però, si aquesta Moció ajuda que el publiquin i vagin més de pressa, doncs, millor que millor. Per això hi votarem favorablement.

Als punts 7 i 8, ens abstindrem, sobretot perquè, quant al punt número 7, tal com queda redactat, jo crec que ho podríem solucionar, fins i tot, amb una pregunta al Govern, dient-li quines són les actuacions dutes a terme durant aquell any –i ja ho tindríem arreglat. A nosaltres ens interessaria molt més que parléssim dels criteris, de com es determinen els nois i noies que van a una UAC o a una UEE, de quina manera, i aquests criteris no estan establerts, i aquests serien els que ens agradaria a nosaltres poder discutir, poder estudiar, perquè, si no, hi ha una situació, doncs, de no massa control, sobretot en les unitats externes, en què no hi ha massa relació amb el sistema educatiu –perdó: no n'hi ha cap, amb el sistema educatiu–, i, això, evidentment, creiem que, des del nostre punt de vista, és negatiu i podria provocar allò que nosaltres no volem, que és la segregació.

I, quant al punt número 8, coincideixo amb el que deia la senyora Assumpta Baig: que hi havia una proposició no de llei, doncs, que ho deia d'una manera urgent. Ara ho hem passat al 2004; la urgència, no la veiem enlloc; fa la sensació que hem perdut en aquest procés, i, tal com s'explicava des de Convergència i Unió –que el 2002 ja arribarien al 91%–, per què no ens comprometem, al 2002, a fer el 100%? Sembla que qui dies passa, anys empeny, i aquesta és la política que es porta a terme des de Convergència i Unió.

Per facilitar, senyor president..., pel que fa als punts 2, 7 i 8 de la transaccional, demanaríem votació separada.

Gràcies.

El president

Molt bé. Alguna votació separada més? (*La Sra. Baig i Torras demana per parlar.*) Sí, senyora Baig?

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Nosaltres demanem votació separada dels punts 2, 6, 7 i 8.

El president

Molt bé. Farem tres votacions. Primer... (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Sí? Perdó. Esquerra Republicana...

El Sr. Huguet i Biosca

La 8, separada també.

El president

La 8, separada; molt bé.

Primer farem la 2 i la 7, després farem la 6, després la 8 i després la resta. Em sembla que així compleixo totes les votacions que se'm demanen.

Comencem votant, primer, els punts 2 i 7.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 74 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

A continuació, el punt número 6.

Comença la votació.

Aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

A continuació, el número 8.

Comença la votació.

Aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 58 abstencions.

A continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.